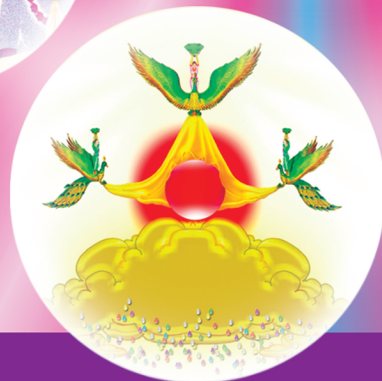

CASE STUDY

ที่ทุกคนต้องรู้

จะเชื่อก่อนเป็น หรือจะเห็นตอนตาย

กรณีศึกษา เรื่องกฎแห่งกรรม

Case Study ^{เล่มที่} 7
ที่ทุกคนต้องรู้

คำนำ

ฝันในฝันเป็นประสบการณ์ยามใจตื่น ที่อธิบายความจริงของชีวิตด้วยญาณที่สั่นสะของธรรมกายว่า ชีวิตหลังความตายเป็นอย่างไร และทำอย่างไร เราจะพ้นอำนาจกฎแห่งกรรมเนื่องจากกฎนี้ให้ผลแก่ทุกคนที่มีเจตนาหรือไม่มีเจตนาก็ตาม จะรู้หรือไม่รู้ก็ตาม เหมือนไฟใครเผลจบัก็ต้อรู้สึกร้อนทุกคน

ผู้ที่พ้นกฎแห่งกรรม เรียกว่าสมณะ เป็นผู้สงบกาย วาจา ใจ เพราะเห็นภัยในวัฏฏสงสาร ไม่ว่าพระหรือคฤหัสถ์ ผู้ซึ่งถึงแม้ไม่ได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์แต่มีพระภายในก็ได้ชื่อว่าสมณะภายใน เช่น อนุชาบิดทิกเศรษฐี มหาอุบาสิกาวิสาขา และธัมมิกะอุบาสก เป็นต้น ถ้าหากเป็นบรรพชิต ก็จะเป็นสมณะทั้งภายนอกและภายใน

ผู้ที่ยังเคลื่อนไหว ไม่ยอมหยุดนิ่งกายวาจาใจ ย่อมมีสิทธิ์ที่จะเจอ Case Study และเจอตั้งแต่อดีตที่ผ่านมาถึงปัจจุบัน จนขำชินกับความทุกข์ วันใด ใจเข้าไปถึงผู้ที่อยู่นิ่งๆภายใน วันนั้นเรามีสิทธิ์เอาตัวรอดพ้นจากกฎแห่งกรรมได้ในที่สุด

ขอขอบคุณเจ้าของ Case Study ทุกท่านที่ให้เรื่องราวของตนเป็นกรณีศึกษาผ่าน ฝันในฝันแก่ผู้ที่อยากพ้นอำนาจกฎแห่งกรรมทุกคน

อรุณลักษณะ ไชยนันท์

รวบรวมและเรียบเรียงพร้อมที่มมิราเคิล

สารบัญ

วิทยาธรสี่กลัก พระมีฤกษ์กับศิษย์นายอำเภอเก่า	4
เทพนารี-ยักษ์หนุ่ม ทำบุญตลอดชีวิต-ทำบุญปนบาป	33
สู่แดนยมโลก ทำบุญน้อยพลอยลำบาก	66
คนธรรม-ทเวา โลกแล้วมา-ปสัมพ้าเหลือง	89

วิทยารรลัท

พระมีฤทธิ์

กับศิษย์นายอำเภอเก่า

เมืองทางใต้ของจีนมีชื่อเสียงเรื่องอาหารการกิน เฉพาะเมืองฉัวเถามีขนมถึง 300 ชนิด ก่อนญี่ปุ่นและคอมมิวนิสต์ยึดครองประเทศจีน 10 ปี ชาวฉัวเถาทำอะไรทำนาเป็นหลัก และมีอาชีพเสริมกันทุกตำบล บางตำบลทำถั่วยซัมเครื่องปั้นดินเผาสวยๆเรียกว่า กังไส บางตำบลทำขนมเปี้ยะอร่อย บางตำบลทำกับข้าวเก่ง บางตำบลทำเต้าเจี้ยวและเต้าหู้กิน

เตี้ยเอี้ย เป็นหมู่บ้านโบราณอยู่ในตำบลที่ทำเต้าหู้เก่งของฉัวเถา ชาวบ้านใช้แซ่เดียวกัน จากหมู่บ้านแซ่หนึ่งไปหมู่บ้านอีกแซ่หนึ่ง จะต้องเดินผ่านนาและกงซีล่ง หรือห้องน้ำรวมเอาไวรตผัก ชาวนาตักน้ำในลำคลองแซ่ตุมไว้ดื่มกิน และชักน้ำในแม่น้ำสายใหญ่ไว้ทำนาข้าวไร้มัน อ้อย ส้ม ถั่วเหลือง ถั่วเขียว และถั่วแดง หมู่บ้านแห่งนี้อยู่ติดทะเลจีนใต้ น้ำทะเลไหลท่วมบ้าง ลมแรงจัด พัดมาแต่ละครั้งยกควายและเรือลำใหญ่ลอยได้

ท้องถิ่นในเตี้ยเอี้ยเจียบเจียบสงบราวโลกนี้ไม่มี
นาฬิกา แว่วเสียงลูกหมู เด็กและนกร้องมากับสายลมทุ่ง
เป็นครั้งคราว ถนนเป็นโคลนสูงหนาครึ่งแข้ง ริมทาง
เดินปลูกข้าวและผัก หมูวิ่งเพ่นพ่านเหมือนหมาบ้านเรา
หน้าบ้านทุกหลัง มีเล้าสัตว์ และกองถ่านหิน ที่เอาไป
ผสมน้ำข้าวหรือแป้งให้เหนียวๆจับเป็นก้อนถ่านละเอียด
ตากให้แห้งใช้แทนไฟฟ้า จุดไฟบนเตาเล็กๆ เอาฝาปิด
เวลาไม่ใช่ หรือใช้ตะเกียงน้ำมันก๊าดเล็กๆ หรือเทียนไข
เป่าเทียนหลับ บางคนยากจนไม่มีเงินซื้อเทียนไข
ทุ้มเศษก็มีดมืดทั่วหมู่บ้าน ทุกคนนอนรวมกันในบ้าน

ก่ออิฐเตี้ยๆชั้นเดียว ฉาบปูนหยาบๆ ทรงจีนที่ไม่พิถีพิถัน
ชาวนาเตี้ยเอี้ยทำนาแม่บนดินที่แข็งที่สุด เทน้ำ
3-5 หาบแช่ให้ดินนิ่มก่อน บางคนเขานาฝิ่นเล็กๆได้
ข้าวสาร เจ้าของที่ดินก็มาตักเอาๆจนไม่พอกิน ต้องถือ
ตะเกียงเจ้าพายุออกไปจับปลากับปูม้าในทะเลชาย
เพื่อซื้อข้าวหุงกินปนเผือกมันพอประทังชีวิต กับข้าวกิน
ไข่เป็ด ไข่ไก่หรือไข่ห่าน นานๆจะได้ซื้อเนื้อหมู 1-2
กิโลกรัมจากตลาดกินกันทั้งบ้าน ส่วนหมูที่เลี้ยงไว้หนัก
100 กิโลกรัม ต้องฆ่าขาย แต่คนไม่ค่อยมีเงินซื้อของ
ในตลาด ค่าขายข้าวที่ได้ จะรวบรวมเอาไปตัดเสื้อผ้า
ชุดใหม่ใส่ปีละครั้ง เงินไม่ค่อยมีเหลือซื้อรองเท้า ปีไหน

มีเงินพอ ชาวนาจจะเข้าจิวจากอำเภอใหญ่มาแสดงเป็นงานใหญ่ของหมู่บ้าน

ภาวะน้ำท่วม ภัยแล้งหลายปีติดต่อกัน และประชากรมีจำนวนมากจนไม่มีที่ดินดี ๆ ไว้เพาะปลูก ชาวนาเตี้ยเอี้ย จึงลงเรือสำเภที่ชั่วแถมมุ่งหน้าสู่สยามหนีชีวิตแร้นแค้น เพราะได้ยินคนที่กลับมาแล้วเล่าให้ฟังว่า การทำมาหากินในเมืองสยามสะดวกสบาย แม้จะได้งานเล็กๆ น้อยๆ ทำ แต่ก็หาเงินง่ายกว่าเมืองจีน เพียงแต่กินอยู่เขียมหน่อยก็เอาตัวรอดได้ ของกินหน้าตาแปลกๆ ที่ไม่เคยมีใครเห็นมาก่อน ก็เริ่มมีคนทำเดินเรขายในหมู่บ้านเตี้ยเอี้ย ได้แก่ ไอศกรีม ลูกชิ้นปิ้ง กุ้งปิ้ง และทอดมัน

หนุ่มจิวเฮียง แซ่เฮี้ย อายุ 19 ปี ไม่ได้เรียนหนังสือ และหัดเขียนอักษรจีนได้ไม่กี่ตัว แต่นึกอยากแสวงหาโชคลาภต่างแดนบ้าง จึงลาพ่อแม่ลงเรือสำเภาฝ่าฟันอันตรายสารพันในทะเลจีนใต้ ทั้งโจรสลัดและคลื่นลมพายุ ถึงท่าเรือกรุงเทพฯ ในพ.ศ. 2472

ชีวิตใหม่

ชีวิตใหม่ไม่มีทางเลือก เพื่อจะได้ส่งเงินไปให้ทางบ้านมากๆ ชายหนุ่มจึงรับจ้างคุมบ่อนล่างไฟ้เงินที่เยาวราชที่คนจีนเรียกว่า “เหล้าต๋ักลัก” เขาคิดถึงท้องไร้ท้องนาและโรงเต้าหู้ มักพูดเสมอว่า สักวันหนึ่งจะต้องกลับไปหาแม่ที่เมืองจีนให้ได้ วันนี้ เขากลายเป็นหนุ่มเมืองหลวง เวลาออกจากบ้านไปทำงาน เขาจะนุ่งกางเกงแพร เสื้อปะแตน สวมเสื้อคลุม และใส่หมวกและถอดแขนข้างฝาเมื่อถึงที่พัก คล้ายเจ้าพ่อเซี่ยงไฮ้

ต่อมา เขาย้ายไปเป็นลูกจ้างร้านขายข้าวต้มกุ๊ยตรงท่าแยกปลั้บปลาไชย ใกล้วัดปลั้บปลาไชย ตอนเช้าเดินถือตะกร้าไปซื้อกับข้าวที่ตลาดสดกลับมาให้คนอื่นทำแล้วยืนขายหน้าร้าน ทำเช่นนี้หลายปีจนสนิทสนมกับลูกจ้างอีกคนหนึ่ง ที่เอ่ยปากยกน้องสาวให้เป็นภรรยาว่าที่พ่อตาก็ยินดีเพราะเพื่อนคนนี้ของลูกชาย พื้นฐานเป็นคนจิตใจดี ขยัน ซื่อสัตย์และพูดจาน่าเชื่อถือในวัย 25 ปี หนุ่มจิ๋วเฮียง แซ่เฮียงจึงได้เข้าพิธีแต่งงานกับหญิงสาวหน้าตาผิวพรรณดี ลูกครึ่งจีนไทยเกิดเมืองไทย โดยที่ทั้งสองไม่เคยพบหน้าหรือรักกันเลย

มีลูกน่ารักน่าเอ็นดู 9 คน

เพื่อลูกเมีย พ่อบ้านได้เช่าที่ดินของคุณหลวง ตรงสี่พระยา และเลิกเป็นลูกจ้างมาเป็นกุก เพราะเป็นคนคิดตัดแปลงเก่งและอาหารอร่อยได้หลายอย่าง ทุกวันจะหาบกระจาดเปล่าไปตลาดเก่าเหล่าตึกลัก ซึ่งเป็นทางเดินแคบๆ ระหว่างตึกแถวตรงข้ามศาลเจ้า ทนหายใจกลิ่นน้ำคร่ำคูลุงเคล้าควาเลือดและกลิ่นสาบสาบของกองขนสีขาวปนเทาของเปิดไก่ รอยเลือดหยดเป็นหย่อมๆ บอกว่าตรงนี้มีการฆ่าหมูตอนเช้ามีดข้างๆ กระทะใบบัวขนาดใหญ่ มีเปิดร่อยเป็นพวงรอทำพะโล้ ส่วนที่ย่างจนตัวเหลืองมันย่องนอนหงายท้องเต็มโต๊ะ ไก่อ้วนๆ ถอนขนขาวจ๊ะ เนื้อหมูเกี่ยวตะขอทั้งมันเปลว มันแข็งและเนื้อแดง ขาหมูดิบติดคราบเลือดแดงๆ แฉงปลาจีนมีเฉาฮ้อกับหลี่ฮ้อ ที่ถูกสับหัวแล้วยังอ้าปากหายใจพะงาบๆ ต่อกอีกหลายชั่วโมง

พ่อครัวคนใหม่เลือกซื้อผัก ปลา หมู เปิดไก่ใส่รถสามล้อกลับบ้าน ล้างผัก หั่นหมูปรุง ทำอาหารสะอาดมาก แม้เป็นคนล้างพื้นไม้กับกะละมังใส่อาหาร วันตรุษจีนและสารทจีน เตี้ยจะฆ่าเปิดไก่เอง ซึ่งก็เป็นส่วนน้อย เพราะที่บ้านไม่ยากให้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

อาหารที่ปรุงเสร็จ ลูกๆจะช่วยกันยกออกไป ตั้งโต๊ะขายที่ปากซอยสี่พระยา ตักใส่กระถางให้ลูกค้า เพราะสมัยนั้นยังไม่มีถุงพลาสติก อาหารมีหลายสิบบอย่าง รวมทั้งก๋วยเตี๋ยว ที่เป็นเหตุให้เตี้ยจิวเสียงต้องทำบาปด้วยการจับกังเป็นๆ มาล้างขี้ดินออกด้วยน้ำสะอาดแล้วปล่อยให้มันร่วงลงในหม้อต้มน้ำปลาที่เย็นลงแล้ว แล้วยังมีผัก ไบपो ถั่วทอด จับฉ่าย หมูต้มเค็ม ไก่ต้ม หมูพะโล้ เป็ดพะโล้ ปลาแห้งผสมเครื่องปรุง และข้าวขาหมูมีชื่อ เพื่อนฝูงเคยมาดูออกปากชมว่ากับข้าวน่ากินทั้งนั้น

พองานบ้านเสร็จ แม่จะพาลูกเล็กๆ ข้ามถนนไป ทอผ้าใกล้วัดหัวลำโพง มีอวางจะหันมาแคว้งเปล ครั้น ลูกโตขึ้น แม่ไปทอผ้าไหมทำเนคไทใกล้วัดสามง่าม ลูกๆคนโตอายุ 7-8 ขวบ ยังช่วยทำกับข้าวขายไม่ได้ แต่ก็ต้องช่วยพ่อแม่ตามประสาเด็ก คอยอุ้มน้องให้แม่ รับจ้างหาบน้ำ เลี้ยงเด็ก อายุได้ 12-13 ปี ก็เริ่มหัดทอผ้าขาวม้า ถึงที่บ้านจะไม่ค่อยพอกิน แต่เตี้ยจะไม่ยอมพูดว่า “ไม่มี” เป็นอันขาด เผ้าแต่บอกว่า “เตี้ยว่ามี เตี้ยวหามาให้” แล้วซื้อข้าวสารมาไว้ในบ้าน มากๆ พอข้างบ้านซื้อมะม่วง ทุเรียนกิน เตี้ยบอกว่า มีข้าวกินก็พอแล้ว ไว้ให้เตี้ยรวกก่อน ผ้าขาด จะ

ปะชุนเอง เวลาออกนอกบ้าน สวมหมวก พับชายกางเกง
ขึ้น แต่งตัวดีไม่รุงรังเพราะเป็นคนชอบสวย

เตี้ยพูดภาษาแต้จิ๋วกับลูก
เมีย เป็นพ่อบ้านที่ชื่อตรงไม่เทียว
เตร หรือเจ้าชู๊ ไม่เคยทุบตีคำว่า
ภรรยา และเป็นพ่อที่รักลูกมาก แต่
จะไม่ยอมตามใจลูก ถ้าลูกออกไป
มีเรื่องกับคนอื่น และเป็นฝ่ายผิด
จะตีลูก และดุถ้าลูกเป็นฝ่ายถูกว่า

“อย่าไปคบเขา อยู่บ้านไม่ชอบหรือ?” เตี้ยจึงไม่เคย
ไปคำว่าใครนอกบ้าน ถ้าลูกไม่เชื่อฟัง ก็จะไม่ตีลูกด้วยไม้
หวายเพื่อให้เข็ดหลาบ สมัยนั้นรถยังน้อยอยู่ อากงอาม่า
จะเรียกหลานให้ข้ามถนนไปหา เตี้ยจะบอกพ่อตาแม่
ยายว่า “เขากำลังสั่งสอนลูก ใครอย่ามาห้าม เตี้ยลูก
จะไม่กลัว”

ถ้าลูกมีเหตุผลสมควร เตี้ยก็จะไม่ขัดใจ วันหนึ่ง
ลูกสาวอายุ 15-16 ปีอยากไปดูจิ๋วกับเพื่อนหญิงที่
ตรอกจันทน์ แต่ไม่กล้าขออนุญาต เพื่อนต้องช่วยพูด
จนเตี้ยรู้ทันว่ามาอ่อนวอนชวนลูกสาวเขาไปค้างคืน
ใช้ไหม และอนุญาต เพราะรู้ว่าลูกสาวไปแล้วไม่เสีย

คนแน่ เพื่อนคนนี้เคยมาที่บ้านแล้ว จึงรู้จักกันดี

เนื่องจากที่บ้านไม่ค่อยมีเงิน ลูกๆจึงไม่ค่อยได้เรียนหนังสือ เตี้ยเคยจ่ายค่าเล่าเรียนเข้าไป 2 วัน ลูกจะไม่ได้เข้าเรียน ลูกบอกว่าไม่เรียนแล้ว เตี้ยบอกไม่เรียนก็ไม่เรียน แล้วให้ลูกช่วยทำงาน ลูกเรียนจบชั้นป. 2-3 โตะขึ้นเป็นช่างทาสีแล้วเปลี่ยนไปขายอาหารและป. 7 อีก 2 คนที่โรงเรียนวัดหัวลำโพง คนหนึ่งโตะขึ้นเป็นช่างพลอย ที่เหลือเรียนด้วยตัวเองตอนกลางคืนที่โรงเรียนวัดม่วงแควจนจบชั้นป.4 คนที่เรียนสูงสุดในบ้านเป็นน้อง 2 คนสุดท้องระดับพาณิชยการ

ถึงอย่างไรลูกๆ ก็เอาตัวรอดได้เพราะเตี้ยใจแข็งเป็นคนฉลาด รู้เรื่องคน มีความสามารถทำสิ่งต่างๆ ได้ดี เช่น ปลุกบ้านอยู่เอง ทั้งๆ ที่รู้หนังสือไม่ก็ตัว และคอยชี้แนะลูกเสมอ เช่น จะสอนลูกสาวให้ดูผู้ชายว่าคนนี้เป็นคนดีหรือไม่ และเข้มงวดไม่ให้คบผู้ชายเพราะสมัยนั้น หนุ่มสาวหนีตามกันหลายคู่ พอลูกสาวถึงวัยแต่งงาน เตี้ยจะช่วยเลือกลูกเขย และรักลูกเขยด้วย ลูกๆ จึงรักและกลัวเตี้ย ไม่ว่าญาติพี่น้องข้างแม่ เตี้ยก็จะสั่งสอนไม่ยอมให้ใครทำผิดเหมือนกัน

ชาวบ้านนับถือนิสัยขยัน ซื่อสัตย์และรักความเป็น

ธรรมของอาแปะใจยิ่งมาก ไม่มีใครกล้ารังแกและเอาเปรียบคนในบ้าน เพราะถึงแม้จะมีร่างเล็ก แต่ก็ไม่มีใครจะยอมจำนนต่อเหตุผลเท่านั้น เวลาเพื่อนบ้านทะเลาะวิวาทกัน อาแปะจะเป็นผู้ไกล่เกลี่ยด้วยเหตุผลและความยุติธรรม ครั้งหนึ่ง เคยพูดให้สตินักมวยกับนักเลงที่มีเรื่องถึงขั้นจะชกต่อยเลิกรากันไป ชาวบ้านละแวกไกลเคียงตั้งแต่สี่พระยาถึงสะพานเหลือง จึงตั้งฉายาว่า “เป่าบูนจีน”

เตี้ยมักสอนชาวบ้านว่า ปกติ เราต้องทำความดีด้วยการให้เขาก่อน เราต้องช่วยเหลือคนอื่น จึงจะดีต่อตัวของเราเอง แล้วก็ทำตัวอย่างที่ดีให้ดู ด้วยการสร้างมนุษยสัมพันธ์ เป็นแกนนำในการทำสาธารณประโยชน์แถวบ้านไม่ว่าเทพูน ไปถึงที่ก่อนคนอื่น เป็นหัวหน้าคณะออกแรงและออกเงิน เรียกรให้ศาลเจ้าจีน และดูแลคนในย่านนั้น ช่วยเหลือคนเจ็บป่วย เคยมีคนเป็นลมชักเพราะมีตำรายาอยู่แล้ว จึงเรียกเขามาเอายาโดยไม่คิดเงิน ใครมีเรื่องกลุ้มใจอะไร ก็จะมาปรึกษาหารือเสมอ และสอนลูกๆ ทั้ง 9 คนว่า คนเราต้องมีคุณธรรม โดยเน้นความกตัญญูว่า อย่าลืมคนที่มียุคุณต่อเรา แค่อสอนเรา

เขาก็มีบุญคุณแล้ว ใครช่วยเรา เราไม่มีเงินช่วยเขาก็ไม่
เป็นไร ให้เอาเรือแรงแรงช่วยเขาก็ได้ และขอให้เป็นคน
ซื่อสัตย์อย่าเห็นแก่ได้หรือเงินเล็กๆ น้อยๆ

ลูกๆ รู้สึกว่าตัวเองโชคดีที่มีพ่อแม่มีคุณธรรม แนะนำ
นำสั่งสอนให้เราเป็นคนดีมีคุณธรรม แล้วยังเป็นที่รัก
นับถือของชาวบ้านอีกด้วย แม่แต่นักเลงประจำซอยยัง
เกรงใจ ทุกคนอยู่กันอย่างสงบเรียบร้อยทุกๆ ที่สมัยนั้น
ซอยทรัพย์เต็มไปด้วยจิ๊กโก๋กับโสเภณี

ทุกเช้า เตี้ยจิวเฮี้ยงจะตักบาตรหลวงตาอายุ 80
ปี ที่เดินบิณฑบาตมาจากวัดหัวลำโพง และฟังธรรมะ
กับภภแห่งกรรมภาคภาษาจีนจากเสียงตามสายที่ส่งถึง
บ้านทั้งวันทั้งคืนโดยเสียค่าเช่าวันละ 30 บาท ถ้ายังอยู่
ที่เมืองจีน จะไม่มีโอกาสทำบุญไหว้พระและฟังธรรมะ
แต่เตี้ยก็เหมือนชาวจีนทั่วไปที่ทำบุญทำทานน้อย ส่วน
ที่ทำบ่อยๆ คือการช่วยเหลือผู้อื่น และไม่เล่นการพนัน
อย่างอื่นนอกจากหวย วันหวยออก เป็นวันที่เตี้ยอารมณ์
ดี ถ้าถูกหวยจะอารมณ์ดีทั้งวัน แม่ลูกพลอยอารมณ์
ดีไปด้วย ถ้าใครหงุดหงิด มีเรื่องกวนใจวันหวยออก
เตี้ยจะโทษคนๆ นั้นว่ามาขัดลาภ พอถึงวันตรุษจีน จะไป
ไหว้พระที่เขาวงพระจันทร์ ที่จังหวัดลพบุรี และไหว้

พระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี แล้วยังไหว้เจ้าตามวัดจีน
ต่างๆ ในกรุงเทพฯ กับเที่ยวหาคนทรงบ้าง

พระมีฤทธิ์

วันหนึ่ง มีคนพาเตี้ยจิวเฮี้ยงไปหาหลวงพ่อรูปหนึ่งที่มีชื่อเสียงโด่งดังมากที่สุดในยุคนั้น เวลาตี 3-4 เตี้ยกับพวกเหมาเรือหางยาวที่ถนนตกไปลงบางมดรอบสำนักสงฆ์ เป็นป่าชายเลน ไม่มีไฟฟ้า ใช้ตะเกียงจุดน้ำมันให้ความสว่าง มีสัตว์ตัวใหญ่เช่น หมู เสือ และลิงเหมือนเขาติน หลวงพ่อที่สำนักสงฆ์แห่งนั้น สอนให้ทำความดี เป็นคนกตัญญู และมักจะทำอะไรแปลกๆ ที่ทำให้คนดูเลื่อมใสในตัวท่านมากขึ้น

หลวงพ่อก่อนนี้ ร่างเล็กชอบนั่งชันเข่า หม่อมจิวรสีกลัก ดูขลัง ท่านมีชื่อเสียงมากที่สุดในยุคนั้น คำพูดของท่านเป็นประกาศิตที่ทุกคนต้องฟัง พูดอย่างไรเป็นอย่างนั้นทันที กุฏิของท่านอยู่กลางน้ำในคลอง เวลาเข้ากุฏิ ท่านจะนั่งสมาธิเข้ากสิณไฟ ไม่ให้ใครเข้าไปในกุฏิและงดรับแขกเด็ดขาด

หน้ากุฏิมีถังน้ำมันกาดหลายใบ แต่ละใบมีความ

จุ 200 ลิตร ลูกศิษย์คอยเติมน้ำมันไว้ไม่ให้ดับตลอด 24 ชั่วโมงจนไฟลุกโชนสูง เวลาโยมถวายปัจจัยและของทำบุญทั้งเช้า เย็น ค่ำ หลังเพลแล้วจะถวายใบชา พอใครถวายสิ่งใด ลูกศิษย์จะโยนของเข้าถังที่มีไฟลุกทุกครั้ง ใครถวายเงิน หลวงพ่อจะโยนเงินลงในถังไฟนั้น เงินก็จะกลับไปอยู่ในกระเป๋าคนถวายเหมือนเดิม แต่ใครเอาอะไรมาถวายไม่สำคัญเท่าน้ำมันก๊าด คนจึงนำน้ำมันก๊าดมาถวายกันมาก สมัยนั้น พันสงครามโลกครั้งที่ 2 แล้ว น้ำมันก๊าดจึงเป็นสินค้าที่หาได้ไม่ยาก จัดส่งไปสำนักสงฆ์กันเป็นลำเรือ

ก่อนหวยออก 1 วัน เตี่ยถวายโจ๊กและน้ำมันก๊าดให้หลวงพ่อก่อนนี้ แล้วนั่งเฝ้าท่านตั้งแต่เช้ามีดวงสว่าง เพื่อสังเกตอิริยาบถและการกระทำของท่านมาวิเคราะห์กันเป็นตัวเลข ถึงวันตรุษจีน จะชงน้ำชาไปถวายหลวงพ่อก่อนนี้ แบ่งภาคได้ด้วย วันหนึ่งท่านบอกว่าจะไปเขาวงพระจันทร์ จังหวัดลพบุรี เตี่ยจึงนัดอาภุญาตีห่างๆคนหนึ่งให้เฝ้าดูท่านที่สำนักสงฆ์อย่าให้คลาดสายตา เพราะอยากพิสูจน์ว่าท่านถอดกายไปไหนมาไหนได้จริงหรือไม่ แล้วจัดการเช่ารถกระบะไม่ไปถึงเขาวงพระจันทร์กลางดึก

เขาวงพระจันทร์

บนทิวเขาสูง 2 กิโลเมตรมีรอยพระพุทธรูป ถ้ามองจากเบื้องล่าง จะเห็นสำนักสงฆ์ลอยวิเวกอยู่ใต้ ดวงจันทร์ การขึ้นเขาวงพระจันทร์แม่เพียงครั้งเดียว ถือว่าได้ขึ้นสวรรค์ คือสวรรค์ที่สถิตเหนือรอยพระพุทธรูป เล็กน้อยเท่านั้น สมัยก่อนขุนเขาลูกนี้เป็นป่าทึบเหมือน ดงพญาเย็น มีไข้ป่าชุกชุม สัตว์ป่าดุร้ายเช่น เสือโคร่ง หมี ช้าง อีกเสือเหี้ยมหนี้ยำรวจมาจากถิ่นอื่นอยู่เขตหลัง เขาวงพระจันทร์ คือ ห้วยโป่ง ไชยบาดาล พระบาท เหนียด และแก่งเสือเต้น มีเสือริน เสือขาวและเสือปั้ง อันตรายรอบด้านทั้งเสือสัตว์และเสือคน มะม่วงหล่น ใครเก็บกินถึงชีวิต ต้นหมากรากไม้ใครแตะต้องโดน งูตัวเล็กยาว 5-6 นิ้วมีพิษกัดเอาถึงตาย อภินิหารบนขุน เขาค่อยๆ สูญไปตามกาลเวลา ห้วยโป่งกลายเป็นไร่ข้าว โปดเขียวช่อม บ้านเรือนเป็นพันครัวเรือน จึงไม่มีอะไร น่ากลัวเลยเมื่อเตี้ยปีนเขากลางดึกคืนนั้น

เตี้ยจุดคบไฟ ใช้ไม้เท้าอันละบาทช่วยนำทาง แต่ก็ลำบากเพราะป่ามืดและยังไม่มีบันได (ปัจจุบันมี บันได 3,863 ขั้น) ถึงยอดเขาเกือบสว่างพบหลวงพ่อบ

นั่งรออยู่แล้ว ค่อยกันเสร็จ ก็รีบป็นเขาลงมานั่งรถกลับ
สำนักสงฆ์บางมด พบอาภุที่นั่งเฝ้ากุฏิตลอดคืน อาภุ
บอกว่า ท่านอยู่ในกุฏิทั้งคืนไม่ได้ออกไปไหนเลย

ครั้งหนึ่ง ที่บ้านอธิษฐานขอให้หลวงพ่อรูปนั้น มา
ที่บ้าน คือนั้น ทุกคนในบ้านฝันเหมือนกันหมด คือเห็น
ท่านนั่งที่เดียวกันพร้อมกันทั้งบ้าน และเห็นบ้านที่ตัว
เองอยู่ชัดเจนเหมือนไม่ได้ฝัน

วันที่หลวงพ่อกำลังจะมรณภาพ ท่านนั่งสมาธิใน
กุฏิ 7 วัน และห้ามใครเข้าไปยุ่งเด็ดขาด ท่านบอกว่า
จะไปอินเดีย ยังไม่ทันครบ 7 วันก็มีคนเข้าไปเปิดกลด
ดูท่านจนได้แม่ลูกศิษย์จะห้ามปรามเพียงใดก็ไม่สำเร็จ
เพราะเขาเป็นถึงผู้มีอำนาจของบ้านเมืองในสมัยนั้น
ภายหลังมีคนพบหลวงพ่อกับในอินเดีย แล้วท่านก็ไม่ได้
กลับมาอีกเลย

เตี้ยจิ๋วเฮี้ยง แซ่เฮี้ยรักและเคารพหลวงพ่อก็ค
นี้มาก สวดคาถาของท่านคล่องแคล่วที่สุด และระลึกถึง
คุณของท่านเป็นประจำ ไม่ว่าจะเกิดอะไรเกิดขึ้น ก็จะมี
สวดคาถานี้และแนะนำให้ผู้อื่นสวดด้วยแม่หลวงพ่อก็ค
เคารพรักจะมรณภาพไปแล้วก็ตาม คำว่าสวดมนต์
หมายถึง คาถา 2 บรรทัดของฮุ้นี่เท่านั้น ยามเจ็บป่วย

เตี้ยจะไม่ยอมหาหมอตัดจะสวดและเผาสู้ใส่น้ำดื่มแทน ยา ลูกสาวคนหนึ่ง มีจักรเย็บผ้าขายพันกันยุ่งเหยิง ช่างซ่อมให้แล้วก็ยังใช้การไม่ได้ พอติดสู้และสวดคาถา จักรก็ใช้งานได้เป็น 10 ปีโดยไม่ต้องเรียกช่างอีกเลย ลูกชายคนหนึ่ง มีรถความร้อนขึ้นสูง พอติดสู้ ก็ไม่ต้องส่งรถเข่า

วันหนึ่งไฟไหม้สี่พระยา เตี้ยคว่าสู้ออกมาอย่างเตี้ยวเท่านั้น แล้วออกมาตั้งตัวด้วยเงินประกัน 20,000 บาท เซ่งตึกแถวหลังตลาดสดในซอยบุคคโล ผังธ กับทำอาหารขาย เจ้าถิ่นขายต้มปลาช่อนเต็มกระทง 1-2 บาท เตี้ยเพิ่งไปถึงใหม่ๆ ก็ทำขายเหมือนกันกระทงละ 3 บาท แต่ขายดีกว่าเขาเพราะต้มอร่อยกว่า ด้วยความที่เป็นคนน่ารัก ไม่นานใครๆ ก็รักเตี้ย

เตี้ยจิวเฮียง แซ่เฮีย ไม่ดื่มเหล้า สูบบุหรี่วันละซอง ล้มป่วยหนักด้วยโรคระบบทางเดินหายใจไม่ดีเมื่ออายุ 58 ปี ลูกๆ คิดว่า เป็นเพราะเตี้ยทำกับข้าวและย่างขาหมู 2-3 เตาดมควันถ่านทุกวัน ทำให้ปอดแห้งและหอบ ต้องใช้ท่อลมเล็กๆ พ่นยาเป็นออกซิเจนให้คนไข้หายใจเองได้ ราคา 40 กว่าบาท ซึ่งถือว่าแพงในสมัยนั้น เตี้ยพยายามอัดเอาไว้นัดทนไม่ไหวแล้ว

จึงยอมให้พญา

ก่อนเสียชีวิต 7 วัน เตี้ยเรียกลูกๆ มาฟัง 3 วัน ใครไม่มาฟัง จะตบโตะปังๆ และเพื่อสั่งสอนลูก เพื่อนบ้านและชาวบ้านในละแวกใกล้เคียงให้ทำความดี นึกถึงผู้มีพระคุณต่อเรา อย่าเล่นห่วย ห้ามเล่นการพนัน และสอนภาษาจีนที่แปลว่า “รู้จักเงินตาย รู้จักคนไม่ตาย” แล้วเรียกตัวเองว่า “เป่าบูนจีน” บางครั้ง นอนน้ำตาไหลรินคิดถึงแม่อายุ 90 กว่าปีที่เมืองจีน เพราะไม่เคยมีโอกาสดูกลับไปหาเลย ได้แต่ส่งเงินไปให้เป็นประจำทุกปี ลูกๆ ไม่กล้าบอกว่าอามาเพียงละโลกไม่นาน แต่ในบางอารมณ์ เตี้ยรู้สึกหงุดหงิดเพื่อนบ้านที่มีเรื่องรำคาญใจกัน คนในบ้านปรึกษากันอยู่หลายวัน จึงตัดสินใจส่งเตี้ยเข้าโรงพยาบาลบ้านสมเด็จ หมอบอกว่าบ้า จึงส่งขังพักรวมกับคนไข้อื่นๆ 1 คับ เข้าวันรุ่งขึ้น ลูกๆ รีบรับตัวกลับบ้าน อยู่ได้ไม่กี่วัน เตี้ยล้มตา ขยับปากจะสวดคาถาที่เคยสวดเป็นประจำ แล้วหลับไปอย่างสงบใน พ.ศ. 2512

คำถาม

บุตรชายหญิงของเตี้ยจิวเฮียง แซ่เฮีย กราบเรียนถามคุณครูไม่ใหญ่ว่า เตี้ยตายแล้วไปสุคติหรือไม่ ในอดีตเคยสร้างบุญหรือกรรมอะไรที่ส่งผลให้มีชีวิตอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ก่อนจะละโลก ท่านเห็นอะไร จึงมีอาการเหมือนแพ้อุ ขณะนี้ มีความสุขดีหรือไม่ ลูกหลานจะทำอย่างไรให้ท่านมีความสุขมากขึ้น

ความรู้เรื่องกฎแห่งกรรม เป็นสิ่งที่เราต้องศึกษา เพราะเราหลีกเลี่ยงกฎแห่งกรรมไปไม่ได้ ความคิด คำพูดและการกระทำของเราทุกอย่างไม่ว่าจะมากหรือน้อยก็ตาม ล้วนมีผลติดอยู่ในตัวเราทั้งสิ้น เนื่องจากเรายังไม่รู้ว่ เราเกิดมาจากไหน มีอะไรเป็นเป้าหมายของชีวิต และเคยทำอะไรผิดพลาดมาบ้าง เราจึงควรรู้อสิ่งทีควรรูู้ เช่น กฎแห่งกรรมของเตี้ยจิวเฮียง แซ่เฮีย ดังที่คุณครูไม่ใหญ่เล่าให้นักเรียนโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาฟังว่า

คติของเตี๋ย

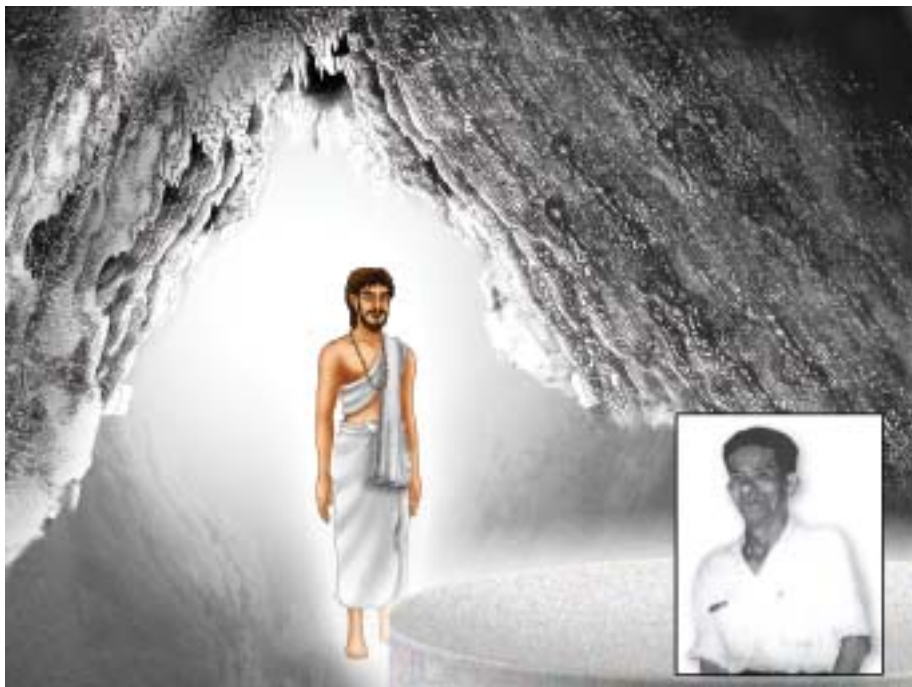
เหตุที่เตี๋ยชอบอบรมแนะนำสั่งสอนไกล่เกลี่ย คนด้วยความยุติธรรม ก็เพราะมันเป็นของเก่าที่ติดตัวมาจากชาติในอดีต ติดตามมาเหมือนมะม่วงไม่ลืมต้น คือท่านเคยเกิดเป็นคนจีนในเมืองจีนแผ่นดินใหญ่ สมัยนั้นท่านเป็นนายอำเภอ มีหน้าที่ปกครองลูกบ้าน และขจัดปัญหาทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในเขตการปกครองด้วยความยุติธรรม เมื่อเป็นดังนี้ ปัญหาทุกอย่างที่มาถึงนายอำเภอคนนี้จึงยุติลงด้วยดี

เนื่องจากท่านมีความยุติธรรม คือ พอถึงธรรมทุกอย่างมันก็ยุติธรรมในที่นี้คือการให้ ท่านจะสอนให้ทุกคนทั้ง 2 ฝ่ายที่ทะเลาะกัน ให้อภัยซึ่งกันและกัน โดยให้เหตุผลว่า “ไม่ช้า คนเราก็ต้องตาย จะเอาอะไรกันนักหนา” แล้วต่างก็ให้อภัยกัน ให้รอยยิ้ม ให้ความรัก ให้ความปรารถนาดีกัน เดินเข้ามาหาท่านใหม่ ๆ หน้าตายู่ แต่จากไปด้วยรอยยิ้ม ปัญหาที่สิ้นสุดไป ท่านจึงมีอภิษายของนายอำเภอเก่าติดมาข้ามชาติ

นายอำเภอคนนี้ ไม่ค่อยชอบทำทาน และทำทาน

น้อย จึงต้องมีชีวิตยากลำบาก เพราะการทำงานน้อย ทำให้มีทรัพย์สินน้อย ทำงานมาก ก็จะมีทรัพย์สินทำงานมาก ทำนอกแบบชีวิตของตนเช่นนี้ไว้ จึงต้องมาเป็นพ่อครัว มีชีวิตด้วยความยากลำบาก ต้องทำอาหารไว้เลี้ยงคนอื่นๆ นี่คือบุพกรรมของเตี้ย

ชีวิตเป็นของเราเองที่เราจะดีไซน์ให้เป็นอย่างไร ก็ได้ ก่อนที่เราจะออกแบบชีวิต ให้ตกลงก่อนว่า เราขอเป็นคนรวย เพราะการเกิดเป็นคนจนเป็นความผิดอย่างร้ายแรง ถือเป็นการบ่อนทำลายประเทศชาติทีเดียว ถ้าประชาชนยากจน ประเทศชาติก็ไม่มั่นคง ถ้า

ประชาชนมั่งคั่ง ประเทศชาติย่อมมั่นคง เราจึงต้อง
ประกอบเหตุให้รวยไปในชาติหน้า ด้วยการลุ่มทำทาน
ไปเลย

เตี้ยออกแบบชีวิตของตนเองเช่นนี้ ชาตินี้จึงเกิด
มาจน ในเมื่อไม่ให้ ก็ยอมไม่ได้ ซึ่งไม่น่าเชื่อ แต่มัน
ก็เป็นความจริงเพราะมันเป็นกฎแห่งกรรม แล้วท่านก็ทำ
อย่างนี้เป็นประจำ

อธยาศัยชอบไกลเกลียด และสั่งสอนคนแต่ไม่ค่อย
ทำทาน เมื่อเตี้ยไกลจะละโลกจึงไม่มีใครเข้าใจท่าน
ภาพกรรมนิมิตที่ทำตอนมีชีวิตอยู่มาฉายให้เห็น เป็นภาพ
แห่งการกระทำของตนเองตลอดชีวิตที่ผ่านมา และสอน
คนก่อนละโลกเพราะเคยสั่งสอนคนมาตลอดตั้งแต่ชาติ
ในอดีตจนถึงปัจจุบัน นิมิตที่เห็นจึงเป็นกรรมดี ที่ฉาย
ให้เห็นคนเดียว แต่ลูกไม่เห็น จึงหาว่าท่านเพ้อ เตี้ย
เป็นอะไร พูดไกลเกลียด สอนคนโน้นคนนี้ เนื่องจากท่าน
สั่งสอนคนมาตลอดชาติ ชาติในอดีตก็สอน ชาติปัจจุบัน
ก็ยังสอน

สิ่งที่ท่านเห็นกับสิ่งที่ท่านเป็นไม่เหมือนกัน ใจ
ของเตี้ยกำลังสบายเพราะได้เห็นความดีที่เคยทำทั้งพูด
ไกลเกลียดพูดสั่งสอนคนโน้นคนนี้ แต่ลูกไม่เห็นจึงไม่เข้าใจ

ใจ คิดไปว่าเตี้ยเพื่อ แล้วพาส่งโรงพยาบาล ลูกต้อง
ขอมาด้วยการทำบุญอุทิศให้ท่าน

เตี้ยถูกห่วยเป็นประจำ เพราะประกอบเหตุ 2
ประการที่ห้ามลอกเลียนแบบสำหรับคนอยากรวยทางลัด
ประการแรก เกิดจากท่านในปัจจุบันที่ตกบาตรหลวงตา
1 องค์ทุกวันแล้วอธิษฐานว่า “สาธุ ขอให้ถูกห่วย”
ประการที่ 2 ด้วยความเคารพรักพระเดชพระคุณหลวง
พ่อองค์ที่เอาทุกสิ่งทุกอย่างใส่ลงไฟเผา

พระองค์นี้มี

อานุภาพมาก เคยมี
คนเอากุ้งมังกรต้ม
แดงปอกเปลือกมา
ถวาย ท่านพูดว่า “โอ้
สงสารมัน เอามันไป

ปล่อยเถอะ” ทายกคนนั้น ถือจานกุ้งต้มเดินงงๆเพราะ
เกิดมาไม่เคยได้ยินใครพูดประโยคอย่างนี้มาก่อน ตรง
ไปที่ลำกระโดงริมคลองเพราะกุฏิของหลวงพ่อองค์นี้อยู่
ในสวน แล้วเอาจานจุ่มลงในน้ำ กุ้งคลานลงจากจาน ว่าย
น้ำอย่างมีความสุขกลับคืนเคหา เก่งขนาดนี้ยังไม่พอ

ครั้งหนึ่ง ท่านเคยอยู่บนเจดีย์วัดพิชัยญาติ ฝั่งธน

ตรงกลางเจดีย์มีบันไดขึ้น ก็มีที่ผลักเข้าไปในเจดีย์ได้ แล้วปิดประตู ท่านนั่งตรงนั้น ชันเข้าชั้นข้างหนึ่ง แล้ว สวดภาวนาเรื่อยๆ

มีโยมคนหนึ่ง ได้รับจดหมายจากลพบุรี จังหวัด ที่ตนไม่เคยไปมาก่อน ในจดหมายเขียนบอกให้ไปเยี่ยม ญาติที่กำลังป่วยหนัก เขานึกอยากไปกราบขอศีลขอพร ท่านก่อน จึงไปที่วัดพิชัยญาติ ขึ้นเจดีย์ไปกราบท่านแล้ว เล่าให้ฟังว่าไม่เคยไปลพบุรี นี้ญาติเขียนจดหมายมาว่า ให้ไปเยี่ยม เป็นการพูดคุยบอกเล่าตามธรรมดา

หลวงพ่อลุกขึ้นยืนชี้ จากจุดที่ท่านยืนเป็นวัดแถว วงเวียนเล็ก ฝั่งธน “นั่นไง นั่นๆ ทางที่จะไปบ้านหลัง นั้นไง” เขามองตามมือของท่าน แล้วมองเลยจากปลาย มือของท่านไป มองไปตามสายตาที่ท่านชี้ไป เห็นบ้าน ญาติอยู่หลังสถานีรถไฟลพบุรีชัดเจนเหมือนอยู่ใกล้ๆกัน รู้สึกงงงวยว่าทำไมมันชัดเจนอย่างนี้ พอกราบเสร็จเขาก็เดินไปเยี่ยมญาติทันที

ยังมีหลวงพ่อกองค์หนึ่งอยู่ที่ชลบุรี องค์นี้ไปยืน หัวเราะก๊ากๆก๊ากๆ ฟังเจดีย์อยู่หลังวัด โยมคนหนึ่งผ่าน มาถามว่าหลวงพ่อหัวเราะอะไร ท่านตอบว่า กำลังดูจิ้งจิวที่ไหนดอยู่หลังวัด ท่านบอกให้เขามาดู โยมจึงไปยืน

ดูด้วย เห็นจ้าวโรงใหญ่ที่ท่านบอกว่าไปเอามาจาก
เขาวราช นี่เป็นการยกโรงจ้าวด้วยใจ

คติของพระมีฤทธิ์ อานุภาพของการตักบาตร
หลวงตา และอานุภาพของหลวงพ่อดังแรก รวมกัน
ทำให้เตี้ยถูกหวย ด้วยความผูกพันกับหลวงพ่ผู้มีฤทธิ์
เมื่อเตี้ยตายแล้ว ได้ไปอยู่ใกล้ๆ กับท่าน ในกลุ่มเดียว
กันเป็นสายวิทยากรในชั้นจาตุมหาราชิกา

หลวงพ่อดังนี้ เป็นหัวหน้ากลุ่มรักษาวิชามนตร์
คาถาอาคมและมีฌานอ่อนๆ ประเภทนี้ วิมานของท่าน
มีสีทองออกแดงๆ วิมานของเตี้ยเป็นเงิน ที่วิมานได้อยู่
ใกล้ๆ กับท่านเพราะเตี้ยรักและเคารพท่านมาก วิชานี้
เป็นวิชาสายวิทย์ ซึ่งมีหลากหลายวิชา มีฤกษ์ซีไฟรต่างๆ
หรือดาบส นักพรต สิทธา ผู้สำเร็จสายวิทยากรมากมาย
กำลังเรียนศึกษาวิชาเพิ่มเติมกันอย่างเพลิดเพลิด มีความ
สุขสนุกสนาน และแต่งตัวกันแปลกๆ เช่น แต่งคล้าย
พระฤกษ์ ดาบส นักพรต สิทธา ตาผ้าขาว ฯลฯ

ลูกหลานต้องการให้เตี้ยอยู่ตรงนี้ หรือจะเอา
อย่างไรดี ถ้าต้องการให้ท่านไปที่สูงกว่านี้ จะต้องให้ท่าน
นั่งสมาธิ และปล่อยวางวิชาคาถาอาคมที่กำลังเรียนอยู่
วางความเชื่อตั้งเดิม แล้วหันมาปฏิบัติธรรม เพื่อทำจิต

ใจให้บริสุทธิ์ ลูกๆที่ยังเป็นมนุษย์อยู่ ขอให้ทำบุญทุก
บุญ อุทิศส่วนกุศลส่งไปให้ท่านสม้าเสมอ ท่านก็จะมี
สภาพดีขึ้น วันใด ท่านภาวนาใจใสสะอาด ท่านก็จะมี
สภาพดียิ่งขึ้นไปเรื่อยๆ

สัมภาษณ์

บุนเียม ปรีชาวิชวงศ์ บุตรชายคนรองของ เตี้ยจิวเฮียง แซ่เฮีย กรุงเทพมหานคร

ผมได้ฟังกฎแห่งกรรมของเตี้ยด้วยวิธีฝันในฝัน จากคุณครูไม้ใหญ่แล้ว รู้สึกไม่อยากให้ท่านอยู่กับ กลุ่มวิทยากรต่อไปอีก เพราะที่ตรงนั้น ยังไม่สบาย และ มีการหลงติดอยู่กับการเรียนไสยศาสตร์ ซึ่งไม่ใช่ทาง ตรงและไม่ใช่พระรัตนตรัย ผมจึงอยากให้ท่านอยู่ในภพ ภูมิที่สูงกว่านี้อีก ถ้าท่านยังมีชีวิตอยู่ ผมจะพาท่านเข้า วัดเพื่อฝึกวิธีการเข้าถึงธรรมกายอย่างแน่นอน แต่ตอน นี้ ท่านไม่มีชีวิตแล้ว ผมต้องทำตามวิธีที่คุณครูไม้ใหญ่ สอน คือ ได้ธรรมกายก่อนจึงจะไปช่วยท่านได้อย่างคุณ ยายอาจารย์มหัศจรรย์อนุบาลิกาจันทร์ ขนนกยูง ช่วยคุณ พ่อของท่าน

สิ่งที่คุณครูไม้ใหญ่ฝันในฝัน ตรงกับเตี้ยของ ผมทุกอย่างเลยครับ เตี้ยชอบสอนคน เวลาทอดไก่ ต้มพะโล้ จับฉ่าย ท่านจะเล่าให้คนมานั่งกินฟังว่า ตอนอยู่เมืองจีน เวลาเกิดเรื่องอะไร ท่านจะแก้ปัญหา อย่างนั้นและควรช่วยเหลือคนแบบนี้อย่างไร ถ้าคนซื้อ

เป็นลูกจ้าง ท่านจะสอนวิธีเข้าหาเถาแก่ และชอบสอน
เด็กๆไม่ให้ขโมยไม่ว่าจะเป็นเด็กในบ้านหรือเด็กนอก
บ้านก็ตามว่า “เด็กๆชนได้ แต่อย่าขโมย” หรือ “ห้าม
หยิบของของผู้อื่นนะ อย่าหยิบนะ เพราะเขาจะลอง
ใจเราดู ถ้าเขาจับได้ เราจะเสียอนาคตนะ” เด็กๆ
เชื่อฟังเตี้ยดี แค่เห็นเตี้ยก็กลัวแล้ว ยิ่งท่านมองมา
ท่าทางขริมดูๆเดินไปถือไม้เรียว เด็กๆจะนั่งเงียบ
กันหมด ถ้าวิ่งเล่นกันอยู่ เห็นท่านถือไม้เรียวเดินมา เด็กๆ
จะวิ่งหนีร้องว่า “อาแปะมาแล้ว ไม่เอาแล้ว!”

ดูจากชีวิตของเตี้ยในปัจจุบัน เราดูรู้ว่าท่านทำงาน
ในอดีตชาติมาน้อยอย่างที่คุณครูไม่ใหญ่พูดจริงๆครับ
ชาตินี้ ท่านบริจาคเงินให้ศาลเจ้าครั้งละ 10-20 บาท เมื่อ
50 ปีที่แล้ว เงินจำนวนนี้มีค่าเท่ากับ 100 บาท ท่านจะให้
ทานคนที่ลำบากยากจนบ้างแต่ไม่มากนัก ทำบุญกับพระ
สงฆ์ก็มีที่สำนักสงฆ์บางมด กับหลวงตาวัดหัวลำโพงที่มา
เดินบิณฑบาตแถวสี่พระยาเท่านั้น

ตอนเด็กๆ ผมก็อยากออกไปวิ่งเล่นเหมือนคนอื่นๆ
แต่ต้องช่วยเตี้ยทำอาหาร สับกระเทียมเป็นหม้อๆทำน้ำ
จิ้มเพราะกับข้าวของคนจีนทุกอย่างใส่กระเทียม
พอท่านเรียกไปสอน ก็ไม่เอา รู้สึกเหนื่อยเหลือเกิน แต่

ความที่เราอยากอยู่ใกล้ๆผู้ใหญ่และชอบฟังเขาคุยกัน จึงเข้าไปช่วย เห็นท่านเหน็ดเหนื่อยมาก ตี 1 ถึงได้เข้านอน ตื่นตี 5 จนผมขอยกมือทวมหัวสาปส่งว่าไม่ขอรับช่วงทำอาหารต่อเด็ดขาด

วันคุ้มครองโลก 22 เมษายน พ.ศ. 2548 ผมได้สร้างพระธรรมกายประจำตัวประดิษฐานภายในมหาธรรมกายเจดีย์ อุทิศส่วนกุศลให้เต็ม และทำบุญให้ท่านเป็นประจำสม่ำเสมอเพื่อให้ท่านพ้นจากสภาพที่เป็นอยู่จะได้มีชีวิตที่ดีกว่านี้

ตอนเด็กๆผมได้ติดตามเตี้ยไปที่สำนักสงฆ์บางมด ประสบพบเห็นสิ่งต่างๆร่วมกับหมู่ญาติ เห็นแล้วก็ยังไม่รู้ว่าสิ่งใดถูกต้อง สิ่งใดไม่ถูกต้อง ได้แต่คำสอนว่าให้ทำความดี เมื่อโตขึ้น ผมได้แสวงหาความจริงของชีวิต เทียบเสาะหาเกจิอาจารย์ต่างๆมากมายทั่วประเทศ มาพบความจริงของชีวิตจากคุณครูไม่ใหญ่ ทำให้ได้รู้ว่าพระรัตนตรัยคืออะไร อยู่ที่ไหน จะเข้าถึงได้อย่างไร สิ่งนี้มีค่ามากที่สุดที่ทำให้ผมเชื่อมั่นคุณครูไม่ใหญ่และคำสอนของท่าน จึงเลิกเสาะแสวงหาความจริงของชีวิตจากที่อื่นต่อไป

เทพนารี-ยักษ์หนุ่ม

ทำบุญตลอดชีวิต-ทำบุญปนบาป

สุดแดนตะวันตกตรงเทือกเขาตะนาวศรี มีภูเขา และเลื่อนถ้ากระจัดกระจายเป็นที่อยู่ของมนุษย์สมัย โบราณ ภายในถ้าฤๅษี ถ้าผาโถ ถ้าจีน ถ้าจาม ถ้าพระ ฯลฯ มีพุทธสถานมากมาย ดินแดนน่าอัศจรรย์แห่งนี้ คือ ราชบุรี เมืองพระราชชาติคนไทย ลาว มอญและ กะเหรี่ยงอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขบนผืนแผ่นดินที่ อุดมสมบูรณ์ด้วยไร่ นา สวนผัก ผลไม้อันมีกลิ่นเขียว กับชมพูทองสามสี รวมทั้งแร่ธาตุและป่าเขาลำเนาไพร

กลางทุ่งนาเขียวชอุ่มในอำเภอบางแพ จังหวัด ราชบุรี เมื่อ 125 ปีมาแล้ว มีวัดอยู่ใกล้ๆกัน 3 วัดที่เจ้า เมืองราชบุรีสร้างให้ภรรยา 3 คน คือ วัดหลวง ให้ภรรยา หลวง วัดกลาง ให้ภรรยาคนกลาง และวัดบางแพใต้ ให้ภรรยาคนที่ 3

วัดกลาง มีชื่อเต็มว่า วัดกลางวังเย็น เพราะอยู่ ใกล้แม่น้ำกว้างลึกและใสเย็น ใครเข้าไปแล้ว จะรู้สึก เย็นสบายด้วยลมแม่น้ำกับลมท้องทุ่ง และร่มเงาของต้น โพธิ์ กับยางพาราต้นใหญ่ในวัด

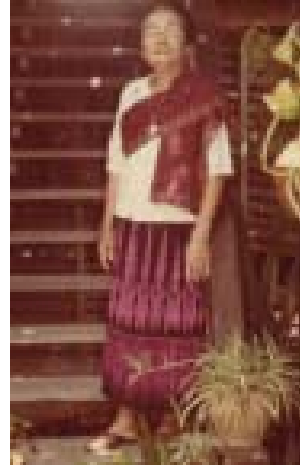
หน้าวัดกลางวังเย็น มีศาลาทำน้ำหลังใหญ่ เมื่อ 50 ปีที่แล้ว ศาลานี้ เป็นที่จอดเรือสินค้าขนาดใหญ่ เรียกว่าเรือโอ จอดครั้งละ 10 กว่าลำ ภายในเรือมีหอม กระเทียม ปูน หมากรุก พลุ หอยตอง หอมตอง และหัวมัน เป็นต้น ชาวบ้านจะพากันไปซื้อของในเรือ แต่เรือโอไม่ได้มาจอดทุกวัน และไม่มีตลาดสดในตำบลวังเย็น ถ้าวันไหน ของกินของใช้ในบ้านขาดแคลนและเรือไม่มาจอด ชาวบ้านจะไปซื้อของที่ตลาดอำเภอโพธาราม หรือตลาดอำเภอบางแพ

ชาวบางแพ เป็นคนสงบสันโดษ อยู่ในบรรยากาศ
ชนบทไทยแท้ๆ ในภาพยนตร์ไทยเรื่องแผลเก่า มีวัด
เรือนไทย เกวียน เรือกสวนไร่นา คลอง แม่น้ำ และ
วัวควาย คนไทยโบราณแถวนี้ ห่มผ้าแถบ นุ่งโจง
กระเบน ไผ่ผมทรงดอกกระทุ่ม เคี้ยวหมากพลู เด็กเล็กๆ
ไผ่ผมจุกและผมแกละ เป็นสังคมชาวนาที่ยึดถือ
ประเพณีทำบุญในพระพุทธศาสนาตามบรรพบุรุษทั้ง
งานบวช เข้าพรรษา ทอดกฐิน ผ้าป่า และตักบาตร
ดาวดึงส์ออกพรรษา ทุกบ้านจะทูนถาดมือหนึ่ง อีก
มือหนึ่งหิ้วหม้อปะเตงสีน้ำเงินใส่ข้าวสุกเดินเรียงแถวไป
ทำบุญที่วัดเองโดยไม่ต้อง มีใครชวนหรือ
เตือน หลังจากรับ
ประทานอาหารรวม
กันแล้วก็จะฟังเทศน์
ตอนบ่าย แล้วแยกย้ายกัน
กลับบ้าน

ตรงทางแยกเข้าบาง
แพ มีถนนลูกรัง ฝุ่นคลุ้ง ข้าง
ถนนมีท่อน้ำและทุ่งนา มีบ้านหลังหนึ่งแปลกกว่าใครๆ
ตรงที่เป็นบ้านหลังเดียวที่ไม่ทำนา เพราะเจ้าของบ้าน

คือ ขุนโสดาระระคีศึกษากร และคุณยายอาภรณ์ โสตะระ ไม่อยากให้ลูกๆ 10 คนทำนา และอยากให้เรียนหนังสือสูงๆ บ้านหลังนี้มีจุดเด่นตรงดอกไม้หน้าบ้านที่ใครๆ เรียกว่า “บ้านดอกไม้” เพราะปลูกดอกไม้พื้นบ้านสวยๆ นานาสีแน่นชนิดมีดอกบานชื่น ทั้งกลีบซ้อนและไม่ซ้อน ดอกบานไม่รู้โรย ดอกทานตะวัน และดอกเทียนหนาเหมือนดอกกุหลาบ มีกลีบบางเบาซ้อนเป็นชั้นๆ หลังบ้าน เป็นสวนผลไม้ นานาชนิด เช่น กล้วย มะม่วง อ้อย น้อยหน่า มะพร้าว ฝรั่ง ชมพู เป็นต้น

ทุกเช้า คุณยายอาภรณ์ โสตะระจะทำอาหารใส่บาตรโดยให้ลูกๆ ไปนั่งเฝ้าขันข้าวที่ต้นทางหน้าบ้าน ส่วนคุณยายกำลังทำกับข้าวในครัว เพราะบ้านกับรั้วอยู่ห่างกัน พอเสียงลูกๆ บอกว่า “แม่ พระมาแล้วๆ” คุณยายจะบอกให้ลูกๆ ตักข้าวใส่บาตรไปก่อน ถ้ากับข้าวสุกทัน ก็จะรีบเอามาใส่บาตรพร้อมกันทั้งแม่ลูก

คุณทวดพาคุณยายตักบาตรตั้งแต่คุณยายยังไม่โกนจุก คุณยายจึงคุ้นกับการทำบุญตักบาตรจนกระทั่ง

โตเป็นสาวแต่งงาน โดยเฉพาะทุกวันพระ คุณยาย จะเก็บดอกไม้ตั้งแต่ตอนเย็น หรือเช้ามืด มัดไว้เป็นกำๆ แล้วใส่ถาด กับธูปเทียนที่ร้อยดอกไม้หลากสีอย่าง ประณีต นำไปวัดให้พระเอาไปบูชาพระในโบสถ์ที่ทำให้ ปีติใจมาก พร้อมกันนั้นยังมีอาหารทำพิเศษเต็มสำหรับ สำหรับเลี้ยงพระ 20 กว่ารูป เป็นอาหารพื้นบ้าน มี ข้าวสวย น้ำพริก ผัก แกง และขนมไทยๆ มีบัวลอย กล้วยบวชชี สาकुเม็ดโตกับวุ้นน้ำเชื่อม ทับทิม ข้าวต้ม มัด ข้าวเหนียวมูน ข้าวเหนียวมะม่วง บางฤดู มีข้าวเหนียวทุเรียน กล้วยเชื่อม ฯลฯ เป็นอาหารและ ขนมที่ทำขึ้นเองจากวัสดุในชนบทที่ไม่ต้องซื้อหา เช่น กล้วย มะพร้าว และมะม่วง เป็นพื้น เนื่องจากคุณยาย อารมณ์ เป็นคนที่ชอบทำอาหารเลี้ยงพระและทำให้ลูกๆ รับประทาน อยู่แล้ว จึงเอาของพื้นบ้านมาประกอบ อาหารได้อย่างชำนาญมีรสเลิศ มีน้ำพริก ปลาทุ ผักจิ้ม ได้แก่ ชะอมทอดไข่ มะเขือชุบไข่ทอด มะเขือต้มและ สด ผักพื้นบ้านทั้งลวกและทอด เป็นหลัก และไม่ว่าใคร เอ่ยปากอยากกินอะไรก็จะทำให้ แต่บ้านนี้ ไม่มีการฆ่า สัตว์ตัดชีวิต จับปลาได้จะเอาไปปล่อยทันที ถ้าต้องการ เนื้อสัตว์ จะไปซื้อที่ตลาดสดในอำเภอโพธาราม หรือ

ฝากท่านชื้อจากชาวบ้านเวลาขี่จักรยานไปสอนหนังสือ
วัดกลางวังเย็น เป็นวัดใหญ่ สงบ สะอาดและเป็น
วัดสอบบาลี มีงานบุญเป็นประจำให้ชาวตำบลวังเย็น
อำเภอบางแพมีกิจกรรมทำบุญตลอดปี แม้แต่วันโกน
ก็เป็นวันทำบุญด้วย บางวัน มีพระอาคันตุกะ 1-2 องค์

มาเยี่ยมวัด เช่น เจ้าคณะอำเภอ หรือเจ้าคณะจังหวัด
พอมมีคนมาขอคุณยายอาภรณ์ให้ทำกับข้าวสำหรับหนึ่ง
มีน้ำพริก ปลาทุ เลี้ยงพระเสมอ ช่วงสอบบาลี พระจะมา
ชุมนุมสอบกันเป็นร้อยๆ องค์ คุณยายอาภรณ์จะตั้งใจมาก
เขาคြัวช่วยเขาทำอาหาร หรือถ้ามีคนมาขอข้าว
หม้อหนึ่ง แกงหม้อหนึ่งก็จะตั้งใจทำถวายอย่างดี
และต้ำน้ำพริกเลี้ยงพระทั้งวัด รวมพระผู้ใหญ่
มีพระสังฆาธิการ เจ้าคณะตำบล เจ้าคณะอำเภอ และ
เจ้าคณะจังหวัดเอ่ยปากชื่นชมว่า “น้ำพริกหมดเกลี้ยง

เลยคุณโยม” คุณยายอาภรณ์จะปลาบปลื้มใจมากเล่าให้ ลูกหลานฟังจนวาระสุดท้ายของชีวิต

ใต้ต้นโพธิ์กลางทุ่งนา มักมีพระธุดงค์มาปักกลด บ่อยๆ ครั้งละ 1-3 รูป คุณยายอาภรณ์ได้ทำอาหารถวาย ด้วยความกระตือรือร้น ขณะนั้น กำลังตั้งครุฑ คุณ ยายได้ปวารณาขอผ้าจากพระธุดงค์ไปซักให้สะอาด พระธุดงค์เคยถามว่า “คุณโยมเคยเห็นเทวดาตาดี ไหม?” คุณยายอาภรณ์ตอบว่าไม่เคยเห็น พระธุดงค์ บอกว่า “ก็คุณโยมอย่างไรล่ะ เห็นพระธุดงค์อยู่ คนเดียว” แล้วพระธุดงค์บอกว่า เด็กในท้อง เป็นเด็ก มีบุญมาเกิด กระเด็นไปทางผู้หญิงและจะคลอดไม่ยาก ซึ่งก็เป็นจริงตามนั้น

คุณพ่อของคุณยายอาภรณ์ เป็นคนจีนมาจากเมือง จีนไต้หวันขี้กลัวกลัวเมียหน้าตาดีมาก ขอแต่งงานกับคุณแม่ ของคุณยายซึ่งเป็นเด็กสาวหน้าตาน่ารัก คุณยายอาภรณ์ จึงเป็น “คนสวยโพธาราม คนงามบ้านโป่ง” ตามคำพูด ของคนสมัยเก่า ตอนเด็กๆ คุณยายอยู่โพธารามและ ตักบาตรตามคุณทวดตั้งแต่คุณยายไฉ่ฉ่มจนและไม่ชอบ เทียวเตร่ที่ไทรโยค แม้จะแต่งงาน ต้องติดตามสามีที่ รับราชการเป็นครูย้ายไปตามอำเภอต่างๆในราชบุรี ก็

ไม่เคยทอดทิ้งการตักบาตรไม่ว่าตอนอยู่ที่อำเภอบางแพ
หรือดำเนินสะดวกที่มีพระบิณฑบาตทางเรือแจวใน
ลำคลอง

ภาพที่คนในตำบลวังเย็น อำเภอบางแพ จังหวัด
ราชบุรีเห็นจนคุ้นตา คือ ภาพคุณยายอาภรณ์ โสตะระ
ทำบุญตักบาตรทุกวันทั้งวันพระและวันธรรมดา แม้แต่
คุณยายเอง ยังเคยฝันตอนตี 4 วันหนึ่งว่า พระบิณฑบาต
หน้าบ้าน แต่นิมิต্তท่านไปที่บ้านคุณทวดก่อน เพราะ
ยังทำกับข้าวไม่เสร็จ ในเวลาเดียวกันและวันเดียว
กันนั้น คุณทวดฝันว่า เห็นพระบิณฑบาตเดินมา
จากบ้านของลูกสาวคือคุณยาย พระภิกษุบอกคุณทวดว่า
“ยายให้มารับบาตรที่นี้ก่อน” และในฝัน คุณทวดได้ใส่

บาตรด้วย แต่คุณยายไม่เข้าใจธรรมะ มักจะทำบุญที่เป็นการกระทำมากกว่า เช่น ฟังเทศน์วันพระ หุงข้าวใส่บาตร ข้าวหม้อแกงหม้อ เอาสารูปไปวัด ถวายผาอาบน้ำฝน จุดเทียน และเดินไฟในโบสถ์ซึ่งเมื่อ 50 ปีที่แล้วถือว่าเป็นเรื่องใหญ่โตทีเดียว

ต่อมา พ.ศ. 2500 คุณยายอาภรณ์ ย้ายตามมาดูแลลูกๆ ที่เรียนหนังสือในกรุงเทพฯ โดยมีบ้านพักอยู่ที่ฝั่งธนบุรี มีวัดล้อมรอบบ้าน 10 กว่าวัด มีวัดอัปสรสวรรค์ วัดประดู่ฉิมพลี หรือวัดประดู่นอก วัดประดู่ในทรงธรรม วัดนवलนรดิศ วัดท่าพระ และวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พอถึงฤดูเข้าพรรษา คุณยายอาภรณ์จะทำเทียนเข้าพรรษาถวายวัดประดู่ในทรงธรรม สมัยก่อน ยังไม่มีเทียนไขขาย วัดจะให้ชาวบ้านเอาแผ่นเทียนเป็นแผ่นๆ มาหลอม และตัดเทียนทำเป็นเทียนพรรษาแท่งใหญ่ เนื่องจากที่บ้านเดิมที่อำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี คุณยายอาภรณ์ขายยาจีนหารายได้เสริม มีวัสดุต้องใช้เทียนทำยาบางตัว จึงมีเทียนมาหลอมเทียนพรรษาที่วัดด้วย คุณยายอาภรณ์จะเป็นเจ้าภาพเทียนพรรษาทั้งต้นและเป็นประธานจุดเทียนพรรษาในพระอุโบสถวัดประดู่ในทรงธรรมทุกปี

ที่บ้านหลังใหม่ฝั่งธนแถวตลาดพลูนี้ มีพระเดิน
บิณฑบาตมากมาย โดยเฉพาะวัดประดู่ในทรงธรรม มี
พระหลายรูป บ้านล้อมรอบไปด้วยวัดวาอาราม ทำให้
ได้มีโอกาสตักบาตรมากขึ้น จากที่เคยตักตอนอยู่บางแพ
วันละ 2-3 รูป พออยู่ที่ฝั่งธน วันละ 4-5 รูป วันหนึ่ง
คุณยายตักบาตรพระมากที่สุด 21 รูปจากวัด 7 วัด ที่รู้
ก็เพราะจะคอยถามพระท่านว่ามาจากวัดไหน เมื่อใส่
บาตรเสร็จ ก็จะบอกลูกหลานว่า “ยายเอาบุญมาให้”
แล้วรู้สึกปีติ ใจผูกพันกับบุญตักบาตรมากจนถึงวันสุด
ท้ายของชีวิต

แรกๆ ที่อยู่ฝั่งธน คุณยายยังใส่บาตรพระไม่กี่รูป
พอเห็นพระเดินบิณฑบาตมาอีกหลายรูป คุณยายรู้สึก
เสียดายที่อาหารหมดแล้ว วันต่อมา จึงเพิ่มปริมาณ
อาหารใส่บาตรมากขึ้น วันละ 20-30 ชุด เพื่อให้ได้
ใส่บาตรพระครบทุกองค์

วันหนึ่ง น้องสาวของคุณยาย เดินทางจากบางแพ
มาเยี่ยม คุณยายกำลังจะเตรียมอาหารใส่บาตร น้องสาว
ห้ามว่า “จะลুকไปใส่บาตรทำไม นอนสบายๆดีกว่า ถึง
เราไม่ใส่บาตร พระท่านก็มีฉัน เพราะคนอื่นเขาก็ใส่กัน”
และพูดอย่างนี้ทุกครั้งที่มาเยี่ยม ทั้งๆที่ตัวเองเป็น

คนทำบุญตามประเพณีทุกวันพระ และยังทำบุญตลอดปี ที่วัดกลางวังเย็น มีพิธีฝังลูกนิมิต และฉลองลูกนิมิต

คุณยายอาภรณ์ ฟังน้องสาวพูดบ่อยๆ จนเห็นด้วย และไม่ลุกไปใส่บาตร 2 วัน พอรู้สึกตัวตื่นก็นอนสะดุ้งทั้ง 2 วัน กลัวพระมารอเก้อและไม่มีข้าวฉันด้วยความที่ไม่คุ้นเคยกับการไม่ใส่บาตร พอถึงวันที่ 3 คุณยายจึงรีบลุกขึ้นใส่บาตรตามปกติ

นอกจากการทำบุญจะเป็นหัวใจสำคัญของชีวิตแล้ว ลูกๆ ยังเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่างอีกด้วย เมื่อลูกป่วยเข้าโรงพยาบาล จะดูแลเฝ้าไข้ตลอดเวลา พอลูกตายก่อนตัว คุณยายร้องไห้โฮ เป็นแม่ที่ประคับประคองให้ลูกที่ติดเหล้าให้เลิกเหล้า เวลาลูกไปมีเรื่องกับคนอื่นมาหัวร้างข้างแตก แม่ก็จะป้อนข้าวป้อนน้ำให้ด้วยความรักความสงสาร หากลูกกลับบ้านผิดเวลา ก็จะกังวลใจ ถึงลูกจะโตอายุ 20 ปีเศษแล้ว ก็ยังคิดว่าเขาเป็นเด็กๆ ต้องเข้าแจ้งความว่า “ลูกฉันเป็นคนดี เคยกลับบ้านตรงเวลา ทำไมวันนี้ยังไม่กลับ?” ตำรวจหัวเราะบอกว่าเดี๋ยวเขาก็กลับมา ไม่ว่าลูกๆ จะทำอะไร คุณยายก็ไม่เคยผิดหวังเพราะรักลูกอยู่แล้ว ยิ่งลูกชายแม่จะรักและหวังเป็นพิเศษโดยเฉพาะคนโสดเนื่องจาก

รู้สึกว่าคุณหาอาหารไม่ได้ จนลูกชายบอกว่าไม่ต้อง เป็นห่วงเขาซะ พ่อลูกชายบวช แม่รู้สึกปลาบปลื้มใจมาก และหมั้นทำบุญมุ่งมันไปสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เพราะรู้จัก จุฬามณี

ช่วงแรกคุณยายยังไม่ได้เข้าวัดใดวัดหนึ่งแถว ฝั่งธนเป็นประจำ มักเข้าวัดไปทำบุญเป็นครั้งคราว เช่น บวชพระ ยกช่อฟ้า มุงหลังคาโบสถ์ ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ อีก 20 ปีต่อมา ช่วงพ.ศ. 2521-2522 คุณยาย เริ่มเข้าวัดปากน้ำเพื่อฝึกสมาธิที่ตึกขาว ที่ปัจจุบัน รื้อออกและสร้างหอแพทย์พงศาคิบัติแทน เหตุที่คุณยาย เริ่มนั่งสมาธิ เป็นเพราะลูกสาวของคุณยายไปฝึกสมาธิ ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ทางเดินต้องผ่านวัดประดิษิมพลี หรือวัดประดิษนอก เป็นทางสายเปลี่ยว ไม่มีไฟฟ้า รอบข้างเหมือนป่าช้า มีต้นไม้ร่มครึ้มและทางเดินเล็กๆ นอกรั้ว ข้างโบสถ์มีต้นโพธิ์ต้นใหญ่ ถ้าข้ามสะพานไป ทางขวาจะเป็นวัดนवलนรดิศ แม้วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ อยู่ห่างจากบ้านเดินเพียง 20 นาทีก็ตาม แต่คุณยายกับ เพื่อนบ้านอีกคนหนึ่ง ก็ต้องเดินไปส่งลูกสาวด้วยความ เป็นห่วงและถือโอกาสขอฝึกสมาธิด้วย

คนในละแวกนั้น จะเห็นหญิงชราหุงผ้าถุงอย่าง

คนไทยแท้ กางร่มเดินขึ้นสะพานสูง เป็นทางข้ามแคบๆ ข้ามคลองบางกอกใหญ่ และผ่านประตูน้ำภาษีเจริญ ทำด้วยไม้กระดาน 2 แผ่นผูกเป็นรู เป็นเชือกกันน้ำเปิด ปิด 2 ปีกซ้ายขวา พอเรือมา สะพานนี้จะแยกออกจากกันจนเรือผ่านพ้นไปแล้วเลื่อนมาปิดให้คนเดินข้ามตามเดิม เด็กๆชอบตามผู้ใหญ่ไปนั่งสมาธิ แต่กลัวตกสะพานนี้เป็นที่สุด ต้องจับมือลุงซ้ายขวาเดินกันไปด้วยกัน และยังต้องข้ามสะพานหนึ่งเหนือคลองสายเล็กๆ เชิงสะพานนี้ เป็นรอยต่อตรงทางแยก ทำให้น้ำเชี่ยวกรากแม้ว่าน้ำจะลึกเพียงหัวเข่า แต่ก็ยากแล้วสะดุดตกลง

วัดปากน้ำ ภาษีเจริญเมื่อ 50 ปีที่แล้ว ตรงที่เป็นโรงครัวปัจจุบัน เคยเป็นกุฏิเก่าๆ จะลุ่มลุ่มแหล่ ด้านข้างมีกำแพง มีกุฏิเป็นที่อยู่ของแม่ชีปุก และแม่ชีที่นั่งสมาธิแบบโก่งพักไข่ ฯลฯ คุณยายอาภรณ์เคยเดินเลยบ้านธรรมประสิทธิ์ไปนั่งสมาธิที่บ้านอีกหลังหนึ่ง แต่ที่ไปนั่งเป็นประจำคือตึกขาว ซึ่งเป็นตึกเล็กๆ สูง 2 ชั้น ใช้เวลาเดิน 15 นาทีจากบ้านไปวัด ระหว่างทางจากบ้านไปวัดปากน้ำ ถนนไม่ดี ทางลำบาก น้ำท่วมเวลาฝนตก บางช่วง ถ้าฝนตกหนัก น้ำเชี่ยวกรากท่วมถึงหัวเข่า และลึกที่สุดตรงต้นหูกวาง แต่คุณยายก็ไม่เคยหวั่น มุ่งมั่น

ไปนั่งสมาธิที่วัดปากน้ำ ภาซีเจริญทุกเย็นไม่เคยขาด

ติกขาว เป็นติกสีขาว 2 ชั้นขนาดเล็ก เด็กๆ จะนั่งเล่นรอผู้ใหญ่ที่ชั้นล่าง ผู้ใหญ่พอถวายน้ำปานะพระแล้วก็ขึ้นไปนั่งสมาธิชั้นบน มีเทพเสียงพระมงคลเทพมุนี หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาซีเจริญ (สด จันทสโร) นำนั่งสมาธิแม่ชีและคนนั่งสมาธิกันเต็มห้อง และมีห้องเล็กสำหรับคนที่ฝึกสมาธิอีกระดับหนึ่ง

พอนั่งสมาธิเสร็จ ทุกคนจะลงมาดื่มน้ำปานะข้างล่าง และรับดวงแก้วจากพระภิกษุ ทุกครั้งที่ลงจากติกขาว คุณยายจะพาลูกหลานทุกคนไปกราบหลวงปู่ พร้อมเพรียงกันที่หอหลวงพ่อสด จันทสโร แล้วกลับบ้าน

ครั้งหนึ่ง คุณยายเคยเห็นพระภิกษุรูปหนึ่งเดินผ่านหน้า ผิวเหลืองผ่องเป็นสีทองเดินเขาประตูบ้านธรรมประสิทธิ์ คุณยายรู้สึกประทับใจพระรูปนี้มาก

อีก 10 ปีต่อมา คุณยายอายุได้ 80 ปี ได้มีโอกาสไปทำบุญที่วัดใหญ่ ได้พบพระรูปนี้อีกครั้งหนึ่งที่ศาลาจตุรุมหาราชิกา ท่านถามอายุและบอกให้คุณยายนั่งสมาธิทุกวันๆละ 1 ชั่วโมง คุณยายรับปากท่านว่า “คะ”

“คะ” เพียงคำเดียว ตั้งแต่นั้นมา คุณยายอาภรณ์นั่งสมาธิทุกวันๆละ 1 ชั่วโมงไม่ขาดแม้สักวันหนึ่งตาม

ที่รับปาก

ลูกสาวของคุณยายก็รักการปฏิบัติธรรมด้วย ครั้งหนึ่ง ได้บวชชีพรหมณ์และพักที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ในวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ บ้านหลังนั้นสะอาดมาก น่าประทับใจอย่างยิ่งดูราวกับมีคนอยู่ทุกๆที่เจ้าของบ้าน ย้ายออกไป 7 วันแล้วทำให้อยากทราบว่าเจ้าของบ้าน หลังนี้เป็นใคร

บ้านโศตระระมีมรณานุสสติเตรียมตัวตาย คอยนึก ถึงความตายเสมอ โดยเฉพาะคุณยายเตรียมตัวเป็น 10 ปี วันสวดศพให้ใส่ชุดขาวห่มสไบ ใช้ภาพนี้ เผาวัด โพน สิ้นนานเป็น 10 ปีตั้งแต่อายุ 70 ปี

สังขารของคุณยายเริ่มอ่อนล้า ทรุดโทรมลงมากในวัย 79 ปีเพราะ หกล้มก้นกระแทกอย่างแรง ก่อนที่จะย้ายไปอยู่ที่บ้านตลิ่งชัน ต่อมา เดิน ไม่สะดวกต้องใช้ไม้เท้ายันด้วยเพราะ ผ่าตัดตาเป็นต้อ ทำให้สายตามองเห็น ไม่ชัด แต่เห็นลางๆไม่ถึงกับบอดสนิท ลูกหลานคิดว่า เป็นเพราะอานิสงส์ที่คุณยายเคยเป็นเจ้าภาพหล่อเทียน พรรษาเป็นการทำบุญด้วยแสงสว่างตลอด 30 ปี

คุณยายต้องนั่งรถเข็นเมื่ออายุได้ 87 ปี พอเดินเองได้บ้างในระยะทางราว 10 เมตร แต่ก็เข้มแข็งลุกขึ้นมา นั่งสมาธิบนรถเข็นทุกวัน วันละ 1 ชั่วโมงตามที่รับปากกับพระภิกษุรูปนั้น จนกระทั่งเห็นดวงสว่างเท่าพระจันทร์วันเพ็ญ ใหญ่เท่ากระดิ่งฝัดข้าว บางวันเห็นดวงสว่างมากเท่าดวงอาทิตย์ ใหญ่เท่าหลังคาบ้าน

บ้านของคุณยายอยู่ติดกับบ้านลูกสาวที่ตลิ่งชัน จะไปมาหาสู่กันแทบทุกวัน หลานๆ จะเห็นคุณยายนั่งสมาธิทุกเช้า และก่อนนอนทุกคืน อย่างน้อย 1 ชั่วโมง คุณยายชอบพูดเรื่องบุญ คอยถามหลานสาวว่า “คุณแม่ใส่บาตรหรือเปล่า ทำกับข้าวอะไร ใส่กี่องค์?” วันหนึ่งลูกสาวของคุณยายเพสียง ไม่ได้ใส่บาตร พอหายเพสียงต้องใส่ต่อเพราะคุณยายจะคอยถามถึง หลานสาวของคุณยายมักถามว่า “คุณยายเห็นดวงสว่างไหมคะ?” คุณยายตอบว่า “สว่าง” “ชัดไหมคะ?” “ชัด” “เห็นตลอดเวลาไหมคะ?” “เห็นตลอดเวลา”

ปกติ ลูกๆ จะพาคุณยายไปหาหมอตรวจสุขภาพเดือนละครั้ง วันหนึ่ง คุณยายออกไปหาหมอตั้งแต่เช้า วันนั้น คุณยายกลับถึงบ้านเกือบเที่ยง แม่เพิ่งจะกลับมา รู้สึกเหน็ดเหนื่อย แต่รีบตรงไปห้องพระนั่งสมาธิ

นั่งสมาธิเสร็จจึงค่อยพักผ่อน ขณะนั้นท่านอยู่ในวัย 90 ปีเศษแล้ว ท่านบอกว่า “รับปากกับพระแล้วว่า จะนั่งสมาธิทุกวัน” แสดงว่า เป็นคนที่รักษาคำพูดมาก ไม่ว่า นั่งพูดคุยอยู่กับใคร คุณยายจะวางมือบนหน้าตัก มือขวา ทับมือซ้าย นิ้วชี้ข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย ซึ่งเป็น ท่านั่งสมาธิที่ถูกต้อง

เพื่อให้คุณยายเห็นพระอย่างต่อเนื่องและผูกพัน กับบุญกุศลเหมือนตอนที่ยังแข็งแรงทำบุญด้วยตนเอง ได้ ลูกๆ จึงนิมนต์พระมาฉันที่บ้านปีละหลายครั้งๆ ละ 1-9 รูปทุกปี ลูกๆ จัดอาหารที่ประณีตเหมือนถวายข้าว พระพุทธเจ้า โดยให้คุณยายประเคนด้วยมือเอง อาหาร ถวายพระมีทั้งที่ทำเองและซื้อมา ได้แก่ แกงส้ม ส่วนที่ซื้อมีปลา ทอดมัน เป็ดพะโล้ ฯลฯ ซึ่งเป็นของ ดีที่สุด อร่อยและมีชื่อมากที่สุดในละแวกนั้น รวมผลไม้

นานาชนิด พระภิกษุ ที่รับนิมนต์มาฉันที่บ้านมีพระเถระวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ และวัดอื่นๆอีกหลายรูป ทำให้คุณยาย

ปลาบปลื้มมาก แล้วยังได้ร่วมทำบุญทอดกฐินที่วัด
ราชบุรีบ้านเกิด คือวัดกลางวังเย็นอีกด้วย

คุณยายทำความเพียรนั่งสมาธิไม่เคยขาด และ
บอกลูกๆ ว่าไม่จำเป็นต้องไปนั่งสมาธิที่ไหนหรอก ให้
มองง่ายๆ ใจเย็นๆ อย่าทำยาก เดี่ยวก็เห็นเอง สิ่งที่คุณ
ยายเห็นคือ ดวงสว่างเท่าพระจันทร์วันเพ็ญ ท่านชอบ
ดวงนี้มากและเห็นตลอดเวลา ต่อมา ดวงสว่างหลายดวง
รวมเป็นดวงเดียวกัน จนคุณยายบอกลูกๆ ว่า “ดวงของ
แม่ใหญ่เท่ากระดิ่งผิดขาว” และนั่งมองดวงนี้อย่างมี
ความสุขอยู่หลายปี

เวลาที่ลูกๆ อาบน้ำให้ เป็นช่วงที่คุณยายรู้สึกสบาย
และมีความสุขมาก ลูกๆ จะบอกให้คุณยายทำตัวเป็นองค์
พระ เพื่อลูกและคนดูแลจะได้บุญมาก ท่านรับปาก อยู่
มาวันหนึ่ง คุณยายมีอายุประมาณ 95 ปี ลูกพูดกับคุณ
ยายเวลาอาบน้ำให้ว่า “องค์พระเป็นเรา เราเป็นองค์
พระ สว่างไสว บิ่ง” พูดกรอกหูผู้เฒ่าไปเรื่อยๆ แล้ว
ถามท่านเล่นๆ ว่า “เป็นไหม?” ท่านบอกว่า “เป็น” ลูก
ถามว่า “ที่ว่าเป็นอย่างนั้น เป็นอย่างไร?” ท่านตอบว่า “ก็เป็น
องค์พระคลุมตัวสว่างไสวไปทั้งตัว”

ลูกๆ จะคอยประคับประคองใจของคุณยายไม่ให้

วอกแวกคิดเรื่องโน้นเรื่องนี้ คอยบอกเป็นระยะๆ เวลาท่านนั่งสมาธิว่า องค์พระเป็นตัวเรา ตัวเราเป็นองค์พระ “ทำเป็นใหม่” เป็น องค์พระแก้วใสเป็นพระหรือเป็นคน หมายถึงมีชีวิต รู้สึกสบายแม่สังขารจะอ่อนแอ ช่วงสุดท้าย บั้นข้าวป้อนให้และท่านไม่หงุดหงิดเลยเพราะไม่รู้สึกว่าตัวเองป่วย แต่ไม่ยอมมีชีวิตอยู่ต่อไปเพราะเหนื่อยอ่อนมาก บอกเปื้อ และไม่กี่แล้วความตายด้วยจิตใจที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ลุกๆ คอยบอกให้ท่านนึกถึงบุญที่สร้างองค์พระธรรมกายประจำตัว 10 องค์แล้วเรียงไปว่าองค์ที่ 1 สร้างให้ใครไปเรื่อยๆจนครบ ทบทวนบุญทุกบุญที่ทำมาตลอดชีวิต ท่านรู้สึกชอบใจพระอาจารย์องค์ที่สอนให้นึกถึงดวงสว่าง เพราะนึกตามแล้วก็สว่างเลย

คุณยายชอบองค์พระในตัวมาก ลุกๆคอยกระซิบที่ข้างหูคุณยายว่า ให้นึกถึงบุญ และให้ไปที่มหาธรรมกายเจดีย์ แต่คุณยายไม่รู้จัก ถามว่า “ไปทำไม?” ลุกจึง

เปลี่ยนวิธีบอกใหม่ว่าให้ไปอยู่กับพระมงคลเทพมุนี
หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ (สด จันทสโร) ผู้ที่คุณ
ยายเคารพนับถือมากแต่ไม่เคยเห็น คุณยายจึงรับปากว่า
“อ้อ!”

เวลาฝากปัจจัยให้ลูกเอาไปทำบุญ คุณยาย
อธิษฐานตามลูกและพูดต่อท้ายเองว่า “เราเป็นองค์พระ
องค์พระเป็นเรา” ก่อนละโลก 10 วัน ร่างกายจะอ่อน
เพลียไม่มีแรง และไม่รู้สึกร่างอีก 5 วันก่อนละโลก ลูกๆ
เปิดเทปสวดมนต์ให้ฟังและเตือนให้นึกถึงองค์พระ
ตลอดเวลา

ตลอดชีวิตของคุณยายอาภรณ์ โสตะระ ได้ร่วม
ทำบุญทุกบุญกับลูกๆ จนถึงวันสุดท้ายของชีวิต และ
ทำบุญครั้งสุดท้าย ด้วยการสร้างองค์พระธรรมกาย
ประจำตัวและถวายทองหนัก 7 บาทรวมหล่อรูปเหมือน
ทองคำพระมงคลเทพมุนี หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ
(สด จันทสโร) ทองคำหนัก 1 ตันด้วยความปลื้มปีติใจ
แล้วละโลกไปวันที่ 10 มกราคม พ.ศ. 2547 สิริอายุได้
96 ปี 4 เดือน หลังท่านชนผู้เป็นสามี 22 ปี

ขุนโสตะระศึกษากร

คู่วีริตของคุณยายอาภรณ์ โสตะระ เป็นท่านขุนคนสุดท้ายแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ยุคสมบูรณาญาสิทธิราช ในรัชกาลที่ 6 ท่านขุนเป็นครูตลอดชีวิตจนกระทั่งอำเภอดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี ตั้งชื่อคลองสายหนึ่งเป็นเกียรติแก่ท่านว่า “คลองขุนโสตะ”

คนสมัย 90 ปีหรือ 100 ปีที่แล้ว นับถือครูบาอาจารย์ว่าเป็นผู้มีเกียรติ ขุนโสตะระเองก็ดูดีมีสง่าราศี ผู้ใหญ่จึงแนะนำให้พอกับแม่แต่งงานกัน ท่านขุนเป็นคนชอบพูดจาสนุกสนานแหย่เด็กๆ แล้วยังแจกขนมและให้เงินเด็กๆ กับชาวบ้านที่ยากจนอีกด้วย แต่ไม่ค่อยเอาปัจจัยมาทำบุญถวายพระ บางช่วงถืออุโบสถศีลทุกวันพระและเคยบวชพระไม่ยั้งนกดกปลา

แต่สูบบุหรี่และดื่มสุราเป็นอาชญาจนคุณยายอาภรณ์เบื่อ ไม่ชอบพบกันอีก ท่านขุนก็งเหล้าแต่ไม่กินกับแกล้ม ชอบเดินเที่ยวเล่นดูหนังที่โรงภาพยนตร์เป็นประจำ แต่ก็เป็นที่ดีของลูกๆ ไม่เคยตี ไม่เคยด่าลูกๆ มักสอนลูกว่าไม่ให้โกง และไม่ให้อาของของใคร ให้เป็นคนซื่อสัตย์ และมีจิตใจดี

เมื่อบุตรและภรรยาย้ายไปอยู่ที่ฝั่งธน ท่านขุนก็ยังคงสอนหนังสือต่อที่อำเภอบางแพระยะหนึ่ง เดินทางไปๆมาๆ ระหว่างธนบุรีและราชบุรีเป็นประจำ

บั้นปลายชีวิต ท่านขุนมีโอกาสนั่งสมาธิที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ นั่งสมาธิในโบสถ์ทุกวันพฤหัสบดี และไปนั่งสมาธิรอบบ้ายที่หอหลวงพ่อสด จันทสโรเวลานั้น ท่านขุนยังเลิกเหล้าไม่ได้ แต่ดื่มบ้างไม่ดื่มบ้างบางวัน ท่านขุนบอกลูกๆว่า

“วันนี้ ข้าเห็นเพชรในท้องวะ”

แล้วหัวเราะด้วยความยินดีเป็นอย่างยิ่ง

พอเริ่มป่วย ท่านขุนกินข้าวไม่ได้ ต้องเจาะคอกินอาหารทางสายยางเป็นเวลา 6 เดือน ปอดขึ้นเพราะนอนมาก ต้องเจาะคอดูดเสมหะออก รู้สึกทรมานอย่างยิ่งจนลูกๆ ตั้งใจว่าจะไม่ยอมให้คุณยายเจาะคอ

เป็นอันตราย เวลานั้นยังไม่มีโรงเรียนอนุบาลฟันในพื้น
วิทยา ลูกๆ จึงไม่กล้าเตือนสติและเอารูปพระให้ท่านขุน
ดู กลัวท่านหาว่าแข่งให้ไปเร็วๆ ท่านขุนถึงแก่กรรมด้วย
อาการสงบเมื่อวันที่ 9 เมษายน พ.ศ. 2525 สิริอายุ 78 ปี
5 เดือน ก่อนจะหมดลม คุณยายอาภรณ์ผู้เป็นภรรยา
เอาดอกไม้ธูปเทียนใส่ในมือ บอกว่า “คุณเอาดอกบัวไป
ไหว้ท้าวเวสสุวรรณโณนะ...”

คำถาม

ลูกๆ ของคุณยายและท่านขุนกราบเรียนถามคุณ
ครูไม่ใหญ่ว่า 6 เดือนสุดท้ายก่อนเสียชีวิต คุณยายนั่ง
มององค์พระหรือว่าหลับตาด้วยความรู้สึกเหนื่อยอ่อน กั
นแนและก่อนเสียชีวิต 5 วัน ขณะที่ลูกๆ อาบน้ำให้คุณ
ยายนั้น ดวงตาเหลือกค้าง แสดงว่าท่านจะไปแล้วแต่
เปลี่ยนใจอยู่ต่อใช่หรือไม่ หลังจากวันนั้นแล้ว ท่านหลับ
เหมือนไม่รู้สึกรู้ตัวจริงๆ แล้วท่านรู้สึกตัวหรือไม่ได้ยิน
เสียงลูกหลานทบทวนบุญทุกบุญที่ท่านได้ทำมาตลอด
ชีวิตหรือไม่ วินาทีสุดท้ายที่หมดลม คุณยายยังเห็นองค์
พระอยู่หรือไม่ คุณยายตายแล้วไปอยู่ที่ไหน อยากจะ

บอกอะไรลูกๆ และได้รับบุญที่ลูกๆ ส่งให้หรือไม่
ท่านขุนตายแล้วไปไหน มีสภาพอย่างไร ได้รับบุญที่
ลูกๆ ทำให้ตลอด 20 ปีตายจากไป ท่านได้รับบุญหรือ
ไม่ น้องสาวของคุณยายที่ห้ามคุณยายใส่บาตรตาย
แล้วไปไหน ไม่แน่ใจว่ามีคนส่งบุญไปให้หรือเปล่า
ถ้าหลานๆ ไม่ลืมก็จะทำบุญอุทิศให้ บุตรสาวคนโตของ
คุณยายเสียชีวิตตั้งแต่อายุ 3 ขวบได้รับบุญที่น้องๆ
สร้างองค์พระธรรมกายประจำตัวและอุทิศส่วนกุศล
ไปให้เรื่อยๆ หรือไม่

เรื่องนี้คุณครูไม่ใหญ่ได้หลับตาฝันในฝันเล่าเป็น
เรื่องราวผ่านโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาเพื่อศึกษา
กฎแห่งกรรมดังนี้

ฝันในฝัน :

คติของคุณยายอาภรณ์ โสตะระ

ช่วง 6 เดือนสุดท้าย
คุณยายนั่งหลับตาตลอด
เวลามองดู “องค์พระ”
พร้อมกับรู้สึกเหนียวอ่อนไป

ด้วยทั้ง 2 อย่าง คือเหนื่อยแต่ก็ดู “องค์พระ” ก่อน
ก่อนคุณยายเสียชีวิต 5 วัน ตาเหลือกค้างขณะ
ลุกๆ อาบน้ำให้ เพราะท่านหมดแรงใกล้จะละโลก
และถึงเวลาหมดอายุขัยแล้ว ต่อมา หลับอยู่ในกลาง
“องค์พระ” เพราะทำจนคุณ ไม่ได้ยินเสียงอะไร ตื่น
ขึ้นมาอีกที ก็มีบริวารมารับ ได้ยินเสียงหัวหน้าบริวารมา
เรียก อัญเชิญให้ขึ้นเทวรถทองคำประดับรัตนชาติใหญ่
โต ไปดุสิตบุรีวงบุญพิเศษเป็นเทพธิดาฝ่ายเสขบียง
เพราะผูกพันกับ พระมงคลเทพมุนี หลวงปู่วัดปากน้ำ
ภาษีเจริญ (สด จันทสโร)

เวลานี้ เทพธิดากำลังนั่ง
บนรัตนบัลลังก์ตรวจดูทิพยสมบัติ
กลางห้องโถงใหญ่ในวิมานมี
บริวารแวดล้อม ท่านได้รับบุญที่
ลูกหลานอุทิศให้ทุกบุญ ทำให้
ทิพยสมบัติเพิ่มพูน รัศมีกายยิ่ง
สว่างไสว และฝากบอกลูกหลาน
ว่าท่านอยู่สบายแล้ว ให้ทุก
คนสร้างบุญให้เต็มที่ จะได้มาอยู่
ใกล้ๆ กันเมื่อละโลกแล้ว

คติของขุนโสดะระศึกษากร

ขุนโสดะระศึกษากรตายแล้วไปอยู่ชั้นจาตุมหาราชิกา เกิดเป็นเทวดาสายกุมภันท์มีวิมานทองขนาดปานกลางหลังย่อมนๆด้วยบุญที่ลู่ๆ อุทิศให้ ถือว่าเป็นยักษ์ไม่มีเขี้ยวอกยกเว้นเวลาโกรธ บุญซึ่งช่วงไปก่อน จึงทำให้ทั้ง 2 ท่านมีคติไปคนละทาง เราจึงอย่านึกว่าเป็นการสามีภรรยากัน ตายแล้วจะไปด้วยกันหรือได้อยู่ด้วยกันอีกเสมอไป

คติของนางสาว

นางสาวคุณยายอาภรณ์ตายแล้วไปเกิดเป็นเทพธิดาอากาศเทวา มีวิมานเงินหลังเล็กๆเพราะเป็นคนทำบุญเพื่อเหนียว ได้เชื่อเรื่องนรกสวรรค์เท่าใดนัก แต่เพื่อไว้ว่าถ้ามีจริงก็จะดีไปดี ซึ่งนับว่ายังใช้ได้แต่ไม่ค่อยจะมีใครอุทิศบุญไปให้ เพราะตัวได้เคยห้าม

พี่สาวว่าไม่ต้องใส่บาตรพระเดี่ยว
คนโน้นคนนี้ใส่เอง พระก็มีฉัน
ทำให้คนที่ใช้ชีวิตอยู่ คิดว่าคนโน้น
คนนี่คงทำบุญไปให้แล้ว แต่ไม่
ค่อยมีใครทำบุญให้เพราะเขา
ก็ลืมๆกันนอกจากหลานๆ จึงทำให้
อากาศเทวามีสภาพดีขึ้นมาเล็กน้อย
ตอนนี้น้องสาวของคุณยาย เริ่มเชื่อ
บาปบุญมากขึ้น เราจะเชื่อตอนเป็น
หรือจะเห็นตอนตาย?

คดีของลูกสาวคนโต

ลูกสาวคนโตของคุณยายอาภรณ์
ตายเมื่ออายุ 3 ขวบ ไปเกิดเป็นมนุษย์
แล้ว เป็นเด็กผู้หญิง ได้ตายตั้งแต่เยาว์
วัยเช่นนี้มาหลายชาติแล้ว ด้วยกรรม
ปาณาติบาต ฆ่าสัตว์ทำอาหารไว้กินและ
ขาย ยังไม่ได้รับบุญที่อุทิศให้เพราะยังมีกายเป็นมนุษย์
อยู่ ถ้าทำบุญอุทิศให้บ่อยๆ สักวันหนึ่ง บุญอาจจะได้ช่อง
ที่จะทำไห้กรรมปาณาติบาตลดลง

สัมภาษณ์

สร้อยเพชร-โสระยา โสตะระ บุตรสาวของขุน โสตะระศึกษากรและคุณยายอาภรณ์ โสตะระ กรุงเทพมหานคร

เราดีใจและภูมิใจมากที่แม่ได้ไปดูลิตบุรี นึกไม่ถึงเพราะแม่ไม่รู้เรื่องและไม่รู้จักวงบุญพิเศษมาก่อน ท่านมีอายุมากเกินกว่าจะเข้าใจ ทั้งหูและตาไม่ดี สุขภาพก็ไม่แข็งแรง ลูกๆเคยบอกแม่ให้ไปเวียนรอบมหาธรรมกายเจดีย์ถ้าแม่ละสังขารแล้ว แม่ถามว่า “ไปทำไม ไปยังไง?” ลูกจึงให้แม่นึกถึงพระมงคลเทพมุนี หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ (สด จันทสโร) แทน อีกอย่างหนึ่ง ลูกๆกังวลว่าแม่รักและเป็นห่วงลูกชายมาก จนกลัวว่าแม่จะวนเวียนอยู่กับเขาเมื่อแม่ตายแล้ว จึงบอกแม่ว่า “ให้แม่ไปดูสวรรค์ก่อนนะ แล้วค่อยกลับมาบอกลูกชาย เขาจะได้ไม่ห่วงแม่” เป็นกุศโลบายที่แม่รับรู้และเชื่อลูก

แม่มีลูกชาย 4 คน บวชให้แม่ 1 คน แม่ดีใจมาก อธิษฐาน “ขอให้สวย รวยและนิพพาน ปัจจัย โหตุ” คำนี้ติดปากมาตลอด ทุกครั้ง แม่จะฝากเงินทำบุญ

เป็นธรรมเนียมของการไปวัด ลูกเข้าวัดทำบุญแม่ก็อนุโมทนาและไม่บังคับลูกๆ ให้แต่งงาน แม่เป็นคนไม่จมกบอดีต ไม่ค่อยจะมีอดีตให้นึกถึง มีแต่เลี้ยงลูกๆ ด้วยความยากลำบากและเหน็ดเหนื่อย ทำให้ไม่มีเวลาไปยุ่งกับใคร ชีวิตเรียบง่ายอยู่กับลูกๆ แต่จะคิดถึงและพูดถึงเรื่องตำนานพริกเลียงพระสอบนักรธรรมเป็น 100 องค์เป็นประจำทั้งตัวเองและช่วยเป็นแม่ครัวด้วย เวลาพระเถระมาจากราชบุรี แม่จะทำสำหรับพิเศษถวายท่านที่บ้านฝั่งธน

ตอนอยู่ที่ราชบุรี แม่ได้ไม่มีโอกาสเป็นแม่ชานำคนสวดมนต์ที่วัด เพราะมีภาระครอบครัว ลูกๆ จะตามแม่ไปวัดกลางวังเย็น เด็กๆ อย่างเราจะเล่นกันใต้ถุนศาลานี้เป็นภาพที่เราเห็น แม่บอกว่า ที่แม่ทำบุญก็เพราะแม่อยากไปสวรรค์ เรื่องทำบุญ พ่อกับแม่ไม่ขัดแย้งกัน ชุนโสตะระเข้าวัดทำบุญ อารธนาศีล และอดเหล้าเข้าพรรษา ส่งผลให้ตายแล้ว ไปเป็นภุมเทวาไม่ลำบาก

เวลาทำบุญ แม่เป็นคนที่มีความปลั่งในการทำบุญมากที่เราสัมผัสได้ตั้งแต่เรายังเด็ก แม่ไม่สนใจว่าลูกจะทำบุญหรือไม่ บอกว่า “ลูกไม่ต้องทำ แม่ทำแล้ว” แต่ลูกๆ แย้งว่า “ไม่ได้สิ แม่ทำแม่ก็ได้ หนูทำหนูก็ได้”

แม่ทำบุญบ๋อยที่โบสถ์วัดกลางวังเย็น ต้อนรับพระผู้ใหญ่
ในโบสถ์ ทำบุญแสงสว่าง เดินสายไฟเข้าไปในโบสถ์
เคยจุดประทีปที่ลานธรรมหนหนึ่ง ฝนตกปรอยๆหล่น
เตาะๆ บนศีรษะของท่าน แล้วยังสร้างองค์พระ
ธรรมกายประจำตัวบนโดม กลางโดม ยอดโดม ทำบุญ
เสาชี้มและฐานรากมหาธรรมกายเจดีย์ ถวายข้าวพระ
ทุกเช้าไม่เคยขาดแม่แต่วันเดียวจนอายุ 80 ปี ฝากเงิน
เราให้ไปทำบุญทุกอาทิตย์ สร้างหลวงปู่ทองคำองค์แรก
7 บาท คนที่อยู่ในยุค 60 ปีก่อน ข้าวสารถังละบาท
ถวายเดี่ยวชามละ 5-10 สตางค์ ทำบุญทองคำขนาดนี้ถือ
ว่ามาก แต่แม่ก็ทำ แม่รู้จักแต่ชื่อของพระมงคลเทพมุนี
หลวงปู่วัดปากน้ำ เจริญภาชี (สด จันทสโร) และ
คุณยายมหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง รู้สึกผูกพันกับ
ท่านเพราะได้ฟังเรื่องของท่านเป็นระยะๆ นั่งสมาธิ
ทำบุญกับวัดปากน้ำ ภาชีเจริญ และรู้ความศักดิ์สิทธิ์
จากคำเล่าลือ จึงรู้สึกเสียดายที่ไม่ได้พบท่านทั้งสอง

คุณแม่สมควรได้ไปดุสิตบุรีเพราะทำบุญตั้งแต่
เด็กยังไม่โกนจุกจนถึงบั้นปลายของชีวิต และนั่งสมาธิ
จนเห็นดวงติดตัวสว่างเท่ากระดิ่งไฟขาวคลุมตัวตลอด
เวลา บางครั้งเป็นองค์พระสว่าง หน้าตาผ่องใส สีหน้า

เฉยๆสงบนิ่ง เป็นปกติของผู้สูงอายุที่เข้าถึงความสงบภายใน ส่วนขุนโสตะระไปเกิดเป็นยักษ์ก็สมควรแก่เหตุ เพราะพ่อทำบุญปนบาป ดีๆ เสียๆ ร้ายๆ ดื่มเหล้า ชอบเล่นกับเด็กๆ พุดเล่นเหลวไหล เป็นคนมักโกรธ โกรธง่าย แต่ไม่หุนหันดิ้นตายทั้งๆที่อ่อนแรงและต้องกินอาหารตามสาย หลังจากที่ฟังฝันในฝันแล้ว ลูกๆยังไม่หายเมื่อนึกถึงตอนที่แม่เอาดอกไม้ใส่มือพ่อก่อนตายบอกให้เอาไปไหว้ท้าวเวสสุวรรณโณโดยที่แม่ไม่รู้ว่าเป็นใคร รู้แต่ว่าเป็นหัวหน้าของใครสักคนหนึ่ง แล้วพ่อก็ได้ไปจริงๆ

เราดีใจมากค่ะที่กุศโลบายของเราช่วยให้คุณแม่ได้ทำถูกหลักวิชา คือเราคอยบอกว่าลูกๆคนดูแลแม่จะได้บุญไปด้วย ให้แม่เอาองค์พระไว้ตรงกลางห้องตลอดเวลา นึกว่าแม่เป็นองค์พระ องค์พระเป็นแม่ คุณแม่นั่งสมาธิเป็นขั้นเป็นตอน พอแม่เห็นดวงแก้วดวงแรก จนถึงดวงที่ 6 ด้วยตัวเองโดยไม่มีใครแนะ ลูกๆจึงพูดว่าที่หลวงปู่สอนเรื่อง 6 ดวงเป็นจริงเห็นไหม เช้าวันรุ่งขึ้น หน้าตาของท่านเข้มขึ้นบอกว่า “เมื่อคืนข้าเห็นดวงอาทิตย์ใหญ่เท่าหลังคา หลังสบายจนอยากตายตอนนั้นจะมีความสุขที่สุด”

ลูกๆขอกราบขอพระคุณคุณครูไม่ใหญ่อย่างสูง
ที่ได้ทำให้เราได้ในสิ่งที่เราอยากรู้และไขข้อข้องใจ
ต่างๆทำให้คลายความกังวลลง รู้สึกโล่งอก ดีใจและ
ภาคภูมิใจอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้น ญาติใกล้ชิด ควรควร
เข้าใจเรื่องบุญก่อนและพูดเรื่องบุญซึ่งสำคัญที่สุด ถ้าไม่
เข้าใจก็จะบอกไม่ถูก แล้วเปิดเทพสวดมนต์นั่งสมาธิให้
ฟัง ท่านจะได้มีสวัสดิสวรรค์เป็นที่ไป ลูกๆเองก็ตั้งใจ
ทำทาน รักษาศีลและเจริญภาวนา จะได้ไปดุสิตบุรีวง
บุญพิเศษให้ได้อย่างคุณแม่ค่ะ

สู่แดนยมโลก

ทำบุญน้อยพลอยลำบาก

แต่จิว...เมืองริมฝั่งทะเลตะวันออกที่มีคลื่นลม
แรงมาก สมชื่อเมืองแต่จิวที่แปลว่า “เมืองคลื่นลมแรง”
ในสมัยโบราณ แต่จิวเป็นถิ่นยากไร้กันดาร มีทะเล
ซุกซม ข้าราชการที่ทำผิดจากเมืองอื่นจะถูกเนรเทศมา
อยู่ที่เมืองนี้ โชคดีที่มีผู้ว่าราชการ CEO คนเก่งที่สุด
ชื่อหาญยู ตั้งหน่วยปราบทะเล ส่งเสริมการศึกษา และ
พัฒนาบ้านเมืองให้เจริญขึ้น แต่คนแต่จิวเป็นชาวทะเล
รักการผจญภัยชอบออกเดินทางตามท้องทะเลและมหา
สมุทรกว้างใหญ่เพื่อแสวงหาชีวิตใหม่ที่ดีกว่าเดิม

หญิงหม้าย
เด็ดเดี่ยวคนหนึ่งล่อง
เรือสำเภาพร้อมกับ
หอบหิ้วลูกน้อย 3
คนมาจากตำบลไผ่

วเล้ง มณฑลแต้จิ๋วในพ.ศ. 2484 มาเมืองไทย ตอนอยู่
เมืองจีนอำมาต๋านา ยากจนมาก เพราะปลูกข้าวได้น้อย
ไม่พอกิน สามีของอำมาต๋านเสียชีวิตไปแล้ว อำมาต๋านทำงาน

หนักเลี้ยงดูลูกๆตามลำพังด้วยการหาบเกลือเดินไปขาย วันละ 10 กว่ากิโลเมตร จึงจะได้เงินกินข้าว และต้องรับจ้างทำนาเพราะไม่มีที่ดินเป็นของตนเอง แม้กรรมการหมู่บ้านในประเทศจีน จะตั้งกฎไม่ให้คนที่เป็ภรรยาออกนอกประเทศเนื่องจากเกรงเชื้อสายของตระกูลจะหายสาบสูญไปก็ตาม แต่อาม่าก็ไม่อยากอยู่เมืองจีนอีกต่อไปแล้วเพราะกลัวอดตาย ยอมขำมน้ำขำทะเลจีนใต้ฝ่าคลื่นลมพายุและอันตรายรอบด้านไปตั้งถิ่นใหม่ข้างหน้า ถึงจะรู้สึกกลัว แต่อาม่าก็สบายใจที่กัปตันเรือสามารถพาเรือฝ่าพายุร้ายไปได้อย่างปลอดภัย จिनอพยพในเรือส่วนใหญ่เป็นพ่อค้า กรรมการ และชาวนา ชีวิตในทะเลยากลำบากมาก อาม่าเมาเรือและอดข้าวเป็นวันๆ ต้องนั่งเรือข้ามวันข้ามคืน เป็นเวลาเกือบเดือนครึ่งกว่าเรือจะถึงท่าเรือกรุงเทพฯ

ชีวิตใหม่ที่ตลาดพลู ฝั่งธนบุรี อาม่าต้องทำตัวเองให้เข้มแข็ง รับจ้างหาบน้ำจากแม่น้ำเจ้าพระยาส่งตามบ้าน หาบละ 25 สตางค์ เก็บผักลอยตามน้ำ เจ้าพระยามาทำอาหาร ปลาทุตัวเดียวต้องแบ่งกันกิน 4 แม่ลูก แม่กินหัวปลา ลูกๆกินตัว อาม่าต้องเก็บเงินมัธยัสถ์ ไม่มีเรื่องทำบุญทำทาน ไม่คุยเรื่องศาสนา

กับใคร ทำตามธรรมเนียมของจีนคือไหว้เจ้า หัวโบราณ
เคร่งครัดในประเพณีจีน ห้ามลูกทำโน่นทำนี่ เช่น
ตรุษจีนห้ามกวาดบ้าน และห้ามซักผ้า เป็นต้น

ลูกชายคนที่ 2 ของอาม่าเมื่ออายุได้ 8 ขวบเรียน
หนังสืออ่านออกเขียนได้ถึงชั้นป.4 และพอรู้หนังสือจีน
บ้าง รับหวานเย็นไปขาย และทำงานในโรงงานทำขนม
ปังและเบเกอรี่ รู้วิธีทำขนมปังปอนด์ ขนมปุยฝ้าย และ
ขนมเค้ก เวลาแต่งงานหน้าเค้ก จะเอากระดาษตัดเป็น
รูปกรวย เอาครีมใส่เป็นรูปลายดอกไม้ ค่อยๆบีบแต่ง
หน้าเค้ก ขายเป็นปอนด์ ต่อมา ไปทำงานเป็นลูกจ้าง
โรงงานยาหอมทำเจตีย์ ได้เงินเดือนๆละ 50 บาท พอได้
รับเงินเดือน เขาจะเสียค่าตัดผม 10 บาท ซื้อของใช้
อีก 10 บาท เหลือ 30 บาทให้อาม่าซื้อข้าวสาร

พ.ศ. 2496 ลูกชายคนที่ 2 นี้ไปเยี่ยมญาติ
ที่ล่องสำเภามาจากเมืองจีนมาขายบะหมี่ในตลาด
ทับเที่ยง จากเดิมตั้งใจเที่ยวตรังเพียง 2-3 วัน เขาได้
ช่วยญาติเสิร์ฟบะหมี่แทนลูกจ้างที่ลาออกไปและ
อยู่ไปเรื่อยๆ ต่อมา ญาติเซ่งกิจการให้เขาขายต่อ
เขาจึงไปชวนอาม่าและพี่น้องให้มาอยู่ที่ตรังด้วย ในตรัง
มีคนจีนอพยพมาอยู่มากขึ้นขายเสื้อผ้า และของกิน

เช่น โโกปี ซึ่งเป็นกาแฟสดฮกเกี้ยน

พ.ศ. 2501 เทศบาลต้องการสร้างตลาดสดใหม่ เพราะตลาดสดเก่าเล็กสกปรก และต้องจุดตะเกียงขาย ตอนกลางคืน ลูกชายคนที่ 2 ของอาม่าจึงย้ายไปขายหน้า ร้านค้าร้านหนึ่งซึ่งบังเอิญเป็นญาติกับขนมไทยเจ้าหนึ่ง ที่ย้ายแผงมาจากตลาดสดเช่นกัน รถเข็นขายขนมอยู่ คนละฟากประตูร้านค้ากับแผงขนมไทยมี ขนมหม้อแกง เปียกปูน ทองหยิบ ทองหยอด ข้าวเหนียวแก้ว ข้าวเหนียวแดง ข้าวต้มมัด บ้าบิ่น สังขยาฟักทอง ฯลฯ รวม 20-30 อย่าง

คนทำขนม เป็นหญิงสาวลูกครึ่งไทยจีน มีชีวิตที่ยากลำบากมาตั้งแต่เด็ก เติบโตที่อ่าวลึก จังหวัดกระบี่ ในครอบครัวที่มีลูก 10 คน พ่อแม่มีอาชีพหาสัตว์น้ำ มีกุ้ง หอย ปู ปลาขาย เธอเป็นลูกคนที่ 2 ต้องช่วยแม่เลี้ยงน้อง จึงไม่ได้เรียนหนังสือ พออายุได้ 10 กว่าขวบ แม่บอกว่าโตแล้วอย่าอยู่ในป่าเลย ให้ไปอยู่ตลาดกับญาติ ซึ่งเป็นพี่ชายของพ่อในอำเภอกันตัง จังหวัดตรัง

แม่จะอยู่กับญาติผู้ใหญ่ แต่เธอก็ต้องทำงานแลกเงินจึงจะได้กินข้าวในบ้าน ยามน้ำทะเลขึ้น น้ำจะมี

รสจี๊ด เธอต้องแบก
น้ำใส่ตุ่ม 5 ตุ่ม ถ้าไม่
ครบ 5 ตุ่มยังกินข้าวไม่
ได้ แล้วไปเลี้ยงหมู
อาบน้ำ และ ต้มข้าวให้
หมูกิน พอจะกินข้าว

ลูกชายของลุงโดดเข้ามาเตะ ทั้งสองทะเลาะกันแบบ
เด็กๆ โดยที่ลุงไม่รู้เรื่อง วันหนึ่ง ในขณะที่กำลังจะตก
แดงโมยังไม้ทันเข้าปาก ลูกชายของลุง ตรงเข้ามา
ชกทันที เธอไม่โต้ตอบแต่แน่ใจว่าทำงานให้เขาแต่กิน
ของเขาไม่ได้ พ่อจึงให้ย้ายไปอยู่บ้านน้ำสาวที่อำเภอ
ย่านตาขาว จังหวัดตรัง

ที่ย่านตาขาว เธอต้องทำสวน ปลูkmัน ทำ
หลุมถ่าน และหุงข้าวด้วยหม้อเบอร์ใหญ่ที่สุดทั้งข้าวต้ม
และข้าวสวย ให้คนงานกิน นานๆจะมีชาหมูจากตลาด
ทับเที่ยงส่งมาหลายขา ต้องมานั่งสับๆชาหมู ทำเช่นนี้
อยู่ครึ่งปีจึงได้มาที่ทับเที่ยง และไปหางานใหม่ เป็นงาน
ทำขนมไทยที่บ้านญาติผู้พี่ที่ทำให้เธอสุขสบายขึ้นและ
ได้พบกับเขา คนทำบะหมี่ลูกชายคนที่2 ของอามา

นานๆที คนขายบะหมี่จะเจอหน้าคนทำขนม

เพราะคนทำขนมต้องอยู่แต่ในบ้าน ปล่อยให้ญาติผู้พี่ไปขาย เธอจะออกไปขายแทน สัปดาห์ละ 2 วัน สาเหตุที่คนขายขนมจะได้ใช้ชีวิตร่วมกับคนทำขนมก็เพราะอามาเป็นเพื่อนกับคุณยายเจ้าของบ้านที่คนทำขนมอาศัยอยู่ อามาเห็นคนทำขนมหน้าตาน่าเอ็นดูและประทับใจหลังบ้านของคุณยาย ที่หญิงสาวขจัดจนสะอาดสะอาด ล้างถาดขนม และหม้อทำขนมแววาวขาวเรียงเป็นระเบียบ เธอไม่เคยแช่หม้อและถาดทิ้ง แสดงนิสัยมัธยัสถ์และเกียจคร้าน ขนมที่ทำขายจะต้องไม่ค้างคืน ถ้ามีของเหลือมา เธอจะทิ้งให้หมดและทำขนมใหม่ขายทุกครั้ง รวมงานบ้านทุกอย่าง ไม่ว่าซักผ้า 4-5 กะละมัง รีดผ้า ปูที่นอนจนเจ้าของบ้านพอใจแล้วเธอยังตัดบาตร ทอดไข่ ใส่ข้าวและขนมที่เจ้าตัวทำเอง แต่ไม่ค่อยอธิษฐานขออะไร

อามามาดูตัวหญิงสาว 2-3 ครั้ง ทาบตามแล้วส่องดูให้ลูกชายคนที่ 2 บอกว่าลูกเขาคือ คนในสมัยนั้นแต่งงานกันโดยไม่ต้องรักกันก็ได้ขอให้เป็นคนดีก็พอ ทั้งๆ ที่ทั้งสองไม่ค่อยได้พูดจากันและไม่ได้อีกกัน แต่เขาและเธอก็ต้องเชื่อฟังผู้ใหญ่ อามาให้ค่าสินสอด 5,000 บาทในวันแต่งงาน อยู่กินด้วยกันจนเป็นป่าและ

หมามาของลูกๆ 8 คน

เมื่อ 30 กว่าปีมาแล้ว ต้งเป็นเมืองเล็กๆ ไม่ค่อยเจริญ มีคนจีนมากมายตั้งแต่จิว ฮกเกี้ยน และจีนแคะ มีอาชีพทำประมง ในตัวเมืองมีตลาดสด และร้านค้า มีรถวิ่งประจำทางระหว่างอำเภอ อาหารการกินอุดมสมบูรณ์ ทั้งพืชผัก กุ้ง หอย ปู ปลาในทะเลช คนต้งนิยมดื่มกาแฟพร้อมกับกินหมวย่างและดื่มชาไปด้วย

ลูกๆทุกคนได้เห็นผู้ให้กำเนิดทั้งสอง มีชีวิตที่ลำบากยากจนกระเป๋ยดกระเสียรตลอดมา ยิ่งได้ฟังหมามาเล่าชีวิตของป่าให้ฟัง ทุกคนยิ่งซาบซึ้งและรู้ว่าป่ารักลูกๆ ทุกคนมาก อาม่าบอกว่าป่ามีลูกสาวมากเกินไ้ เคยมีคนเชียงใหม่ไม่มีบุตร มาขอลูกสาวคนหนึ่งไปเป็นบุตรบุญธรรม แต่ป่าไม่ยกให้ เพราะเป็นห่วงลูกสาวกลัวว่าเขาจะหลอก ถึงจะจนอย่างไร ป่าก็จะเลี้ยงลูกด้วยตัวเองให้ได้ แม้บางครั้งต้องกินข้าวกับเกลือ ลูกๆ อยากกินข้าวเหนียวปี้งราคาเพียง 1 สลึงหรือขนมไข่ 2 ลูก ราคา 1 สลึง ป่าก็ไม่มีสตางค์ซื้อให้กิน ลูกๆไปโรงเรียนก็ยังไม่ได้เงินอีก เด็กคนอื่นๆ ที่เป็นญาติพี่น้องกัน ก็ยังมีรองเท้าและ กระเป๋าชุดใหม่ แต่เด็กๆบ้านนี้ต้องเดินเท้าเปล่า ครูให้หนังสือเรียนมา ต้องเอาพลาสติกหุ้มห่อ

หนีไปเรียน และรับบริจาคเสื้อผ้านักเรียน บางครั้ง ป้าต้องไปขอยืมเงินจากอามา หรือคนอื่นๆ หรือ แม่แต่ไปเชื่อพ่อค้าแม่ค้าเอาไว้อีกก็มี

ครั้งหนึ่ง ป้าพาครอบครัวไปหาขายของเด็กๆ ที่ อ่าวลึก จังหวัดกระบี่ ยายมีอาชีพจับปลาและทำหลุมถ่าน พอเห็นเขยและลูกหลานมา ยายสายหน้าบอกว่ามาอีก แล้วยังๆ ที่นานๆ จะไปหาสักครั้งหนึ่ง ยายบอกให้ไป เอาเงินที่หน้าของเด็กๆ หน้าบอกว่าเอาเงินเข้าธนาคารไปแล้ว จึงไม่มีเงินให้ เมื่อฟังญาติพี่น้องไม่ได้ ป้าจึงต้อง พาลูกๆ กลับตรังมือเปล่า พบลูกหมูตัวเล็กๆ ที่เลี้ยงไว้ ตัวเดียวหนัก 4-5 กิโลกรัม อดข้าว 3 วัน พอเอา ข้าวให้กิน หมูราเริงขึ้นมาทันที ต่อมา ไม่อยากเลี้ยงมัน จึงยกให้คนอื่นไป

ลูกๆ กำลังเรียน 8 คน ป้าจึงส่งค่าเทอมไม่ทัน ยอมเล่นการพนันต่างๆที่ไม่ชอบเล่น เช่น ไพ่นกกระจกอก ที่คนจีนชอบเล่นกัน ได้บ้างเสียบ้างเอาไปหมุนเป็นค่า เล่าเรียน มิฉะนั้น ลูกๆ จะไม่ได้สอบ โรงเรียนเก็บค่า เล่าเรียนเป็นเดือนๆละ 40 บาท เดือนไหนมีเงิน จะให้ ลูกคนโต 2 คนไปเรียน 1 เดือน ถ้าไม่มีเงิน ลูกต้อง จะออกจากโรงเรียน ป้าจึงไปเล่นไพ่นกกระจกอกอีก ถ้า

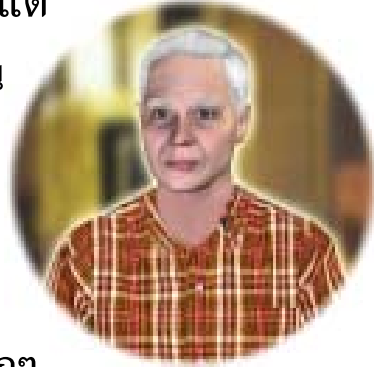
มีเงินก็เข้าไปเรียนใหม่ จนลูกได้เรียนหนังสือทุกคน

อาม่าชอบเลี้ยงไก่บ้าน เคยสั่งให้ป้าซึ่งเป็นลูกชายคนที่ 2 ฆ่าไก่โหว้เจ้าตรุษจีนเชือดแล้วต้ม 1-2 ตัว ด้วยความรักแม่ ป้าจึงต้องจำใจทำ แต่ก็ไม่เคยฆ่าสัตว์อื่น เช่นปลาหรือหมู มักไปซื้อที่เขาฆ่าแล้วมาทำอาหารมากกว่า

เมื่อลูกๆ ทั้ง 8 คนเติบโตขึ้น ครอบครัวเริ่มมีฐานะดีขึ้น ป้าจะซื้ออาหารจีนตามภัตตาคารมาให้ลูกๆ กิน ขนมหลายถุง ทุเรียนเป็นเซ่ง มังคุดหลายกิโลกรัม ป้าไม่ชี้เหนียวเรื่องของกินเลย ซื้อมาเหลือเพื่อเหมือนกับจะกินทิ้งกินขว้าง แต่จริงๆ แล้ว ป้าอยากให้ลูกๆ กินอิ่ม ไม่ลำบาก ถึงลูกๆ นอนหลับกันหมดแล้ว ป้าก็ยังปลุกให้ลุกมากินกันกลางดึก ป้ามีฝีมือทำอาหารอร่อยมาก ทำบะหมี่ทอด กวยเตี๋ยวราดหน้า บะหมี่กรอบราดหน้า ข้าวต้มปลากะพง ผัดเต้าหู้เหลืองกับต้นกระเทียม ทำปลา ปู และต้มจับฉ่ายให้ลูกๆ กิน เวลาป้ากินข้าวอยู่ ป้าจะรู้สึกคิดถึงลูกทุกคนไม่ว่าจะไปอยู่แห่งหนตำบลใดก็ตาม ใจของป้าเป็นห่วงไม่ว่า ลูกๆ ได้กินข้าวกันแล้วหรือยัง กินอิ่มไหม

ป้าเป็นคนหัวโบราณ แต่ความที่เป็นคนจีนอพยพ

รุ่นที่ 2 จึงไม่ได้บังคับลูกๆ เพียงแต่
คอยสอน และตักเตือนให้ลูกๆ อยู่ใน
ระเบียบวินัย ให้รักกันในหมู่พี่
น้อง มักจะสอนลูกๆ ให้ขยัน รู้จัก
อดออม ประหยัด เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
และให้รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา ลูกๆ
ซึมซับคำสอนของป้า และประทับใจป้าที่มีอุปนิสัยเป็น
คนเฉยๆ ใจเย็น มีอะไร มักเก็บไว้ในใจไม่ค่อยพูด รัก
เพื่อนพ้อง ถ้าหากใครมีเรื่องเดือดร้อน ต้องการความ
ช่วยเหลือ ป้ายินดีจะให้ความช่วยเหลือเสมอ และเป็น
คนใจกว้าง ไม่หวงวิชา ใครมาขอเรียนสูตรทำลูกชิ้นปลา
และทำบะหมี่ ก็จะถ่ายทอดวิชาให้จนลูกศิษย์เอาไป
ประกอบอาชีพร่ำรวยหลายคน

ป้าไม่สูบบุหรี่ เด็ดๆ จำได้ว่า ป้าไม่ค่อยจะดื่ม
เหล้าสักเท่าใดนัก จะดื่มเวลากลุ่มใจเรื่องค่าใช้จ่ายต่างๆ
ในครอบครัวเท่านั้น และดื่มเป็นประจำ 10-20 ปีก่อน
เมื่อลูกๆ โตขึ้น พอเมาแล้ว ป้าใจดี ให้เงินเขาหมด
จากคนที่มึนสัใจเย็นอารมณ์ดี พอเหล้าเข้าปาก
ป้าจะขึ้นเสียง ลั่นจิงกระทบกับพื้นบ้าง แต่ไม่เคย
ขว้างปาขว้างของหรือทำรุนแรงกับลูกๆ นอกจากเคย

ตบตีคนเป็นที่รักรวมทุกข์ร่วมสุขกันมาหนหนึ่ง แต่แม่ก็ต้องอดทนเพื่อลูก นึกถึงความดีและสงสารป่าที่รักแม่ และห่วงลูกหลานเสมอมา ป้าเมอาอะละวาดครั้งใด ลูกหลานก็กลายเป็นญวนอพยพตามที่เรียกกันเอง ลูกจึงขอร้องให้ป่าเลิกตีแม่เหล่า แต่ป่าตีแม่จนติดแล้ว ถ้าไม่ตีแม่จะนอนไม่หลับ ยามว่าง ป้าจะไปสังสรรค์กับเพื่อนๆ คนจีนด้วยการเล่นไพ่บนกระจอก ลูกๆ เห็นว่าป่าไม่ได้เล่นเอาจริงจัง จึงไม่ได้ขอให้เลิกเล่น

ป่าไม่ค่อยทำบุญตักบาตรไหว้พระ บอกว่าไม่อยากไหว้ แต่ไหว้เจ้าที่โรงเจตามอามา และเข้าวัดบ้างเวลาไปงานบวช และงานขึ้นบ้านใหม่ของคนรู้จัก บั้นปลายชีวิต เวลาไปร่วมงานรับปริญญาของลูกหลานที่กรุงเทพฯ ป้าจะแวะตลาดพลูทุกครั้งเพื่อซื้อให้ลูกหลานดูถิ่นที่เคยอยู่ อดีตอันแสนลำเค็ญครั้งแรกบนผืนแผ่นดินไทย

แดดล่ำสุดท้ายกำลังจะเลือนหายไปจากขอบฟ้าทะเลตรัง ป้ามีโรคประจำตัวคือ เบาหวานและความดันโลหิตสูง เริ่มเป็นอัมพฤกษ์ หายใจไม่ออกและตาเหลือกกลับ จนต้องรีบส่งโรงพยาบาลตรัง หมอเอ็กซ์เรย์แล้ว พบว่าเส้นเลือดสมองตีบ รักษาจนหมอ

อนุญาตให้กลับบ้านได้
แต่ขณะที่อยู่บ้าน อา
การของป้าทรุดลงอีก
ลูกๆจึงปรึกษาหมอ
และพาป้าส่งโรง
พยาบาลรื้อเข้าอีกครั้ง

หนึ่ง หมอกลัวว่าจะเกิดอันตรายถึงชีวิตภายใน 3 วัน
แรกๆหมอให้น้ำเกลือ แม่ลูกผลัดกันดูแล จนอาการดีขึ้น
ตอนหัวค่ำ หมอให้ป้าทำกายภาพบำบัด ยกแขนให้หมอ
ดู ขณะเดินไปทำกายภาพบำบัด ป้าดีใจที่จะได้กลับบ้าน
พอถึงตี 1 ของคืนนั้น เส้นเลือดในสมองแตกหมด
จนเลือดคั่งเต็มศีรษะ และเสียชีวิตวันที่ 26 ธันวาคม พ.ศ.
2545 อายุ 69 ปี ก่อนเสียชีวิต ป้าไม่ได้ดื่มเหล้ามาก
เท่าแต่ก่อน ป้าไม่อยากให้ลูกหลานลำบาก จึงสั่งว่าถ้า
ป้าเป็นอะไรไป ให้เอาไปเผาเลยไม่ต้องฝัง เพราะตาม
ประเพณีจีน โดยเฉพาะจีนแต่จิวมีพิธีรีตองมากมาย

ธนนต์

เป็นบุตรชายคนหนึ่งของป้า ขณะเป็นนักเรียนชั้นม.1 ที่โรงเรียนประจำจังหวัดตรัง มีครูวิชาภาษาอังกฤษ สอนนักเรียนนั่งสมาธิและแผ่เมตตาตอนเรียน 5 นาที เด็กๆ รู้สึกว่าแปลกดีสมาธิทำให้ทุกคนเรียนหนังสือดีขึ้น จากที่เคยเรียนหนังสือไม่เก่งและสอบตกกัน ทุกคนเริ่มเรียนดีขึ้น ไม่ค่อยสอบตก อาจารย์เล่าว่า ที่วัดแห่งหนึ่งมีคนนั่งสมาธิกันมากมายและมีระเบียบ สงบ เมื่อถึงเวลาปฏิบัติธรรม จะไม่มีเสียงของผู้คนเลย ได้ยินแต่เสียงพัดลมหมุน และถ่านำเข็มเย็บผ้าเล่มเล็กๆ มาโยนลงบนพื้น ยังได้ยินเสียงเลย เด็กๆ ฟังแล้วขำ คิดว่าไม่จริงหรืออกห่างๆที่บ้านอยู่ไกลถึงเมืองตรัง แต่นักเรียนก็คิดว่าเรื่องนี้แปลกมากและรู้สึกสนใจตั้งแต่นั้นมา

ต่อมา นักเรียนได้เรียนต่อในกรุงเทพฯ ได้พบเพื่อนที่ชวนไปที่วัดใหญ่ของอาจารย์ รู้สึกประทับใจว่าสิ่งนี้มีจริง บุตรชายของป้าได้มาวัดใหญ่ครั้งแรกในพ.ศ. 2540 ตามคำชักชวนของเพื่อนๆ และรุ่นพี่มหาวิทยาลัยรามคำแหง ครั้งแรกที่ธนนต์เข้าวัดก็เพราะสนใจการปฏิบัติธรรมอย่างที่ครูสอนภาษาอังกฤษ เคยเล่าให้ฟัง เขาประทับใจในความเป็นระเบียบเรียบร้อย

รอยและห้องน้ำอันสะอาดสะอาด แม้ว่าจะเป็นห้องน้ำ
ที่สร้างใช้งานชั่วคราวก็ตาม

วันมาฆบูชา พ.ศ. 2541 เป็นวันประดิษฐาน
พระบรมพุทฺธเจ้าบทยอดมหารธรรมกายเจดีย์ วันนั้น
เจ้าหน้าที่อาสาสมัครแผนกต้อนรับระดับโลก ได้พาไป
รู้จักพี่ๆอาสาสมัครคนอื่นๆ เมื่อธันต์ได้เห็นการ
ทำงานของอาสาสมัคร ประทับใจการให้ธรรมะระหว่าง
กินข้าว ตั้งแต่นั้นมา เขาเข้าวัดช่วยงานวันเสาร์
เพื่อเตรียมงานทำบุญวันอาทิตย์ มีงานอาภรณ์แก้ว
ซักชุดต้อนรับระดับโลก ชุดธงแดง ซักถุงเท้า รองเท้า
ของอาสาสมัคร รีดชุดต้อนรับระดับโลก ทำหน้าที่เบิก
ยืม-คืนชุดต่างๆ รวมทั้งต้อนรับสาธุชนและถวาย
ภัตตาหารพระภิกษุสงฆ์ ฯลฯ

คำถาม

ธันต์ช่วยงานพระศาสนาและได้อุทิศส่วนกุศลไป
ให้ป้าอยู่เสมอ อยากทราบว่า เหตุใดป้าจึงจากไปอย่าง
รวดเร็วภายใน 3 วันทั้งๆ ที่แขนขาแข็งแรงเท่านั้น
ยังพูดจกกับลูกๆได้ดีอยู่ และอาการเริ่มดีขึ้น ขณะนี้ ป้า

ตายแล้วไปไหน อายุสั้นด้วยบุญกรรมอะไร ลูกๆ จะช่วย
ให้ป้าพ้นบุญกรรมนี้ได้อย่างไร ด้วยบุญที่ลูกร่วม
สร้างกฐินใหญ่พ.ศ. 2545 อุทิศให้ป้า ท่านได้รับหรือไม่
ส่งผลให้มีความเป็นอยู่อย่างไรในโลก และควร
ทำบุญใดให้ป้ามีความสุขยิ่งขึ้นไปอีก

**กฎแห่งกรรม เป็นเรื่องที่เราจะต้องศึกษา
แล้วเราจะเริ่มพบว่า การกระทำโดยเจตนาหรือไม่
เจตนาก็ตาม ล้วนทำให้ผู้กระทำต้องตกอยู่ใต้
กฎแห่งกรรมทั้งสิ้น เด็กหรือผู้ใหญ่ เมื่อโดนไฟย้อม
ร้อนเสมอไม่ว่าจะตั้งใจหรือเผลอไป ประตุนิบบมมือ
ใคร คนนั้นก็เจ็บและไม่ได้เจ็บเฉพาะคนไทยเท่า
นั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตอนเป็นพระบรม
โพธิสัตว์ ทรงเคยตกไปในอบายมาแล้ว จึงทรงเห็น
ภัยในวัฏฏสงสารว่ามีมากมาย ไม่มีจุดใดที่ไม่เสี่ยง
เลย คนชั้นสูง ชั้นกลางหรือชั้นล่าง ล้วนมีสิทธิไป
อบายด้วยกันทุกคน**

**เรื่องราวข้างต้น เป็นกรณีศึกษาที่คุณครูไม่ใหญ่
ได้นำมาผันในผันเพื่อให้นักเรียนโรงเรียนอนุบาลผัน
ในผันวิทยาได้รู้ความจริงของชีวิตภายใต้กฎแห่งกรรม
ดังนี้**

พ่อมีชีวิตยากลำบากในเบื้องต้น เป็นเพราะกรรมจากชาติในอดีตที่ส่งผลมาในชาตินี้คือ ไม่ได้ทำทานมาด้วยมีอุปนิสัยตระหนี่

เรื่องมีอยู่ว่า ในชาตินั้น พ่อเป็นพ่อค่านักธุรกิจธรรมดา ได้ทำมาค้าขายแต่เพียงอย่างเดียวจนมีฐานะเขยิบเข้าชั้นปานกลาง เกิดความคิดว่า เราไม่ได้ไปเบียดเบียนใครก็เพียงพอแล้ว ด้วยความคิดนี้ จึงทำให้ไม่ทำทานอะไร แต่ถ้าใครมาขอความช่วยเหลือ หรือขอคำแนะนำในเรื่องต่างๆ ก็จะทำให้และช่วยเหลือกันไป เพราะฉะนั้น บุญที่ไม่ได้ทำทานได้แต่แนะนำ และทำกับบุคคลทั่วไป บุญจึงส่งผลช้าและไม่มากนัก การทำทานที่ถูกหลักวิชา จึงทำให้พ่อมีชีวิตที่ยากลำบากในเบื้องต้น แต่บุญที่ช่วยเหลือคนได้ตามมาช่วยภายหลัง ทำให้ชีวิตครอบครัวดีขึ้นมาบ้าง

นิสัยตระหนี่ กับไม่ได้ให้ทาน และเกิดความเข้าใจผิดคิดว่า เราไม่ได้ไปเบียดเบียนใคร แค่นำมาหาकिनดูแลครอบครัวของเราให้ดีก็พอแล้ว ทำให้

ลำบากยากจน

พ่อเสียชีวิตด้วยโรคเลือดออกในสมอง เป็นเพราะกรรมในอดีตและปัจจุบันมาผสมกัน

กรรมในอดีต มีอยู่ชาติหนึ่ง พ่อเกิดเป็นชาวบ้านในชนบท ได้ไปซื้อหมูเป็นๆมาแล้วมัดขาเอาไว้ทั้ง 4 ขาเตรียมฆ่ากิน จนหมูอ่อนเปลี้ยเพลี้ยแรง กรรมนี้ส่งผลให้แขนขาของพ่อไม่มีแรง ขยับไม่ไหว ในที่สุดได้ฆ่าหมูตัวนั้น กรรมนี้ จึงทำให้อายุสั้น กับกรรมที่ฆ่าปลาทำอาหารโดยใช้เหล็กแหลมทิ่มไปที่หัวปลาเพื่อไม่ให้ปลาตื่นจนปลามีเลือดออกจากหัว แล้วเก็บปลานั้นไว้ในถังคอยเวลาเอามาฆ่ากิน ปลาจะได้ไม่ตื่นในถัง ส่วนกรรมในชาติปัจจุบัน พ่อดื่มสุราเป็นอาจณ

เมื่อพ่อตายที่โรงพยาบาลต้ง ได้มาวนเวียนอยู่ในบ้าน ครบ 7 วัน มีเจ้าหน้าที่มานำตัวไปยมโลก เพื่อพิจารณาบุญบาป แล้วพิพากษาให้ไปมหานรกเพราะดื่มสุราเป็นอาจณกรรม แต่ว่าภายใน 7 วันนั้น ลูกๆ ทำบุญอุทิศให้ พ่อจึงไม่ได้ไปมหานรก แต่อาจณกรรมดื่มสุรา เข้ามา

ขวางทางบุญไว้ ทำให้จิตใจไม่ผ่องใสเต็มที่ พ่อจึงต้อง
รับกรรมในยมโลกไปก่อน โดยถูกกุมภภัณฑ์เจ้าหน้าที่
กรอกน้ำทองแดง และทรมานอีก 500 ปีในยมโลก แต่บุญ
ที่ลูกอุทิศให้สม่าเสมอ จึงลดหย่อนผ่อนผันลงมา หากลูก
ทำบุญต่อเนื่องอย่างถูกหลักวิชา แล้วอุทิศให้พ่อเป็น
ประจำพ่อก็จะพ้นจากวิบากกรรมนี้ได้

เมื่อใดก็ตาม ที่พ่อได้มาเกิดเป็นมนุษย์ เมื่อนั้น
พ่ออายุจะไม่ยืน ระหว่างมีชีวิตอยู่ จะเป็นคนมีสติปัญญา
อ่อน เป็นบ้า เป็นใบ้ ปัญญาเสื่อม เพราะฉะนั้น ลูก
จะต้องทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา ปฏิบัติธรรม
ให้เข้าถึงพระธรรมกาย แล้วอุทิศตนทำงานอาสาสมัคร
ช่วยงานพระศาสนา ก็จะเป็นบุญใหญ่ที่จะช่วยพ่อ
และตัวเราได้ ขอให้ลูกๆหมั่นสั่งสมบุญอยู่เป็นเนืองนิตย์
และอย่าดื่มสุราตามพ่อ

สัมภาษณ์

ธันต์ วิพุทธิพรพันธ์ บุตรชายของป้า กรุงเทพมหานคร

ผมเข้าวัด ช่วยงานวัดและปฏิบัติธรรมตั้งแต่ยังเรียนหนังสือ พอเข้าวัดแล้วอยากทราบว่าคุณพ่อตายแล้วไปอยู่ที่ไหนมีสภาพอย่างไร รู้สึกเป็นห่วงคุณพ่อมาก ตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว เราเห็นท่านลำบากเพื่อเรามาตลอดจึงอยากทดแทนพระคุณท่าน พอได้ทราบบุญกรรมของคุณพ่อแล้ว ทุกคนในครอบครัวรู้สึกตกใจ เพราะดูแล้ว คุณพ่อทำกรรมอย่างนั้นจริงๆ มีดื่มเหล้า และมั่วแต่ทำมาค้าขายหาเลี้ยงลูกไม่มีเวลาทำบุญทำทาน ท่านตัดบาตรบ้างบางโอกาส เอาเงินใส่ซองผ้าป่า และกฐินบ้างแต่ไม่บ่อย มักจะไปศาลเจ้ามากกว่า แต่คุณพ่อชอบช่วยเหลือคนอื่น เวลาเห็นคนอื่นเดือดร้อน ส่วนใหญ่เป็นเรื่องหยิบยืมเงิน และไม่ตามทวงหนี้ ถ้าเขาให้ก็ให้ ถ้าเขาไม่ให้ก็ไม่ว่าอะไร ท่านไม่ค่อยสอนให้ลูกๆ ทำบุญทำทาน ได้แต่บอกว่า “เออ ไม่เป็นไร เราอยู่เฉยๆ ของเรา”

สิ่งที่คุณครูไม่ใหญ่ฝันในฝันและพูดอธิบาย

ชัดเจนทั้งสอนและเตือนเราไปด้วยในตัว มันตรงกับลักษณะนิสัยบางอย่างของคุณพ่อตามความเป็นจริงมาก จนเราทุกคนรู้สึกที่ว่าคุณครูไม่ใหญ่ทราบดีอย่างไร คือคุณพ่อจะไม่เบียดเบียนใคร ท่านไม่ได้พูดแต่แสดงออกเป็นการกระทำให้เราดู และสอนให้เราเป็นคนซื่อสัตย์ ไม่คดโกงใคร ผมจึงอธิบายให้ทุกคนในครอบครัวทราบ ว่า ความคิดว่าเราอยู่เฉยๆ ไม่ได้ไปเบียดเบียนใครก็พอแล้ว ดูเผินๆเหมือนจะดี แต่จริงๆ แล้ว มันยังไม่ดี เพราะเป็นการใช้บุญเก่าในการอยู่เฉยๆและทำมาหากินของเราไป เราต้องสะสมบุญในชาตินี้ด้วยการหมั่นทำบุญทั้งทาน ศีล ภาวนา ผลคือ ทุกคนที่บ้านเข้าใจและทำบุญมากขึ้นกว่าเดิม คุณแม่ก็ใส่บาตรบ่อยขึ้น และลูกชายของคุณพ่อได้บวช 2 คน คือผมและน้องชายซึ่งขณะนี้บวชอยู่ที่ตรัง ตอนที่คุณพ่อยังมีชีวิตอยู่ ท่านเป็นคนจีนหัวโบราณไม่ได้สนับสนุนให้ลูกบวชเพราะเห็นว่าเป็นเรื่องของคนไทย และเขาจะบวชให้คนที่ตายแล้วเท่านั้น ท่านจึงเฉยๆไม่ได้บังคับลูกชายว่าต้องบวชหรือไม่บวชให้ท่าน เรามีโอกาสบวชเมื่อท่านไม่ได้อยู่กับเราแล้ว

ผมและครอบครัวจะไม่มีโอกาสทราบเลยว่าคุณพ่อตายแล้วไปไหน อยู่สุขสบายดีหรือไม่ ถ้าไม่ได้อาศัย

ญาณทัสสนะของธรรมกายโดยความเมตตาของคุณครูไม่ใหญ่ ผมจึงตั้งใจนำความรู้ความสามารถที่มีอยู่มาใช้ในงานพระศาสนาให้มากที่สุดโดยเฉพาะในกองปฏิสังขารที่รับหน้าที่ตรวจสอบหาจุดที่ต้องแก้ไข ปัญหาเพื่อให้งานออกมาดีขึ้น ขณะทำงานพระศาสนา ผมจะนึกถึงบุญตลอดเวลาโดยเฉพาะอย่างยิ่งงานบุญใหญ่และวันอาทิตย์ช่วงมหาปูชนียาจารย์คุณบุญให้ญาติพี่น้องของเราที่ละโลกไปแล้ว เพื่อให้คุณพ่อพันทุกข์ในยมโลกเร็วที่สุด และตั้งใจจะปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายเพื่อให้คุณพ่อเวลาไปเกิดใหม่เป็นมนุษย์ที่ไม่ลำบากขัดสนเหมือนชาตินี้ และไม่เกิดใหม่เป็นคนบ้าใบ้ปัญญาอ่อนด้วยกรรมสุรา ตัวผมเองไม่ดื่มสุราตามที่คุณครูไม่ใหญ่แนะนำ เราทำงานทางโลกมีสังคมที่ชักชวนกันไปดื่มบ้าง แต่ผมจะไม่ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เลยครับ

คนธรรม์-ทewa

โลกเลื่อม่า-ปลื้มฟ้าหลื่อง

น้ำมีต้นน้ำ

สายน้ำไหลรินพัดพาสิ่งต่างๆไปจากชีวิต แต่มันไม่อาจ
ชะล้างความเศร้าโศกให้หมดสิ้นจากดวงใจ วันใดกระแสน้ำไหล
ทวนกลับให้เราเดินย้อนไปแก้ไขความผิดพลาดในอดีตได้ วัน
นั้น มนุษย์ก็จะไม่มี ความหลังอันน่าชื่นชมหลงเหลืออยู่อีกเลย

คลื่นอ่อนนไสระลอกพลิวออกมาจากกลางป่าลึกบนดอยที่มู
ในเขตเทือกเขาถนนธงชัยอันสูงชันและสลับซับซ้อน ระหว่าง
ทางรับน้ำจากลำห้วยต่างๆ มีชะเน็จ้อ ห้วยคด แม่ระมาดน้อย
และห้วยนกแล รวมเป็นลำห้วยแม่ระมาด ไหลผ่านแมกไม้ชาย
เขา ไร่นา บ้านเรือน ตลาด ร้านค้าในตำบลชะเน็จ้อก่อนจะเข้า
เขตเทศบาลตำบลแม่ระมาด อำเภอแม่ระมาด จังหวัดตาก
แล้วไหลลงแม่น้ำเมยด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือไม่ไกลจาก
แม่สอดเท่าใดนัก เมื่อ 50 กว่าปีมาแล้ว ณ บ้านริมน้ำใกล้ภูเข
สูง นางตา วันพูน ราษฎรชุมชนบ้านโฮ่ง หมู่ 5 ตำบลแม่ระมาด
เคยเห็นพญานาคสีเขียวแผ่พังพานสีแดงโผล่ขึ้นจุดที่ลึกที่สุด
ของลำห้วยแม่ระมาด แหวกว่ายตรงมาที่ริมฝั่งแล้วดำน้ำ
หายลับไปกับสายตา

แม่หลวงตา

ในวัยเด็ก นางตาเคยเดินทางจากแม่ระมาดไปเป็นลูกบุญธรรมของเศรษฐีมอญในพม่า แต่ทนคิดถึงบ้านเกิดไม่ไหวเมื่อพี่สาวจากฝั่งไทยไปเยี่ยม จึงแอบเดินเท้าตามรอยเกวียนขากลับเข้าเขตไทยใช้เวลา 2 วันและไม่ได้กลับพม่าอีกเลยอยู่จนโตเป็นสาว

แต่งงานมีลูก 6 คน ภายหลังสามีตาย ชาวบ้านยกย่อง
เสมอญาติผู้ใหญ่เรียกว่าแม่หลวงอย่างคนทางเหนือ นาง
เป็นคนขยัน ยามว่างสานกระบุงตะกร้าไว้หอบของ
ตกปลาในลำห้วย และทำสวนกล้วย หน่าแล้ง จะเดิน
ข้ามแม่น้ำเมยฝั่งแม่ระมาดไปเก็บของป่าในดงทึบของ
พม่า

รอบบ้านแม่หลวงตาแหวดล้อมด้วยบ้านของลูก
หลานอีก 4-5 หลังอยู่ห่างจากริมน้ำราว 100 เมตร สมัย
ก่อนไม่มีรั้ว ทุกคนเดินเข้าออกได้รอบทิศ ตกเย็น ทุก
บ้าน จะทำอาหารนำมอล้อมวงชั้นโตกินร่วมกัน แม่
หลวงใส่บาตรวันพระ ไปวัดประจำหมู่บ้าน ทำบุญตาม
กำลัง ใครเจ็บไข้ได้ป่วย ก็จะมีคาถาอาคมรักษา
ด้วยการปลุกเสกน้ำมันมะพร้าวที่เคี้ยวจากเตาไฟแล้ว
ทารอบๆ ขอบแปลแล้วเป่ามนตร์ ต่อแขนหักจนหาย
มาเลิกทำสวนกล้วยเมื่ออายุ 60 ปี แต่ก็ยังติดบุหรื
ที่สูบไว้ไถ่อยู่ในสวน ตกปลาในลำห้วย ปลุกตำลึงกับ
ชะอมไว้หลังบ้านเก็บฝากลูกๆ ไปขายตลาด ไปไหน
มาไหนเองตามลำพังได้ อายุ 90 ปี แม่หลวงตาไม่มี
แรงออกไปตกปลาอีกต่อไป แม้จะเริ่มหลงลืม แต่ยัง
จำลูกหลานทุกคนและเรื่องราวในอดีตได้เสมอ

แม่ขันคำ

แม่ขันคำ คำปาระ ลูกสาวคนกลางอาศัยอยู่กับแม่หลวงตามีอาชีพทำขนมไทยขาย ทีี่สี่ครั้งจะตื่นเตรียมทำขนมสดๆไปขายที่ตลาด ทีี่ห้าครั้ง จะเอาขนมใส่ถาดให้ขาประจำออกตลาดขายสายกว่าเจ้าอื่นๆแต่ก็ขายดีหมดเร็วขนมหวานของแม่คำในอำเภอแม่ระมาดอร่อยทุกอย่างเพราะใช้สูตรโบราณ แต่ขนมบ้านนี้อร่อยที่สุด รสชาตินุ่มนวลละเมียดละไม ใช้มะพร้าว น้ำเค็มจากใต้มีสุราษฎร์ธานีและชุมพร ขนมที่ทำมีขนมถาด เช่นขนมหม้อแกง ขนมชั้น ขนมขี้หนู ขนมตาล วุ้น ถ้วยฟู ข้าวเหนียวถั่วดำ สาคุเปียกข้าวโพด เผือกกวน ข้าวเหนียวสังขยาที่อร่อยที่สุด ขายดีที่่สุด ขายทุกวันขาดไม่ได้จนชาวบ้านเรียกแม่ขันคำติดปากว่า “ป้าคำสังขยา” ขนมห่อใบตองก็มี เช่น ข้าวต้มมัด และขนมเทียน บางวัน ทำหมี่กรอบด้วย ช่วงขายดี จะขาย 10 กว่าถาดในวันเดียว ใช้ข้าวเหนียววันละ 5-6 ลิตร ถ้าเป็นวันพระหรือวันพระسوبบาลีนั้กธรรมและเทศกาลงานบุญต่างๆ

แม่ชั้นคำจะทำรวมมิตรและลดช่องหม้อใหญ่ไปเลี้ยง
พระประจำอำเภอมีวัดดอนแก้ว วัดศรีบุญเรือง และวัด
ดอนมูล

แม่ชั้นคำมีสามี 2 คน คนแรก คือนายสวย
แสงสี หายตัวไปอย่างลึกลับขณะลูกชายคนเดียว
ชื่อ อนัน แสงสีหรือเอก อายุได้ 1 ขวบ ตำรวจสันนิษฐาน
ว่าเพื่อนที่ค้าวัวด้วยกันลวงไปฆ่า ต่อมา แม่ชั้นคำ
แต่งงานใหม่กับนายป๋าย คำประแล้วย้ายไปค้าพลอย
ที่จันทบุรี มีบุตรธิดา 2 คน คือ ปรีเนตร และปราเมตร์

วันหนึ่ง นายป๋ายออกจากบ้านกับเพื่อนไปเก็บเงิน
ที่ได้จากการแทงหวย แม่ภรรยาจะห้ามปรามอย่างไร
ก็ไม่ฟัง วันนั้น นายป๋ายหายไปพร้อมกับรถยนต์ พลอย
และเงินสดจำนวนหนึ่ง ตำรวจตามหาแต่ไม่พบ แม่ชั้น
คำตามหาเองเกือบ 1 เดือนจนหมดความพยายาม คิด
ว่าสามีคงถูกเพื่อนหักหลังฆ่าและชิงทรัพย์ พระรูปหนึ่ง
บอกว่า มีคนนำเขาไปขังไว้ที่โรงเก็บน้ำแห่งหนึ่งใน
จันทบุรี แต่เมื่อออกตามหาก็ไม่พบ ครั้งที่ 2 พระรูป
นั้นบอกว่า สามีถูกฆ่าฝังใส่กระสอบไปทิ้งในทะเลแล้ว
ที่น่าสังเกตคือ สามีคนแรกและคนที่สองของแม่ชั้น
คำตายด้วยสาเหตุคล้ายคลึงกันแม่ชั้นคำจึงพาลูกๆ จาก

ชายฝั่งมหาสมุทรจังหวัดจันทบุรี กลับไปสู่บ้านเกิดที่
อำเภอแม่ระมาด จังหวัดตาก ณ บ้านนอยริมห้วยไกล
สายน้ำที่ชาวแม่ระมาดรักผูกพันยิ่งนักโดยเฉพาะครอบครัว
ของแม่หลวงตา

ลำห้วยแม่ระมาด

สายธารหล่อเลี้ยงชีวิต ใช้อาบและ ตี๋มจนเติบโต
ลำห้วยกว้าง 15-20 เมตร ลึก 3 เมตรจนถึงเอว กาล
เวลาผ่านไป ความลึกของน้ำจะลดลงตามลำดับ ตรงไหน
ตื้นเขิน ชาวบ้านจะช่วยกันตัดไม้ไผ่ลำโตๆ มาสร้างเป็น
สะพานข้ามไปมาหากันยามว่าง ตกเย็น ผู้คนยาวตลอด
สายสุดลูกหูลูกตา ผู้ใหญ่ลงอาบน้ำ ชักผ้า ล้างจาน เด็กๆ
เล่นสไลด์จับในน้ำกันอย่างสนุกสนาน พ่อแม่จะปล่อยให้
ลูกเล่นน้ำอย่างสบายใจเพราะเด็กๆ ทุกคนว่ายน้ำเป็น
พอตะวันเริ่มจะลับขอบฟ้า พ่อแม่จะมาเรียกลูกๆ
ขึ้นบ้าน ฤดูฝน ชาวบ้านจะช่วยกันไขน้ำเข้านาหล่อเลี้ยง
ต้นกล้าในแปลงนาม และคอยระวังภัยธรรมชาติที่เกิด
จากน้ำหลาก

เมื่อลูกๆ 3 คนของแม่ชั้นคำโตขึ้น แยกย้ายไปทำงาน เรียนหนังสือและบวชในกรุงเทพฯ และปริณทลตามลำดับ ทุกคนคิดถึงแม่เพราะเป็นทั้งพ่อและแม่ รับผิดชอบครอบครัวและทำเพื่อลูกทุกอย่าง เพื่อไม่ให้ลูกมีปมด้อยสร้างปัญหาจนเสียคน สิ่งที่ลูกๆ ประทับใจที่สุด คือ แม่เป็นคนขยัน อดทน ซื่อสัตย์ ไม่เคยคดโกงใคร ยืมเงินใครก็จะคืนเขาจนหมด เป็นคนเก่งที่เลี้ยงตัวเองและครอบครัวได้ด้วยความสามารถพิเศษ ทำขนมอร่อยที่สุดทั้งๆ ที่ไม่เคยเปิดตำราและไม่มีครู อาศัยสังเกตและฝึกทำเอาเอง โดยซื้อขนมของคนอื่นมากิน ชิมรสว่าใส่อะไรบ้าง ปรับปรุงจนชำนาญและทำขนมไทยๆ ได้หลายอย่าง โรงเรียนจึงจ้างไปสอนวิชาชีฟให้แก่ักเรียน แม่เป็นคนต่อสู้ชีวิต เคยหาบขนมลงเรือข้ามไปขายโรงเลื่อยฝั่งพม่า เรือล่มกลางแม่น้ำเมยเพราะบรรทุกหน้าต่างไม้เกินน้ำหนัก ข้าวของไหลลงจนน้ำเอ่อ ต้องว่ายน้ำลอยคอเฉื่อยๆ มาเกาะกิ่งไม้ริมน้ำ เหนียวไม้ไผ่ที่คนยื่นมาให้ปีนขึ้นตลิ่งได้สำเร็จ ทั้งๆ ที่เป็นคนสู้ชีวิตด้วยความยากลำบาก แต่แม่ก็เป็นคนอารมณ์ดี ชอบร้องเพลงช้าๆ เย็นๆ และฟังเพลงเก่าเพราะๆ ของสุนทราภรณ์เป็นประจำ

แม่เป็นคนดีมาก สอนให้ลูกๆเป็นคนดีและมีวิธี
สอนดี ด้วยการทำให้ดูเป็นตัวอย่าง ไม่ดูด่าว่ากล่าว
มักพูดให้ลูกคิดได้เองมากกว่า ลูกอยู่กับแม่แล้วสบายใจ
ไม่รู้สึกเครียดเลย เวลาทำผิดก็จะกล่าบอกแม่ แม่จะพูด
แต่เพียงว่า “เห็นไหมแม่บอกแล้วว่ามันเป็นอย่างนี้”
ทำให้ลูกรู้ว่าสิ่งที่แม่สอนเป็นความจริงทุกอย่าง แม่ว่า
ใครจะทำอะไรก็ได้ให้ทำไปเลย แต่ต้องมีเหตุผล ถ้า
เหตุผลดี แม่จะไม่ปิดกั้น

ทั้งๆ ที่ชายแดนมียาบ้าสะพัด แต่ลูกชายของแม่
ก็ไม่เคยเสพยา ยิ่งลูกชายคนเล็กชอบวชสามเณร แม่ขัน
ค้ำนั่งยิ้มคนเดียวได้อย่างสุขกายสบายใจเมื่อเห็นผ้า
เหลืองของลูกชาย หน้าตาแจ่มใสและอ้วนท้วนขึ้น

บ้าน้อย

นางคำแปง วันพูน หรือ
บ้าน้อย พี่สาวของแม่ขันคำ สร้าง
บ้านอยู่ใกล้ๆ แม่ สามีคนแรกเป็น
ตำรวจแล้วแยกทางกันตั้งแต่ลูกยัง
อยู่ในท้อง พอคลอดออกมา เป็น
ลูกชายรูปร่างหน้าตามีสง่าราศี แต่

ขาพิการ ชื่อ ยงยุทธ ศุภนคร หรือที่ชาวบ้านเรียกว่า คอง ต่อมาบ้านน้อยมีครอบครัวใหม่ ได้ย้ายตามสามีไป อยู่ที่แม่สอด มีบุตรธิดาอีก 3 คน เมื่อสามีตาย ได้ย้ายกลับมาอยู่ที่บ้านโฮงริมห้วยแม่ระมาดตามเดิม

บ้านน้อยเป็นคนขยัน อดทน ทำไร่ไถนา มีชีวิตที่ยากลำบาก เพราะต้องคอยดูแลลูกชายคนโตคือ คอง ต่อมา ลูกสาวคนเล็กของบ้านน้อยให้กำเนิดหลานสาว พิการทางสมอง บ้านน้อยจึงต้องเลี้ยงทั้งลูกและหลาน พออายุมากขึ้น ได้ยกไรนาและสวนให้ลูกๆ ทำต่อ แล้วทำข้าวต้มมัดห่อใบตองขายในตลาด บางครั้ง ออกไปช่วยลูกชายคนรองทำสวนพริกบ้าง ยามว่างจะปลูกพืชผักสวนครัว เช่น ผักกาด เอาไว้กินและขาย พอลูกๆ ว่างจากทำไร่ไถนา ก็จะผลัดเปลี่ยนกันทุกเช้าและเย็น ช่วยแม่เอาข้าวและของใช้จำเป็นไปให้พี่ชายพิการที่อยู่ในกระท่อมหลังน้อยท้ายสวน

บ้านน้อยไม่มีนิ้วมือขวา 2 นิ้วเพราะเคยโดนสายพานรถไถฟันขาดสมัยที่น้ำท่วมถึงเอว แม้จะมีชีวิตที่ยากลำบากต้องขยัน อดทน ดูพูดจาเสียงดังเวลาโมโห แต่บ้านน้อยก็เป็นคนสนุกสนาน ดื่มเหล้าและร้องรำทำเพลงตามงานต่างๆ บาง เช่น งานแต่งงาน งานขึ้น

บ้านใหม่ และทำบุญตามวาระ บ้านของบ้านน้อยอยู่บนเนินใกล้ลำห้วย ที่ตรงนั้น มีบ้านราว 10 กว่าหลัง ต้องผจญน้ำท่วมทุกปี บางปี ท่วมถึงข้อเท้า บางปีถึงหน้าอกจนบางบ้านต้องย้ายไปอยู่ที่อื่นที่สูงขึ้น บางบ้านไม่อยากจะย้ายเพราะใกล้แหล่งชุมชน สะดวกต่อการค้าขายข้ามลำห้วยไปฝั่งโน้นเป็นดงไม้เปลี่ยว

อายคอง

นายคองหรือยงยุทธ ศุภนคร ลูกชายคนโตของบ้านน้อย ขาลีบเดินไม่ได้ต้องคลานถัดไปตั้งแต่เด็กๆ และลุกขึ้นเดินกะเผลกๆ ไปโรงเรียนหน้าบ้านได้ตอนอายุ 7 ขวบ คองมีรูปร่างสูงใหญ่ พุดเก่งมีลักษณะเป็นผู้นำ เป็นที่รักของเพื่อนๆและน้องๆ ไม่มีใครกล้าล้อเลียนเขา เวลาใครมีปัญหาจะมาปรึกษา สมัยก่อน เด็กสองฝั่งห้วย บ้านโสัง กับบ้านหลายท่า ทะเลาะกัน โดยคองเป็นหัวหน้าฝ่ายบ้านโสัง ที่เด็ดเดี่ยวออกนำหน้าจนทุกคนติดตามตั้งใจภาพความเป็นผู้นำเรียกเขาว่า อายคอง (พี่คอง) ตั้งแต่นั้นมา

สมัยที่ยังเป็นวัยรุ่น คองเดินคนเดียวได้ ช่วยแม่ทำไร่ไถนา รับจ้างเลี้ยงควาย เทียวยิงนกตกปลา

เพื่อนฝูงตามประสาชาวบ้าน แต่กลับมาเดินไม่ได้
อีกครั้งเมื่ออายุ 28-29 ปี ต้องใช้ไม้เท้าพยุงตัว เพื่อนๆ
และน้องๆ จะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนคอยช่วยเหลือเสมอ
พอทุกคนรู้ว่าคงอยากใช้ชีวิตในกระท่อมริมน้ำ
กลางสวน ทุกคนจึงตกลงกันว่า “เราจะช่วยกันสร้างบ้าน
ให้อ้ายคง” แล้วถือไม้ ค้อน แบกปูน หาบหลังคาที่
ทำด้วยใบจาก สายไฟ หลอดไฟ บ่อน้ำ ท่อประปา
โถส้วม และโถ่งน้ำมาจากที่ต่างๆ กัน ช่วยสร้างกระท่อม
น้อยให้คงจนเสร็จ เป็นภาพที่ป้าน้อยและชาวบ้าน
ประทับใจไม่รู้ลืม

ถึงแม้อ้ายคงต้องใช้ไม้เท้า แต่ก็ช่วยเหลือตัวเองได้

ทั้งอาบน้ำ ชักผ้า ก่อไฟเตา
ถ่าน หุงข้าวทำอาหาร ทำให้
เพื่อนๆ ไม่ได้มองว่าเขาพิการ
แต่มองว่าเขาเป็นพี่ และที่
ปรึกษาปัญหาหัวใจ คงเป็น
คนพูดช้าแต่ชัดถ้อยชัดคำ
น้ำเสียงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ
และอบอุ่น มีเพื่อนรักหลาย
คน ช่วยกันทำเรื่องขอรถเข็น

จากโรงพยาบาล ขอเงินช่วยเหลือจากทางราชการให้เขา
ใช้เดือนละ 500 บาท โดยเฉพาะครอบครัวตรงข้าม จะมา
ดูแลทุกอาทิตย์ และแบ่งเงินเดือนให้คงใช้ทุกเดือน หา
พันธุ์เปิดไก่มาให้เลี้ยง บางคืนจะมีคนมานอนเป็นเพื่อน
เด็กๆ หมู2 หมู3 หมู4 หมู5 หมู6 และหมู8 ตำบล
แม่ระมาดจะผลัดกันมาหาเขา คอยปิดกวาดเช็ดถู
กระท่อม ล้างจาน ตักน้ำ กวาดลานบ้าน ซื่อของ ให้
อาหารเปิด และไก่ที่เลี้ยงไว้ ถ้าน้ำหนักถึง 3-6 กิโลกรัม
ก็จะอุ้มไปขายให้กิโลกรัมละ 60 บาทและเอาเงินมาให้
คงทุกครั้ง ถ้าคงอยากไปหาคนรู้จัก ก็จะพานั่งซ้อน
ท้ายมอเตอร์ไซค์ไปส่งด้วยความเต็มใจ โดยมีนายวน
เดินขากะเปลกเป็นบริวารประจำตัว คอยทำสิ่งต่างๆ ให้
และเซ็นรถให้หนึ่ง พอเด็กๆ รุ่นนี้โต ไปศึกษาต่อใน
กรุงเทพฯ ก็จะมีรุ่นน้องมาแทน พอรุ่นน้องโต ก็จะมี
รุ่นเล็กของรุ่นน้อง จนถึงรุ่นน้องของรุ่นเล็ก รวม 3-4
ผลัดเวียนกันมาหาไม่ได้ขาด ช่วงปิดภาคเรียนจะซื้อของ
ฝากเสมอ ถ้าผมคงยาว ก็จะมีช่างตัดผมมืออาชีพ 1
ใน 3 คนของอำเภอมาตัดให้โดยไม่ต้องไปตามตัวฟรี
ตลอดชีวิต

มีคนไม่เข้าใจไปฟ้องตำรวจว่า ตรงนี้เป็นแหล่ง
มั่วสุมของวัยรุ่นอาจมียาเสพติดได้ ตำรวจมาดู 2 ครั้ง
ไม่พบอะไรนอกจากสงสารชายพิการ รู้ดีว่าสมัยที่
ยังเดินได้ คงเป็นคนมีน้ำใจชอบช่วยเหลือผู้อื่น ยาม
เจ็บป่วย คนก็อยากช่วยเหลือเป็นธรรมดา วัยรุ่นชอบมา
หาคงก็เพราะได้ฟังนิทานเก่าๆ สบายใจได้ใกล้ชิด
ธรรมชาติ สัมผัสไอเย็นจากละอองน้ำในลำห้วย รื่นรมย์
ด้วยต้นไม้หนานพันธุ์เป็นดงมี มะละกอ มะม่วง มะพร้าว
มะขาม น้อยหน่า ลำไย พุทรา ขนุน เสียงนกร้องสลับ
เสียงลมพัด แล้วยังมีสายน้ำไหลเป็นทำเล่นน้ำของเด็กๆ
อีกด้วย

พออายุได้ 39 ปี คงเดินไม่ได้เพราะเส้นทับ
กระดูก กลายเป็นคนพิการครึ่งตัว แต่ยังช่วยเหลือตัว
เองได้และพูดตามปกติ อายุ 41-46 ปี ช่วยตัวเองไม่
ได้ ต้องนอนเฉยๆจนกันเป็นแผล พูดช้า แต่รู้เรื่องเข้าใจ
หมดทุกอย่าง ตัวเกร็ง แขนขาไม่มีแรง จับข้าวของ
ไม่ถนัด บางครั้งลุกขึ้นนั่งกินข้าวเองได้แต่หกละเออะ
ถ้าลุกไม่ไหวต้องป้อน บำบอบต้องเอาข้าวมาให้กินและ
คอยดูแลการขับถ่ายของลูกชาย

ตกตึก เหมือนมีอะไรมาทำร้ายคอง ทั้งลงมาทับ
ตัวจนอึดอัดหายใจไม่ออก บีบขาและเอวขาของเขามา
พันกันจนคองต้องร้องโวยวายหลายครั้ง เป็นเช่นนี้อยู่
หลายปี ป้าน้อยต้องให้กำลังใจลูกชายพิการอย่างเดียว
และเลี้ยงกันไปตามมีตามเกิด และจนร่างกายผ่ายผอม
ไม่มีราศี

คองไม่เคยมีแฟนและไม่เคยบวช เขาเคยมี
กุมารทองที่เพื่อนคนหนึ่งฝากไว้แต่ไม่ได้เอาใจใส่และ
ไม่ได้เลี้ยง พอเอากุมารทองไปปล่อย อาการของเขา
ก็ดีขึ้น เขาคิดอยู่เสมอว่า จะอยู่มันไปเรื่อยๆเพื่อชดใช้
กรรมให้หมดไปในชาตินี้

สามเณร

ลูกชายคนเล็กของ
แม่ชั้นคำบวชเณร เป็นสามเณร
ปราเมตร์ คำปาระ ที่วัดต่าง
จังหวัดกลับมาเยี่ยมบ้าน แม่หลวง
ป้าน้อย และคองจะได้ทำบุญเสมอ
คนละ 100-200 บาท ส่วนแม่ชั้น

คำร่วมบุญทอดกฐินครั้งแรก 820 บาทในพ.ศ. 2543 ต่อมาครั้งละ 500-1,000 บาทและทำบุญไม่เคยขาด แม่ชั้นคำจะไปชวนเพื่อนแม่ค้าในตลาดทำด้วย คนละ 10-20 บาท แล้วยังปล่อยปลาตุ๋กที่เลี้ยงไว้ขายลง แม่น้ำเมยหมดตามคำขอร้องของสามเณรอีกด้วย

ระยะหลัง คงอยู่ในกระท่อมตามลำพังเป็นส่วน ใหญ่เพราะผู้คนห่างหายไปตามกาลเวลา ไม่มีใครพาไป ไหนเพราะรถเข็นใช้ไม่ได้ 4-5 ปีแล้ว ญาติพี่น้องส่ง ข้าวให้กินเช้าและเย็น สภาพของเขาน่าสังเวช จนสามเณรต้องกวาดกระท่อม และตัดเล็บให้ พอร่าง กายและบ้านช่องสะอาดดีแล้ว คงก็จะปล่อยปลา อารานาศีล 5 และนั่งสมาธิตามที่สามเณรสอน “มัน เป็นกรรมของเรา อย่าคิดว่าตัวตายนะมันบาป ใหนัก ถึงบุญและภาวนาสัมมา อรหัง”

คงทำสมาธิตามได้อารมณ์สบายและมีความสุข อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน ลักพักหนึ่ง ด้วยแรงกรรม เขากลับไปมีความรู้สึกเหมือนเดิม พอนานๆ เข้าไม่มีใคร มาสอน เขาก็ลืมคำสอนไปเลย

ตั้งแต่ที่บ้านดูรายการธรรมะผ่านจานดาวเทียมได้ 6 เดือน แม่ชั้นคำ เลิกขำมดแมลง สมัยก่อนจะฆ่าเพราะ

เห็นว่ามันตัวเล็กและมาทำร้าย เลิกเลี้ยงปลาตกขาย ต้อง
เอามันไปปล่อยที่แม่น้ำเมย เพราะสามเณรบอกว่า “โยม
แม่อย่ากรวยบนความลำบากของผู้อื่น เป็นการเอา
เปรียบชีวิตของผู้อื่น มันเป็นบาป” เวลาว่าง แม่ชั้นคำจะ
ภาวนาสัมมา อรหังตามที่สามเณรสอน ก่อนนอน
จะภาวนาจนหลับไป และทำบุญกฐินทุกวัน โดยหยอด
กระปุกวันละ 5-10 บาท และเกิดความศรัทธาในการ
บวชของสามเณรมากขึ้นตั้งแต่นั้นมา การศึกษาปริยัติธรรม
สามัญก็มีวุฒิเหมือนทางโลก คือ ม.6 จนถึงปริญญาตรี
ช่วงที่สามเณรบวชได้ 4 ปีแม่ชั้นคำมีโอกาสไป
เยี่ยม 3 ครั้ง ครั้งสุดท้ายได้ถวายบาตรและผ้าไตรใน
วาระที่สามเณรลูกชายอุปสมบทเป็นพระภิกษุเมื่อ
วันที่ 27 มีนาคม พ.ศ. 2547 ก่อนจะเดินทางกลับบ้าน
น้อยริมห้วยแม่ระมาด แม่ชั้นคำน้ำตาไหลด้วยความปีติ
ใจเมื่อได้ฟังพระลูกชายให้พรเป็นภาษาบาลี

O2B

เวลาผ่านไปได้เดือนเศษ แสงฟ้าแลบแปลบ
ปลาบ ร้องคำรณกริ้วกราดสลับฟ้าผ่าลงมาอย่างโหด
เหี้ยม น้ำเอ่อฝั่งตั้งแต่เย็นวันวานเพราะฝนตกไม่หยุด
มา 4 วันแล้ว คนที่อยู่ตามริมห้วยได้ยินเสียงแม่ผีเสื้อ
หรือผีน้ำดึกดำบรรพ์ร้องไห้ยามดึก ธรรมชาติกำลังจะลง
โทษผู้ทำผิด ต้นไม้ใบหญ้าจะทับถมกันใต้น้ำตามความ
เชื่อของคนทางเหนือ แต่ยังไม่มีการอะไร.....

เช้าตรู่ของวันที่ 20 พฤษภาคม พ.ศ. 2547
ท้องฟ้าฉ่ำมัวไปด้วยน้ำฟ้าไม่มีแดด ฝนตกเบาลง
สักพักหนึ่งตกหนาขึ้น เม็ดฝนหนาเท่าลูกเห็บจน
ชาวบ้านไม่ยอมไพล่พ้นชายคา กรมอุตุนิยมวิทยา
และกรมวิทยุกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
ออกคำสั่งด่วนที่สุดหลายครั้งว่าขณะนี้พายุไต้ฝุ่นบีจาก
มหาสมุทรอินเดียกำลังแผ่อิทธิพลเข้ามาในพื้นที่
แม่ระมาดจะเกิดอุทกภัย ฝนตกหนักมากนานหลาย
ชั่วโมงติดต่อกันเป็นวันเป็นคืน วันแรกวัดได้ 162 มม.
วันที่สอง 124.7 มม. ปกติ เพียง 90 มม.ก็ถือว่า
หนักแล้ว น้ำในห้วยขึ้นสูง เทศบาลตำบลแม่ระมาด

ออกประกาศเตือนให้รีบอพยพ แต่ชาวบ้านก็ยังไม่
คิดหนีเพราะคิดว่าระดับน้ำยังปกติทั้งๆที่น้ำเริ่มมีสีขุ่น
เอ่อขึ้นมาปริ่มๆ

คนแก่เฒ่าอยู่แม่ระมาดมาตั้งแต่เกิดไม่เคยเห็น
น้ำท่วมเมืองเฉียบพลัน คนที่เพิ่งอยู่มา 20-30 ปียังไม่
เคยเห็นน้ำท่วมใหญ่ น้ำขึ้นแล้วก็จะไหลลงไปเอง
เป็นอย่างนี้ทุกครั้ง

ต้นไม้มีรากไม้

หน้าผาหิน
ดินดานของดอยที่มู
โดนฝนชั่วน้ำตาปี
จนผุพังลงกลายเป็น
ดินทับถมหนา 10 เมตร
ถึงกาลถล่มลงมาตาม

ทางที่ลาดเชิงเขาสูงแองที่ลุ่มในพื้นที่ป่าธรรมชาติและไร่
ร้าง ดินอุ้มน้ำไม่ได้ถึง 9 จุดเพราะดอยสูงชันมากทำมุม
เพียง 15-20 องศา ซึ่งชันกว่าภูเขาที่อำเภอกะทูน จังหวัด
นครศรีธรรมราช น้ำฝน 5 วันกับน้ำในห้วยรวมเป็นน้ำ

ป่า พุ่มกระชากรากต้นไม้บนเขาถึงตีนเขากระแทก กระทั่งกันในสายน้ำปนกับไม้ล้มขอนนอนไพร และซุง ที่เกิดจากการตัดไม้ทำลายป่า ไหลพลั่งๆ ออกมาจากป่า ลิกจนเปลือกเปื่อยลอกเห็นเนื้อไม้ขาวลงมาจากเขาเป็น ระยะทาง 20 กว่ากิโลเมตรถึงจุดล่อแหลมต่อโคลนถล่ม ตรงกับตัวเมืองแม่ระมาดพอดี

น้ำป่าไหลลงมาถึงหลักกิโลเมตรที่ 42-49 เวลา 06.00 นาฬิกาของวันที่ 20 พฤษภาคม พ.ศ. 2547 ตัดเส้นทางเดินรถ ดินและน้ำไหลเข้าหมู่บ้านแม่ระมาด น้อย ตำบลชะเนือซึ่งอยู่ติดต่อยี่งูและอยู่ห่าง จากตัวอำเภอแม่ระมาด 4-5 กิโลเมตร รถหยุดวิ่ง ระหว่างอำเภอ เวลา 07.00 นาฬิกา น้ำถึงสะพาน คอกบ่อ 19 คอสะพานถูกน้ำเซาะตัดขาดเวลา 08.00 นาฬิกา จากน้ำใสในตอนเช้า ก็เริ่มขุ่นด้วยโคลนตม เวลา 10.00-11.00 นาฬิกา น้ำพัดพาสะพานลอยไป คนข้ามไปมาไม่ได้ ทางอำเภอจึงออกคำสั่งอพยพด่วน

นาที่สำคัญ

เวลา 09.00 นาฬิกา น้ำไหลบ่าเหมือนเลื่อนมวลคล้ำ ออกมาปูแผ่ตัวเมืองแม่ระมาดอย่างรวดเร็ว เสียงน้ำไหล อ้ออิงจากที่สูงลงมาเบื้องล่าง ไม้หักโค่นโผล่ผางมาเป็น ลำกระแสน้ำพุ่งสูงขึ้นเป็นศอกๆ จากระดับ 20-50 ซม. น้ำมาเร็วมาจนคนที่อพยพคนแก่ไปอีกฟากหนึ่ง กลับมา รับคนที่เหลืออยู่ไม่ทัน

น้ำป่าเข้าเมือง

น้ำแรก สีใส มีสวะไหลมาก่อน ตามด้วยน้ำสีขุ่น ที่บอกให้รู้ว่า อะไรตกลงไปจะจมหมด ซากต้นไม้ทิ้งราก มากที่สุด รongลงมาไม้ล้มขอนนอนไพร ส่วนซุงมีน้อยกว่า และมีพองๆ กับเศษไม้เพราะบนดอยตัดไม้ทำลายป่าน้อย

เนื่องจากชาวบ้านเลิกทำไร่เลื่อนลอยและได้ที่สัมปทาน
น้ำภูเขาและไม้ป่าหลังไหลเข้าเมืองเคลื่อนไหว
เหมือนในจอภาพยนตร์ บ้านเซหลุดจากเสา ลอยข้าม
ถนนไปพึ่งบ้านตรงข้าม รถไหลลอยจากบ้านหลังหนึ่งเข้า
ไปจอดในบ้านอีกหลังหนึ่งหมูท้องถิ่นแกลอยตุบออกไป
เรื่อยๆ วัวพันธุ์และวัวพื้นบ้านลอยตามน้ำตายหลายตัว
สัตว์เลี้ยงติดอยู่ใน
คอก ขาวของ เสื้อผ้า
เครื่องครัว ตู้เย็น
โทรทัศน์ เศษไม้ไหล
มากับน้ำ บ้านหลัง
หนึ่งมีโครงเหล็ก

ตกลงมาครอบ จูๆ ต้นไม้ต้นเดียวโดดๆไหลมากระแทก
ประตู เปิดให้เจ้าของบ้านหนีออกมาทัน คนหมู่อ 8 ลอย
ตามน้ำมาติดที่หมู่อ 5 บางคนลอยสูงขึ้นตามน้ำจนไปติด
ยอดไม้และเสาไฟฟ้า คนอยู่ในน้ำนานจนขาเป็นตะคริว
ต้องเกาะต้นไม้โดนมดแมลงรุมไต่ ที่อยู่ในน้ำก็ต้อง
แหวกว่าย กอดท่อนไม้ ถังแกส และต้นมะพร้าวพุง
ตัวลอยคอในน้ำตามยถากรรม

ก่อนหน้านี้ ทางอำเภอแจ้จ่ม นายกเทศมนตรี นายก

องค์การบริหารส่วนตำบลทุกแห่ง กำนันและผู้ใหญ่บ้าน 1 สัปดาห์ล่วงหน้าแล้วว่าจะมีฝนตกหนัก ขอให้เตือนประชาชนให้ระวังอันตราย และวางแผนติดตามสถานการณ์อย่างใกล้ชิดเพื่อให้ความช่วยเหลือด่วน

ในความรู้สึกของชาวบ้าน ไม่มีเสียงประกาศให้อพยพ ถึงประกาศก็เจ็บเบากว่าที่ชาวบ้านจะได้ยิน ถ้าได้ยิน ชาวบ้านก็จะไม่ดำเนินชีวิตตามปกติ ช่างทาสีก็จะไม่ออกจากบ้านไปทำงาน ครูและนักเรียนก็จะไม่ไปโรงเรียน เพื่อนบ้านก็จะไม่ดูบ้านและเตรียมตัวไปธนาคาร ส่วนแม่ชั้นคำก็จะไม่ออกไปขายขนม

ที่ตลาดสด แม่ชั้นคำได้ยินคนพูดกันเรื่องน้ำท่วม จึงรีบแจกขนมแล้วกลับไปเก็บข้าวของที่อยู่ที่ถ้ำบ้าน และเข็นรถมอเตอร์ไซด์ของลูกๆขึ้นที่สูง เวลา 09.07 นาฬิกาได้โทรศัพท์ไปหาปรีเนตร ลูกสาวในกรุงเทพฯ ว่า “วันนี้ขนมขายไม่ดีเลย” แต่แม่ก็ยังไม่คิดหนีไปไหน ทั้งๆที่น้ำท่วมแล้ว ลูกสาวบอกให้แม่ช่วยไปดูอายุคงด้วย

ขณะนั้น อนันต์ แสงสี ลูกชายคนโต ทำงานอยู่ในกรุงเทพฯ คิดเหมือนน้องสาวว่า น้ำคงจะท่วมเล็กน้อย แล้วลดหายไปอย่างทุกปี แต่เมื่อได้ฟังข่าวเตือนภัย

น้ำป่าฉับพลันในพื้นที่จังหวัดตาก เชียงใหม่และ
แม่ฮ่องสอน ลูกๆทุกคนเริ่มเป็นห่วงแม่

น้ำพุ่งสูงถึงระดับอกแล้ว เสียงเพื่อนบ้านห้ามว่า
อย่าเข้าบ้าน แต่ด้วยความเป็นห่วงแม่หลวงแกฯบนบ้าน
แม่ขันคำได้รองตอบเป็นเพลงให้กำลังใจตัวเองว่า

“ไม่เป็นไร ฝนตกน้ำตาไหลนอง.....”

โทรศัพท์รอบที่ 2 แม่เล่าให้ปรีเนตรฟังว่า
“ซุงกำลังขวางเสาบ้าน จะทำให้เสาหักพังได้ เสาเยอะ
มีทั้งเสาใหญ่บ้าง เล็กบ้าง มีเสาไหลมาหน้าบ้านหลัง
อื่น...ยุงข้าวไหลไป 150 เมตรแล้ว”

น้ำตัดเส้นทางเข้าบ้านโฮ่ง หมู่ 5 หมดทุกทาง
จนลูกหลานที่หมู่ 8 ข้ามมาช่วยเหลือไม่ได้ จึงโทรศัพท์
ถึงแม่ขันคำ “เขาไม่ว่าง เกือบของอยู่” เสียงแม่หลวง

พูด หลานสาวถามว่า

“น้ำขึ้นเยอะไหม?”

แม่หลวงตอบว่า

“ขึ้นบันได 3-4 ชั้น

แล้ว” หลานสาวจึง

บอกให้แม่หลวงรอ

คนไปรับ ส่วนเพื่อนบ้านว่ายในแอ่งน้ำข้างบ้านวนไป

สภาพถนนที่ถูกสายน้ำกัดขาด

เกาะขอบปูนป็นหนึ่ขึ้นที่สูรอกคนมาช่วยได้

กระท่อมน้อย

น้ำไหลเข้ามาในกระท่อมของคองเรื่อย ๆ น้องชายต่างบิดาคือ ปรีชา วัลวงษ์ มาเอาตัวอายุคองขึ้นไปนอนบนชื้อแล้วเอาเชือกมัดไว้ แต่ยังไม่พ่นน้ำอยู่ดี ต้องฟังหลังคาเอาพี่ชายพิการขึ้นไปอยู่บนนั้น ป้าน้อยทิ้งหลานสาวพิการทางสมองไว้บนบ้าน รีบตรงไปที่กระท่อมท้ายสวนของคองด้วยความเป็นห่วง และป็นหลังคาขึ้นไปดูลูกชายคนโต พอดีมีท่อนไม้ไหลมา ปรีชาจึงพาแม่และอายุคองเกาะท่อนไม้ลอยตัวไป 10 เมตรถึงโคนมะขามที่มีกิ่งงอกซากไม้ เศษผงและขยะลอยมาติดเป็นแพยื่นพยุ่งตัวกันอยู่บนนั้น ผ่านไป 5 นาที น้ำซัดกระท่อมน้อยจมหาย ปรีชารำพึงว่า “บุญดีนะแม่ที่หนีออกมาได้ทัน”

ป้าน้อยนึกห่วงหลานสาวคนเดียวบนบ้านที่อยู่ห่างออกไป 30 เมตร จึงสั่งปรีชาให้ว่ายน้ำไปช่วย เขากระแทกฝ่าให้เป็นช่อง น้ำระบายออกจะได้ไม่ดันบ้านพังแล้วยกตัวหลานไว้บนที่สูงในบ้านให้พ่นน้ำขณะว่ายกลับมาหาแม่เหลืออีกครึ่งทางจะถึง เห็นกอง

เศษไม้ที่แม่และอาย
คงยืนอยู่ยุบยวบลง
แม่กระโดดขึ้นคว้า
กิ่งมะขามได้แต่สิ้น
หลุดมือ ร่วงร่วงหล่น
ลงสายน้ำพร้อมอาย
คงไปต่อหน้าต่อตา

บ้านบ้านน้อย

ปรีชาหันไปตะโกนเรียกน้ำชั้นคำที่ติดอยู่บนบ้านกับแม่
หลงห่างออกไป 50 เมตร แต่เสียงฝนกลบเสียงตะโกน
ของเขาหมด แล้วน้ำก็พัดพาเขาลอยไปติดต้นขนุนใน
สวน....

ฟ้ามีด โลกมีด

แม่ชั้นคำวิงวอนมืงงเหมือนคนหมดสติอยู่บนบ้าน
ร้องขอความช่วยเหลือจากคนบนตลิ่งที่อยู่ห่างออกไป 50
เมตรเศษ นาที่นั้นไม่มีใครช่วยใครได้แล้ว มีแต่จะต้อง
ช่วยชีวิตของตัวเอง การคมนาคมสื่อสารทุกอย่างถูกตัด
ขาด ฟ้ามีดมั่วด้วยสายฝนจนเฮลิคอปเตอร์ขึ้นลงไม่ได้
กระแสน้ำป่าเร็วและแรงมากท่วมสูง 5 เมตร หน่วยกู้

ภัยเข้าไม่ได้ เรือยางเล็ก ๆ ธรรมดาที่มีอยู่ต้านแรงน้ำ
ไม่ไหว ทุกคนจึงได้แต่ยืนดูคนกำลังจะตาย

เวลา 11.00 นาฬิกา ช่วงสุดท้ายของนาฬิกาที่สำคัญ
ปริมาตรโทรศัพท์ไปหาแม่ถามถึงระดับน้ำ คราวนี้ แม่
พูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต็นว่า “โทรมาทำไมนักหนา แม่
เก็บของอยู่ ชุงติดเสาบ้าน แม่จะเอาชุงออก!” เสียง
ร้องโวยวายแล้วโทรศัพท์ก็ถูกตัดขาด

ต้นไม้ไหลมากระแทกเสาบ้านหลุดออกจากฐาน
จนเสาลอยอยู่เหนือดินทราย น้ำเข้าถึงพื้นคานที่ยึดกับ
เสาปูน พื้นทรุดหลุดจากเสา แล้วบ้านก็เหมือนเรือลอย
ห่างออกไปเรื่อยๆ มีแม่หลวงตายในเกาะขอบหน้าต่างนั่ง
มองดูโลกด้วยสีหน้าเฉยเมย ส่วนแม่ชั้นคำวิ่งร้องวุ่นวาย
อยู่บนบ้านอย่างตื่นตระหนก แล้วบ้านน้อยก็ค่อยๆ เอียง
ลงแผ่นน้ำผืนใหญ่....

เสียงคนบนตลิ่งร้องว่า “ป่าคำเสาบ่เหลือแล้ว!”

น้ำไหลแรงปิด
ทางหมดทุกด้าน กระแส
น้ำป่าซัดบ้านไหลไปติด
สะพานคอนกรีต

หลังพายุ

น้ำลดลงเวลา 15.00 นาฬิกา วันรุ่งขึ้น มีมือ
โผล่ออกมาใต้สะพานท้ายหมู่บ้าน ต้องใช้รถแมคโครดึง
และใช้เลื่อยตัดไม้จนพบร่างแม่ชั้นคำอัดติดจมอยู่ใน
ซากบ้าน โบหน้าด้านขวาเบี้ยวเพราะโดนไม้ซุงตีจน
กะโหลกยุบจนไม่เป็น
รูป กระดูกหักทั่วร่าง
ผิวหนังซีดเผือด แขน
ซ้ายหัก ปากอ้าเหมือน
คนชวนขวายเป็นใจ
จนจวนเจียนจะขาดใจ
ตัวเกร็งเหมือนโดน
ไฟฟ้าช็อต สภาพศพใส่
เสื้อ 2 ชั้นและกางเกง
สามส่วน สวมผ้ากัน
เปื้อนเพราะเพิ่งกลับ
จากขายขนมที่ตลาด

บ้านแม่ชั้นคำ
ก่อน-หลังน้ำท่วม

เลยเขตชุมชนห่างจากศพของแม่ชั้นคำไป 3
กิโลเมตร เหลืออีกครั้งกิโลเมตรจะออกแม่น้ำเมยพบศพ

ที่ 2 เป็นชายพิการ ขาลีบเดินไม่ได้ สภาพศพซีดเขียว เหมือนคนแช่น้ำนาน แต่ยังไม่อืด โชคดีที่ขาติดกับ กิ่งไม้จมอยู่ในน้ำทำให้ศพไม่เน่า ตัวแข็ง เสื้อผ้าหาย ไปจากตัว ศพที่ 2 นี้คือ นายยงยุทธ ศุภนคร หรือคง สภาพศพปกติ เนื้อตัวเขียวช้ำเป็นจ้ำๆ เท่านั้น ดวงตาปิด นิดๆ เหมือนคนนอนหลับ คล้ายกับคนที่ปลงตกกับชีวิต ถัดไปอีก 2 วัน พบศพหญิงมาเป็นศพที่ 3

เวลาเที่ยงเศษ ชาวบ้านหมู่ 8 เห็นแมลงวันบิน ตอมอยู่ใต้ซุงบริเวณหลังบ้าน เป็นศพของแม่หลวงตา และศพสุดท้ายติดในกอไผ่ สภาพศพอืดจนไม่รู้ว่าเป็นผู้ตาย มีอายุมากหรือน้อยเนื่องจากศพจมน้ำ ผิวที่เคยเขียว จะตั้ง หนังกำพร้าลอกพอเอามือลูบหนังร่นลงมากอง ทำ ทางคนตายอายุมาก ไม่มีสภาพบาดเจ็บ หน้าบวม ลื่น เขียวพอง ตาพอง แต่ญาติจำเสื้อผ้าและนิ้วที่ขาดได้ว่าเป็นศพของป้าน้อย ญาติเอามาไว้ที่สุสานวัดดอนแก้ว ศพ ขึ้นอืดเน่าพอง หนังลอก สังกลิ้นเหม็น สภาพศพตาย มาแล้ว 4 วัน ลูกชายและญาติพี่น้องช่วยกันเอาน้ำล้าง คราบโคลนตามร่างของผู้ตาย

ไม่มีใครแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่พนักงานสอบสวน ว่าเป็นฆาตกรรม เพราะทุกคนรู้ว่า น้ำคือฆาตกร

คราบน้ำป่า

ขุนเขาเยือกเย็นสงบนิ่งอย่างไม่อนาทรร้อนใจต่อภาพโหดร้ายล้ำลึกเบื้องล่าง ที่พริบตาเดียวโกลาหลอลหม่านด้วยคราบน้ำป่า 2 ล้านกว่าตันไหลปนกับน้ำตามนุษย์ที่ไม่อาจวัดได้ ไร่หากกลายเป็นลำห้วย บ้านเรือนสูญหายหลายหลัง วัด 3 แห่งปลอดภัยเพราะอยู่บนที่สูง ยกเว้นข้าวของใต้กุฏิวัดศรีบุญเรืองเท่านั้นที่เสียหายหนัก เขตเศรษฐกิจของแม่ระมาดเสียหายยับเยิน สินค้าในร้านทอง ร้านโทรศัพท์มือถือ ฯลฯ หายเรียบ เจ้าของต้องจ้างคนชุดตามหาใต้ดินโคลน และทอนซุง ได้คืนมาบ้างเล็กน้อย บ้านที่ซุงอัดเข้าไปทั้งต้นมีรากโผล่ออกหน้าบ้าน เจ้าของบ้านต้องจ้างคนชุด 15 วัน สมบัติส่วนตัวสะสมมา 30 ปีอันตรายไปกับสายน้ำ ค่าเสียหายทั้งอำเภอแม่ระมาดรวม 367 ล้านบาท

หลังน้ำลด สินค้าแพง ไร่หากไม่มีข้าว ตลาดไม่มี

ชุง-โคลนถล่ม จนเบตเทศบาล

แม่ระมาด-ตาก! ฝนกระหน่ำถล่ม โกลน-ชุงอ่วมพร
เทศบาลแม่ระมาด จ.ตาก ผู้คนหาย
ตาย4หายนับ10 ไปถึงสายน้ำ ๓ ล้านต่อหน้า

อาหารการกินขาย เพราะไม่มีแม่ค้า บรรยากาศสดหุดหู่
ลูกๆของแม่หลวงตาและแม่ขันคำพากันเศร้าโศกเสียใจ
อย่างใหญ่หลวง ปรีชา วัลวงษ์ถูกนักข่าวไล่ล่าสัมภาษณ์
เหตุการณ์ที่สะเทือนใจที่สุด ส่วนอายุคองนั้น ชาวบ้าน
โล่งใจว่าเขาสบายแล้ว ถึงอยู่ไปก็ทรมานตลอดชีวิต
การช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วมครั้งนั้นซุลมุนที่
สุด ทุกคนอยากบริจาคให้คนเดือดร้อน แต่ขาดการวาง

แผนและประสานงานที่ดีเนื่องจากไม่มีใครคาดคิดว่า โศกนาฏกรรมเช่นนี้จะเกิดขึ้นในรอบ 100–200 ปีหลายชั่วอายุคนตั้งแต่สร้างเมืองแม่ระมาด

หนึ่งปีผ่านไป เศรษฐกิจของแม่ระมาดยังคงต้องใช้เวลาฟื้นฟูอีก 3 ปี ชาวบ้านยังรักบ้านเกิดและมีสังคมญาติพี่น้องจึงไม่อพยพไปจังหวัดอื่น และขอรอดูเหตุการณ์ไปอีก 1 ปีก่อนจะปลูกบ้านถาวรหรือลงทุนและขยายกิจการ มี 20% ที่สร้างบ้านใหม่บนที่สูงด้วยเงินช่วยเหลือผู้ประสบภัย ส่วนที่โยกย้ายไปเรียนและทำงานในกรุงเทพฯมีตามปกติ ทางการค้าริจะสร้างเขื่อนขนาดเล็กหรืออ่างเก็บน้ำกับฝายป้องกันอุทกภัย และให้ชาวไร่ชาวนาเพาะปลูกได้ปีละ 2 ครั้งพร้อมกับส่งเสริมการท่องเที่ยวแม่ระมาดตั้งคำขวัญว่า “พระพุทธรูปหินอ่อนงามชื่น ป่าแม่ตึ่นงามตา แม่หญิงโสภางามใจ งามชายแดนไทยแม่ระมาด”

นายสวย แสงสี และนายป๋าย คำปาระ สามี่ของแม่ชั้นคำ เสียชีวิตอย่างไร ขณะนี้อยู่ในภพภูมิใด ได้รับบุญที่อุทิศให้หรือไม่ เหตุไฉนตายตา วันพูน บ้านน้อยหรือป่าคำแปง วันพูน แม่ชั้นคำ คำปาระ และนายยงยุทธ ศุภนกร จึงเสียชีวิตพร้อมกันด้วยน้ำป่าไหลหลาก ทุกคนทำบุญกรรมอะไรร่วมกัน ขณะนี้ อยู่ในภพภูมิใด และเหตุใดคนในหมู่บ้านจึงประสบเหตุการณ์เช่นนี้ เหตุใดนายยงยุทธ ศุภนกรหรือคอง เกิดมาขาเล็บเดินไม่ได้ พออายุ 10 กว่าขวบเดินได้ และกลับมาเดินไม่ได้อีกเมื่ออายุ 30 กว่าปี อะไรทำให้เขาร่องตอกลางคืนเป็นเวลาหลายปี คืบที่ 2 ของงานสวดพระอภิธรรม มีคนถ่ายภาพเห็นดวงแก้วลอยอยู่เหนือโลงศพ 2 ดวง เป็นวิญญูณของคนที่เสียชีวิตใช่หรือไม่

พระปราเมตร์ อัคคญาโณ พระลูกชายของแม่ชั้นคำบวชได้ 4 พรรษาแล้ว บุญนี้มีส่วนช่วยครอบครัวและหมู่บ้านได้อย่างไร ในอดีตเคยเกี่ยวข้องกับอนัน แสงสี โยมพี่ชายต่างบิดาหรือไม่ ทั้งสองเคยสร้างบารมีกับหมู่คณะอย่างไร

ถึงแม้ว่าคนเราจะเกิดมานานหลายชาติและ
ทำกรรมซ้ำซ้อนกันก็ตาม เหตุที่เกิดขึ้นในชาตินี้
ผู้รู้ย่อมชี้ชัดได้ว่าเป็นผลมาจากวิบากกรรมใดและ
เมื่อใด แต่มีผู้เห็นว่าชี้ชัดลงไปไม่ได้เพราะอาหารที่
เรารับประทานเข้าไปในร่างกายของเราซ้ำๆ กันนั้น
บอกไม่ได้ว่าอาหารคำใด ชนิดใด จะกลายเป็นอวัยวะ
ส่วนใด เช่น แขน ขา นิ้วมือ ฯลฯ

กฎแห่งกรรม เป็นเรื่องละเอียดอ่อนที่จะอธิบาย
ด้วยเหตุผลปกติธรรมดาอันเกิดจาก “ความคิด” นี้ไม่
ได้ เนื่องจากมันจะถูกต้องบางส่วนและบางกรณี แต่ยังไม่
ถูกต้องทั้งหมด ต้องอาศัย “ภาวนามยปัญญา” ความ
รู้ที่เกิดจากการ “รู้แจ้ง” จน “เห็นแจ้ง” อย่างเดียว
เท่านั้น จึงจะสรุปเรื่องกฎแห่งกรรมได้ดังนี้

วิบากกรรมบางอย่าง เกิดจากการทำกรรม
ประเภทเดียวกันที่ทำหลายๆครั้งส่งผลในคราวเดียวกัน
เช่น กรรมปาณาติบาต ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเป็นอาจิล ทำให้
อายุสั้น

วิบากกรรมบางอย่างเกิดจากกรรมต่างประเภทมา
รวมกันส่งผลให้ในคราวเดียวกัน เช่น มะเร็งตรงมดลูก
เกิดจากกรรมเจ้าชู้เป็นหลัก รวมกับกรรมปาณาติบาต ฆ่า

สัตว์ทำอาหารเป็นส่วนเสริม ก็จะชี้ชัดได้ว่า กรรมกาเม
เจ้าชู้มาจากชาติไหน และกรรมฆ่าสัตว์ทำอาหารที่เกิด
จากการกระทำในหลายๆชาติมารวมกัน

วิบากกรรมบางอย่างเกิดจากกรรมหลักกรรมเดียว
เช่น พระโมคคัลลานะ ถูกโจรทุบตาย เพราะมีกรรม
ฆ่าบิดามารดา หรือในอดีตชาติ เจ้าของเหมืองแร่ ใช้
แรงงานคนขุดแร่จนเขาป่วยและตายโดยไม่ได้ดูแล
รักษา จึงมาเป็น “มะเร็งปอด” ตายในชาตินี้

ต่างคนต่างมา ต่างคนต่างไป ทุกครั้งเราได้ยิน
ว่า ต่างคนต่างมาอยู่รวมกัน แล้วก็ต่างคนต่างไป แต่ว่า
ต่างคนต่างตาย ที่ผ่านมา ต่างคนต่างมา ต่างคนต่างตาย
แล้วก็ต่างคนต่างไป ตายพร้อมกันแล้วก็ต่างคนต่างไป
เรื่องนี้เราจะใช้จินตนาการหรือสันนิษฐานนั้นยาก ต้อง
ฝันในฝันด้วยอำนาจของพระธรรมกายอย่างเดียวเท่า
นั้น ดังที่คุณครูไม่ใหญ่เล่าให้นักเรียนโรงเรียนอนุบาล
ฝันในฝันวิทยาฟังเพื่อศึกษากฎแห่งกรรมกรณีน้ำป่าท่วม
แม่ระมาดว่า

ชีวิตหลังความตาย

นายนสวย แสงสี

สามีคนแรกของแม่ชั้นคำ โดนยิงตายด้วยเรื่องขัดผลประโยชน์ทางการค้า แต่ไม่รู้ตัวว่าตายพอตายแล้ว ศพถูกเอาไปฝังในป่า ส่วนกายนละเอียดย้อนเร็ว เป็นสัมภเวสียังไม่ได้ไปเกิดในช่วงแรก ต่อมา เมื่อได้รับบุญที่อุทิศไปให้ ก็ไปเกิดเป็นภุมเทวาชั้นล่าง มีสภาพดีกว่าเดิม

นายป๋าย คำปาระ

สามีคนที่ 2 ของแม่ชั้นคำ โดนยิงตายด้วยเรื่องขัดผลประโยชน์เช่นเดียวกัน เหตุเกิดบนเรือลำหนึ่งกลางทะเลหลังจากที่ถูกยิงแล้ว ศพถูกนำไปถ่วงน้ำทะเล เมื่อตายใหม่ๆ เป็นสัมภเวสีลอยคอในทะเล ยังนึกว่าตนกำลังว่ายน้ำอยู่ ต่อมา ได้รับบุญที่พระลูกชายอุทิศไปให้ จึงไปเกิดเป็น

ยักษ์น้ำ ไม่ต้องว่ายน้ำกลางทะเลอีกต่อไป และมีสภาพ
ดีขึ้นกว่าเดิม

แม่หลวงตา ป้าน้อย แม่ขันคำ และอายคอง

ทุกคนเสียชีวิตพร้อมกันด้วยน้ำป่าไหลหลากมา
เพราะกรรมปาณาติบาต แต่ต่างกรรมต่างวาระโดยที่ทั้ง
4 คนไม่ได้ทำกรรมร่วมกันมา แต่ละคนมีกรรมเป็นของ
ตนเอง เป็นกรรมปาณาติบาตที่เกิดจากความโลภเป็น
หลักแล้วมา คือ โลภอยากจะได้ทรัพย์ของผู้อื่นแล้วมา
คนตาย

ความโลภของคนเรามีต่างๆกัน เช่น อยากรได้ทรัพย์ของชาวบ้าน หรืออยากรได้ทรัพย์ของชาติ มีตัดไม้ทำลายป่า พอฝนตกหนัก เกิดทะเลซุงไหลลงมา อย่างนี้เรียกว่าโลภ

ผู้ตายทั้ง 4 คนมีกรรมปาณาติบาตที่เกิดจากความโลภเป็นหลักแล้วมาคนตาย แต่ต่างกรรมต่างวาระกัน เมื่อกรรมส่งผลจึงทำให้มาตายพร้อมกัน ในอดีตชาติ แม่หลวงตา เคยฆ่านองชายต่างมารดาเพื่อริบมรดกทั้งหมด ป้าน้อยเคยเกิดเป็นผู้ชาย ชาตินั้น เป็นโจรปล้น บางครั้งกำเริบถึงกับฆ่าเจ้าทรัพย์ แม่ขันคำเคยเกิดเป็นผู้ชายแล้วมาเพื่อนเพื่อสูกิจการ คล้ายกับการตายของสามีทั้ง 2 คนคือนายสวยกับนายปาย

อายคอง

ส่วนอายคองหรือยงยุทธ ศุภนคร เคยเป็นขุนนางอยู่ที่ชายแดน ได้ไล่ความพ้อคาที่ชายสินค้าตามชายแดนว่า เป็นไส้ศึก เพื่อหาเหตุยึดทรัพย์ จึงจับเอาชายขังคุก ผูกมัด จองจำ ทูบตี ทำร้าย บังคับให้รับสารภาพในคุกทรมาณอยู่นาน จนตาย ชาตินี้ เขาจึงต้องทนทุกข์ทรมาณเดินไม่ได้ และ

ต้องร้องในเวลากลางคืนจนตายเหมือนกัน

เมื่อตายใหม่ๆ แม่หลวงตา
ป้าน้อย แม่ชันคำ และอายคอง
ยังวนเวียนอยู่ในที่เกิดเหตุด้วย
ความตกใจ ชวงแรก ยังไม่รู้ตัว
ว่าตัวเองตาย ต่อมา ได้รับบุญที่
ญาติอุทิศให้ จึงทำให้รู้ตัวว่าตาย
แม่หลวงตา และป้าน้อย ไปเป็น
อากาศเทวา มีวิมานอยู่ในอากาศ
แม่ชันคำ มีบุญมากที่สุดเพราะได้
รับบุญจากการบวชของพระลูก
ชายโดยตรงเพราะเป็นสายโลหิต

อายุ 46 ปี

ไปเกิดเป็นเทพธิดาสายคนธรรพ์ชั้นสูงอยู่ในสวรรค์ชั้น
จาตุมหาราชิกาเลยป่าหิมพานต์ขึ้นไป ส่วนอายคองไป
เกิดเป็นกุมเทวาอยู่ไม่ไกลจากหมู่บ้านที่ตนเคยอาศัยอยู่

คนในหมู่บ้านที่ถูกน้ำป่าพัดไหลหลาก เกิดจาก
กรรมปาณาติบาต ที่เกิดจากความโลภเป็นส่วนใหญ่
กรรมจึงดึงดูดให้มาอยู่รวมกันในที่ที่คนทำลายสภาพ
แวดล้อมเพราะความโลภ ทำให้น้ำป่าไหลหลากพัดพัง
ทลายบ้านเรือน พวกที่ประสบน้ำป่าทั้งหลาย ก็มีเศษ
กรรมทำนองนี้เช่นกัน

ดวงกลมสีขาวที่ถ่ายติดในงานศพนั้นไม่เกี่ยวกับ
กายละเอียด แต่กายละเอียดของคนตายทั้ง 4 คน มางาน
ศพของตัวเอง

บุญบวชของพระลูกชาย
ส่งไปถึงโยมแม่ทันที ทำให้โยม
แม่ไปเกิดใหม่ในที่สูงกว่าทุกคน
ส่วนคนอื่นๆ เป็นญาติรองลงมา
จะได้บุญตามส่วน ยิ่งลูกๆ ปฏิบัติ
ธรรมให้เขาถึงธรรมกายแล้ว หมู
ญาติทุกคนก็จะมีสภาพดีขึ้นไป
กว่านี้อีกโดยเฉพาะโยมแม่และ
โยมพ่อเพราะเป็นสายโลหิต

อนันต์ แสงสี

พระปราเมตร์ อัคคญาโณ กับนันน์ แสงสี โยม
พี่ชายต่างบิดา เคยสร้างบารมีร่วมกับหมู่คณะของนัก
สร้างบารมี แต่มีเศษกรรมในอดีตชาติ มีทิฐิมานะ คือ
ถือตัว ไม่ค่อยจะฟังใคร ชาตินี้ จึงต้องไปเกิดในที่ลำบาก
และห่างไกล แต่ด้วยบุญที่เคยทำมาหลายชาติ ทำให้พี่
น้องทั้ง 2 คนได้กลับมาเจอหมู่คณะและสร้างบารมีกับ
หมู่คณะอีก ชาตินี้ ขอให้แก้ไขตนเองให้ดี ภพชาติต่อไป
จะได้เกิดในตระกูลสูงและไม่ลำบากเหมือนชาตินี้

สัมภาษณ์

พระปราเมตร์ อัคคญาโณ วัดเขาแก้วเสด็จ จังหวัดปราจีนบุรี

เมื่อเกิดเรื่องร้ายแรงในชีวิต สิ่งแรกเราต้อง
นึกถึงบุญ คุรบาอาจารย์ และคำสอนของท่าน แล้วทำบุญ
อุทิศส่วนกุศลให้ผู้ตายโดยจารึกชื่อของผู้ตาย ที่สำคัญ
คนรอบข้างต้องคอยช่วยเหลือและบอกให้เราทำตาม
หลักวิชาด้วย เหตุการณ์วันนั้นกะทันหันมาก แต่พอได้
สติ อาตมาก็นึกถึงบุญ และคำสอนของครูบาอาจารย์ว่า
“เราจะต้องพลัดพรากจากบุคคลผู้เป็นที่รักเป็นธรรมดา
ความเศร้าโศกไม่มีประโยชน์ต่อผู้ตาย มีแต่จะทำให้จิตใจ
ของคนที่ยังมีชีวิตอยู่เศร้าหมอง สิ่งที่เราควรทำตอน

นี่คือ ทำบุญ” พระสุทธรรมิก
ในรุ่นทุกรูปยังมาให้กำลังใจ
ด้วยการนั่งสมาธิ รวบรวมปัจจัย
ทำบุญอุทิศให้ รุ่งเช้า ถวาย
สังฆทานแผ่เมตตาให้ผู้ลวงลับ
อาตมารู้สึกปลาบปลื้มใจมาก
จนคลายความโศกเศร้าลง

ชีวิตของคนเราไม่แน่นอน และกฎแห่งกรรมมีจริง เราทำอะไรไว้ สิ่งนั้นจะคอยตามส่งผลในชาตินี้หรือชาติหน้าอย่างแน่นอน อาตมาจึงหมั่นนึกถึงความตายเพื่อเตือนสติตัวเองว่า “มนุษย์ทุกคนหนีความตายไม่พ้น เมื่อตายแล้ว ไม่มีสิ่งใดเลยที่จะเอาติดตัวไปได้นอกจากบุญและบาป” เวลานี้ภพภวโยมแม่ติดอยู่ในบ้านที่ใด รู้สึกอยากนั่งสมาธิทันที อุทิศส่วนกุศลให้ ท่านจะได้มีชีวิตประณีตสูงกว่านี้รู้ซึ่งในบุญคุณของโยมพ่อโยมแม่ที่ให้กำเนิดโตบวชสร้างบารมีในพระพุทธศาสนา การทำบุญร่วมกันและอนุโมทนาบุญบวช ทำให้ผู้ลวงลับไม่ต้องไปยมโลกหรือเป็นสัมภเวสี ถ้าโยมแม่ไม่ยอมให้อาตมาบวชต่อ เรื่องที่เกิดขึ้นคงจะเลวร้ายยิ่งกว่านี้ อาตมาจึงดีใจที่การบวชช่วยหมู่ญาติได้ แต่ก็ยังนึกเสียดายที่ตอบแทนคุณท่านยังไม่ได้เต็มที่

อาตมาต้องเข้มแข็งเพื่อเป็นหลักให้กำลังใจญาติพี่น้องที่ยังมีชีวิตอยู่ บอกให้พวกเขาถึงบุญและภานาสัมมา อรหัง อย่าให้ขาด เพราะเราไม่รู้วากฎแห่งกรรมว่ามันจะส่งผลอย่างไรเมื่อใดอีก และเราไม่รู้อดีตชาติของตัวเอง ที่เราโดนน้ำท่วม ก็มาจากกรรมเก่าในชาติก่อน เราเคยโลภของของเขา ให้แก้ไขด้วยการทำบุญสละความตระหนี่ออกจากใจเพื่อตัดความโลภในใจออกไป ทุกครั้งที่ทำบุญให้อริษฐานว่า “ด้วยบุญกุศลที่เราทำนี้ ขออย่าให้เราเกิดในที่ที่มีภัยธรรมชาติมาบีบคั้นตัดรอนชีวิตและทรัพย์สิน ขอให้ไปเกิดในที่ดีๆจะได้สร้างบุญบารมีต่อไป” แล้วให้ญาติพี่น้องทำบุญปล่อยปลา รักษาศีล 5 ร่างกายจะได้แข็งแรงอายุยืน

ก่อนที่คุณครูไม่ใหญ่จะฝันในฝัน ญาติหลายคนร้องไห้และฝันร้ายภาพหลอกหลอนติดตาเกือบทุกคืน จนคิดอยากฆ่าตัวตายตามคนที่เสียชีวิต แต่เปลี่ยนใจเมื่อได้ฟังฝันในฝัน เพราะรู้ว่าถึงตายก็ไม่มีวันได้ไปอยู่กับคนที่จากไปและต้องไปอบายภูมิอย่างแน่นอน เกิดกำลังใจที่จะสู้ชีวิตใหม่ด้วยอาชีพสุจริต หลังจากที่ได้ภานาสัมมา อรหัง ฝันร้ายก็เริ่มจางหาย ญาติๆก็หายโศกเศร้าและมีกำลังใจสู้ชีวิตต่อไป

อาตมาอยากสู้ชีวิตหลังความตายของหมู่ญาติ โดยเฉพาะโยมพ่อเพราะตั้งแต่จำความได้เคยถามญาติ

ผู้ใหญ่ว่า “พ่อตายแล้วไปไหน?” ไม่มีใครตอบได้เลย แม่แต่ศพก็หาไม่พบ จึงไม่รู้จะถามใคร ได้แต่เก็บคำถามนี้ไว้ในใจมาตลอด 20 กว่าปี คำถามที่เคยคิดว่าไม่มีใครตอบได้ สุดท้ายกระจ่างแจ้งหลังจากที่คุณครูไม่ใหญ่ผันในผัน หมัดกังวลว่าญาติของเราไม่ต้องตกไปในอบายภูมิ

ผันในผันของคุณครูไม่ใหญ่น่าเชื่อถือ 100% เพราะท่านพูดมาโยงถึงปัจจุบันได้ทุกอย่าง เช่น โยมแม่เป็นคนธรรมพ็ก็สมกับเหตุ เพราะโยมแม่ทำบุญตามประเพณี ฆ่าสัตว์ทำอาหารให้ลูกบ้าง อารมณ์ดี ชอบฟังเพลง ฟังถือศีล 5 ได้ไม่นาน ด้วยกรรมในอดีตชาติที่เคยฆ่าเพื่อนเพื่อสุมกิจการ ทำให้โยมแม่ต้องสูญเสียสามีถึง 2 ครั้งและหาศพไม่พบ เรื่องนี้อาตมาไม่ได้พูดถึง และไม่มีใครแน่ใจว่าโยมพ่อตายอย่างไร ได้แต่สันนิษฐานกัน แต่คุณครูไม่ใหญ่ก็บอกได้ว่าสามีทั้ง 2 คนของโยมแม่ตายอย่างไร ส่วนโยมบ้าน้อยเคยเป็นผู้ชาย ชาตินี้ก็ม็อารมณ์เหมือนผู้ชาย และตายอย่างวิระบุรุษเพราะหวังชีวิตลูกหลานมากกว่าตัวเอง อดีตชาติโยมอายคองเคยโลกทุบตีพ่อค้าชายแดนตายในคุก ทำให้ชาตินี้เดินไม่ได้ และถูกน้ำป่าพัดพากระแทกซากไม้ในน้ำจนเขียวเข้าไปทั้งตัว

เหตุการณ์ครั้งนี้ อาตมาไม่โทษใคร คิดแต่เพียง

ว่ามันเป็นกรรมของโยมแม่และญาติๆที่เคยทำไว้ในอดีต มาตัดรอน แต่คนที่ติดตามข่าวจะคิดว่าน้ำท่วมเกิดจากการตัดไม้ทำลายป่า จริงๆแล้ว มันเป็นเพียงส่วนน้อยเท่านั้น เรื่องหลักก็คือกฎแห่งกรรม ทำให้รู้ว่ายัง *กัมมัง กิริสสันติฯ* ใครทำกรรมใดไว้ ตนจักต้องเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น

เหตุที่อาตมาต้องประสบเหตุการณ์เช่นนี้ ก็คงเป็นกรรมของคนที่มีทิฐิมานะถือตัวจัด ชาตินี้ก็ยังติดนิสัยนี้ อยู่ ใครแนะนำอะไรถ้าไม่ถูกใจ อาตมาจะชักแม่น้ำทั้ง 5 มาอ้าง แต่ก็รู้สึกดีใจที่เคยสร้างบารมีกับหมู่คณะมาหลายชาติแล้ว ชาตินี้จะตั้งใจแก้ไขฝึกฝนอบรมตนเอง และทำพระนิพพานให้แจ้ง ทำลายทิฐิมานะในใจให้หมดสิ้น ชาตินี้ต่อไปจะได้ไปเกิดในตระกูลสูงและไม่ลำบากเหมือนชาตินี้อีก

Case Study ที่ทุกคนต้องรู้ เล่ม 7
อรุณลักษณ์ ไชยนิรันดร์ : รวบรวมและเรียบเรียง
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ
พิมพ์ครั้งแรก มิถุนายน พ.ศ. 2548 จำนวนพิมพ์ เล่ม
พิมพ์ที่ บริษัท

ความชั่วแม้เพียงนิด อย่าคิดทำ!
ความดีแม้เพียงหน่อย ทำไปเกิด ประเสริฐนัก
ดีที่สุดคือใจหยุด เข้าถึงพระธรรมกาย